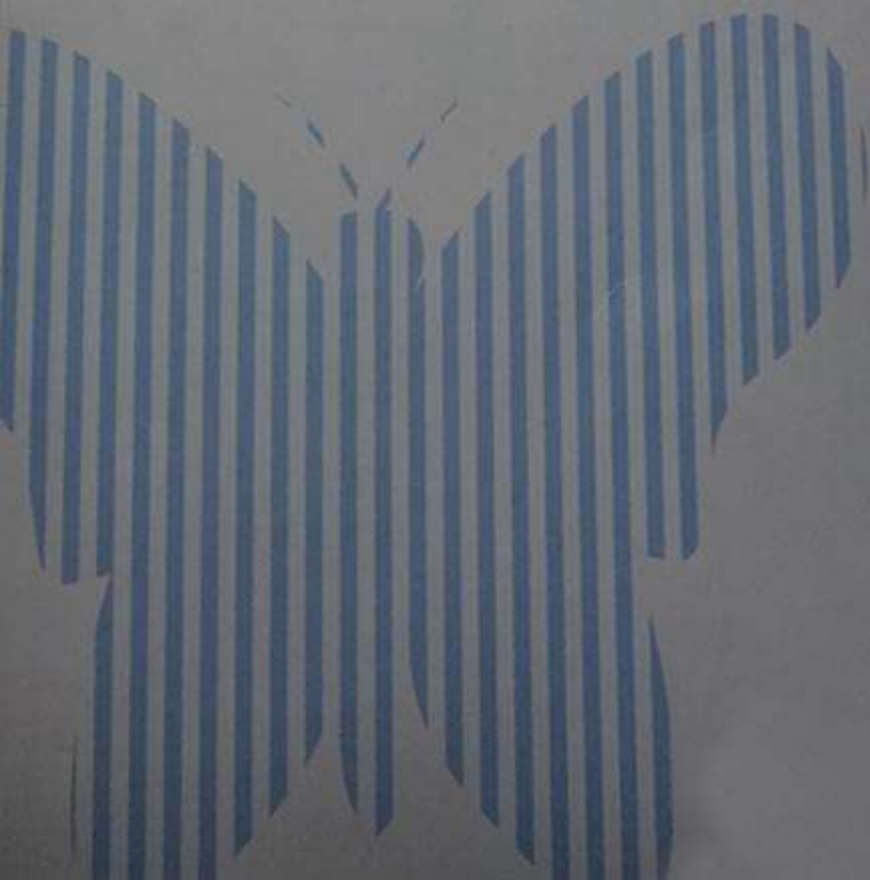

ganj

Erkek

Kısıktılmış Erkekliği
Kendini Keşfetmek İçin Kullanmak

OSHO

Eserin Özgün Adı: *The Book of Men*

Telif Hakkı

©1996 Osho International Foundation, İsviçre, www.osho.com

© 2006 OVVO Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

OVVO Basım Yayın ve Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar haricinde

yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitaptaki içerik Osho'nun otuz yıllık bir zaman süresince dinleyiciler önünde yaptığı çeşitli canlı konuşmalardan seçilmiş bir derlemedir. Osho'nun yapmış olduğu tüm bu konuşmalar kitap olarak basılmıştır ve ayrıca (diğer dillerde) ses kaydı olarak da sunulmaktadır. Ses kayıtları ve tüm yazılı metin arşivi online olarak www.osho.com adresindeki Osho Kütüphanesi'nde bulunabilir.

OSHO, Osho International Foundation'ın tescilli markasıdır ve Osho International Foundation'ın izniyle bu kitapta kullanılmıştır.

Daha fazla bilgi için: www.osho.com

Çeşitli dillerde sunulan bu kapsamlı web sitesi aracılığıyla meditasyon beldesinde online gezinti yapabilir, ulaşım bilgilerini bulabilir, kitap ve kasetler hakkında bilgi alabilir, dünya çapındaki Osho bilgi merkezlerine ulaşabilir ve Osho'nun konuşmalarından seçmeler dinleyebilirsiniz.

Osho International – New York

E-posta: oshointernational@oshointernational.com

www.osho.com/oshointernational

Çeviren: Sangeet

Editör: Neslihan Şemsiyeci

Yayına Hazırlayan: Neslihan Şemsiyeci

Kapak Resmi: Çağla Turgul

İç Tasarım: Girişim Dizgi / (0-212) 513 28 29

Basım: Kitap Matbaacılık / (0-212) 501 46 36

ISBN: 975-8817-23-X

OVVO

Basım Yayın ve Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Sarıgül Sokak No: 12/1 Caddebostan – İstanbul

Tel : (0-216) 385 94 42 • Faks: (0-216) 385 94 46

e-mail: kitap@ganjkitap.com • web: www.ganjkitap.com

İÇİNDEKİLER

Editörün / Çevirmenin Notu	5
Giriş	7

1. Kısım

Adem	11
Kurban	35
Köle	51
Oğul	63
Robot	75
Hayvan	87
Seks Manyacı	99
Rahip	117
Homoseksüel	127
Zorba	135

2. Kısım

Havva	143
Maço	157
Dilenci	171

Erkek Arkadaş	183
Koca	195
Baba	205
Arkadaş	215
Playboy	225

3. Kısım

Politikacı	235
Din Adamı	241
Bilim Adamı	249
İş Adamı	255
Amerikalı	261
Buda	295

4. Kısım

Yeni İnsan	307
Meditasyoncu	313
Savaşçı	323
Kumarbaz	335
Yaratıcı	343
Yaşlı	351
Efendi	361
Zorba Buda	373
Yazar Hakkında	391
Meditasyon Beldesi	393

Editörün / Çevirmenin Notu

Bu kitapta toplanmış olan metinler bilindiği üzere Osho'nun otuz yıla yayılan ve çoğunluğu Batılı olan dinleyenlerine yaptığı konuşmalarından derlenmiştir. Osho bu kitapta derlenen konuşmalarını İngilizce dilinde yapmıştır.

Osho İngilizce'de hem erkek hem de insan anlamına gelen *man* sözcüğünü sıklıkla birbirinin yerine geçecek şekilde kullanmaktadır. Çeviri esnasında mümkün olduğunca bu ayrıma dikkat edilmiştir. Türkçe'deki *insan* kelimesi her iki cinsiyeti de kapsamı açısından —çevirmenin anlayışına göre— daha uygun düşmektedir.

Ancak, bu iki sözcüğün —erkek ve insan— bu kitapta bahsedilen arketipler bağlamında birbirinin yerine kullanılabilmesi pekâlâ mümkündür. Aslında, *insan* yerine arzu eden okuyucu söylenenleri *erkek* diye anlayabilir: Ne de olsa bizim *insanlık* adına bildiğimiz ve kayıtlara geçmiş bu tarihsel arketiplerin hepsi erkektir ve bildiğimiz anlamdaki 'insanlık' (=erkeklik?) tarihi çoğunlukla erkeklerin arasında cereyan etmiş bir meseledir. Dolayısıyla, insanlar hakkında yapılacak genellemeler çoğunlukla, erkeklerin erkekçe yaratmış ol-

ERKEK

duğu bir toplumsal-tarihsel-dini kolektif bilinçtir bu bağlamda.

Bölüm başlıkları Osho'nun *erkeğin—insanın öz-gürleşmesi* hakkındaki mevcut olan materyal zenginliğini yapılandırmak için seçilmiştir. Bu arketipler — Adem, Robot, Dilenci, Erkek Arkadaş, Politikacı, Kumarbaz, Yaratıcı ve diğerleri— sabitlenmiş karakter tipleri ya da kişilikler olarak değil, hepimizde ortak olan belirli eğilimlerin tanımlamaları, kişiliğin davranış kalıpları ve koşullanmaları olarak anlaşılabilir.

Osho'nun vurguladığı gibi gerçekliğimiz, tüm bu kategorilerin ve teorilerin ötesinde yatmaktadır. Bu arketip kavramları, bizim belirli zihnin kalıplarını tanımamızda yardımcı olmak için ve sonra da zihnin sınırlarının ve engellerinin ötesine geçmek; kişiliğin ötesine geçmek ve orijinal yüzümüzü keşfetmek, gerçek ve gerekli olan özümüzü keşfetmek için simgeler olarak kullanılmıştır.

Sangeet

Giriş

Benim yeni insan vizyonum bir asidir, kendi orijinal benliğini, kendi orijinal yüzünü arayan bir insandır. Tüm maskeleri, tüm gösterişini, tüm ikiyüzlülüklerini bırakmaya ve dünyaya gerçekte ne olduğunu göstermeye hazır olan bir insan. Onun sevilmesi ya da eleştirilmesi, saygı duyulması, onurlandırılması ya da aşağılanması, taçlandırılması ya da çarmıha gerilmesinin önemi yoktur: Çünkü kendin olmak varoluştaki en büyük rahmettir. Çarmıha bile gerilmiş olsan, tatmin olmuş ve muazzam düzeyde memnun bir şekilde: Hakiki bir insan, dürüst bir insan, sevgiyi bilen ve şefkati bilen bir insan ve insanların kör, bilinçsiz, uykuda; manevi olarak uykuda olduğunu anlayan bir insan olarak çarmıha gerileceksin.

Birinci Kısım

Adem

Adem, ilk insan olduğu için değil —ondan önce pek çoğu olmuş olmalıdır— ancak başka hiç kimse 'Hayır' demediği için ilk insandı. Tarih onları kaydedemez; onların egoları yoktu.

Ve benim hissettiğim budur: Adem nasıl ilk insan olabilir miştir? Ondan önce milyonlarcası olmuş olmalı ama başka hiç kimse 'Hayır' demedi. Onlar erkek olamadılar, onlar ego olamadılar.

Adem 'Hayır' dedi. Elbette o bunu söylediği için acı çekti; mutluluk bahçesinden kovuldu.

*Adem bir kez
kovulmamıştır; her Adem
yeniden ve yeniden
kovulmak zorundadır.
Her çocuk Tanrı'nın
bahçesinden dışarı
atılmak zorundadır;
bu, gelişmenin bir
parçasıdır. Acı gelişmek
yüzündendir.*

Adem bir insandır ve her insan Adem gibidir. Her çocukluk Cennet Bahçesi'ndedir. Her çocuk hayvanlar kadar mutludur, ilkel insanlar kadar mutludur, ağaçlar kadar mutludur. Hiç, bir çocuğu ağaçların

üzerinde, kumsalda koşarken gördün mü? O henüz insan değildir. Onun gözleri hâlâ nettir ama bilinçsizdir. O Cennet Bahçesi'nin dışına çıkmak zorunda kalacaktır. Adem'in Cennet Bahçesi'nden kovulmasının anlamı budur: O artık bilinçsiz mutluluğun parçası değildir. O bilgi ağacının meyvesini yiyerek bilinçli hale gelmiştir. O insan haline gelmiştir.

Adem bir kez kovulmamıştır; her Adem yeniden ve yeniden kovulmak zorundadır. Her çocuk Tanrı'nın bahçesinden dışarı atılmak zorundadır; bu, gelişmenin bir parçasıdır. Acı gelişmek yüzündendir. Kişi onu yeniden kazanmak için, onu bilinçli olarak kazanmak için kaybetmek zorundadır. İnsanın sırtındaki yük ve onun kaderi, onun kederi ve onun özgürlüğü budur; insanın problemi ve insanın ihtişamının her ikisi de budur.

*Niçin asla kim olduğumla ve varoluşun bana vermiş olduğuyla tatmin olamıyorum?
Her zaman yapılacak daha iyi bir şey arıyorum,
başka birisi olmaya çalışıyorum, her zaman
başka birisine benden daha fazla verilmiş olan
bir şey olduğunda, onu istiyorum.
Tıpkı söyledikleri gibi: "Çimenler her zaman
çitin diğer tarafında daha yeşildir."
Niçin böyledir?*

Bunun nedeni senin saptırılmış olmandır. Sen, doğanın senin olmanı istemediği yere yönlendirilmişsin. Sen kendi potansiyeline doğru hareket etmiyor-

sun. Başkalarının senden istediği şey olmaya çalışıyorsun ama bu tatmin edici olamaz. O tatmin edici olmadığında mantık şöyle der: "Belki bu kadarı yeterli değildir, daha fazlasına sahip ol." O zaman daha fazlasının peşinden gidersin, o zaman etrafına bakmaya başlarsın. Ve herkes gülümseyen, mutlu görünen bir maskeyle dışarı çıkıyor, bu yüzden herkes diğer herkesi kandırıyor. Sen de bir maske ile dışarı çıkıyorsun, böylelikle diğerleri de senin daha mutlu olduğunu düşünüyor, sen başkalarının daha mutlu olduğunu düşünüyorsun.

Çimenler, çitin diğer tarafında daha yeşil görünüyor; ancak her iki taraftan da! Çitin diğer tarafında yaşayan insanlar, senin çimenlerini görüyorlar ve onlara daha yeşil geliyor. O gerçekten daha yeşil, daha kalın, daha iyi gözüküyor. Mesafenin yarattığı yanılsama budur. Yakınlaştığında, o zaman onun böyle olmadığını görmeye başlarsın. Fakat insanlar, birbirlerini belli bir mesafede tutarlar. Dostlar bile, sevgililer bile birbirini belli bir mesafede tutar; aşırı yakınlık tehlikeli olacaktır, onlar senin gerçekliğini görebilirler.

Ve sen en başından beri yanlış yönlendirildin, bu nedenle ne yaparsan yap mutsuz kalacaksın. Doğanın para hakkında hiçbir fikri yoktur. Aksi takdirde dolarlar ağaçlar-

*Tüm mutsuzluk
senin kendin
olmamandır.
Sadece kendin ol
ve o zaman
mutsuzluk yoktur ve
rekabet yoktur...*

da yetişirdi. Doğanın paradan hiç haberi yoktur; para saf bir insan buluşudur; kullanışlı ama tehlikelidir de. Çok paraya sahip birisini görürsün ve belki de paranın mutluluk getirdiğini düşünürsün: "Şu adama bak, ne kadar mutlu görünüyor" ve paranın peşine düşersin. Birisi daha sağlıklıdır; sağlığın peşine düş. Birisi başka bir şey yapıyor ve çok tatmin olmuş görünüyor. Onu izle.

Fakat her zaman başkalarıdır. Ve toplum bunu öyle bir ayarlamıştır ki böylelikle sen asla kendi potansiyelin hakkında düşünmeyeceksin. Ve tüm mutsuzluk senin kendin olmamandır. Sadece kendin ol ve o zaman mutsuzluk yoktur ve rekabet yoktur ve diğerleri daha çok şeye sahip olduğu için rahatsız olmak, senin daha çoğuna sahip olmamandan rahatsız olmak yoktur.

Ve şayet çimenlerin daha yeşil olmasını istiyorsan çitin diğer tarafına bakmana gerek yoktur; çitin *senin* tarafındaki çimenleri daha yeşil yapabilirsin. Çimenleri daha yeşil yapmak o kadar basit bir şeydir ki, fakat sen sadece başka yerlere bakıyorsun ve tüm çimler çok güzel görünüyor; seninkiler hariç.

İnsan kendi potansiyelinin —o her ne ise— içinde köklenmelidir ve hiç kimse ona rehberlik edip, direktif vermemelidir. Onlar ona her nereye gidiyorsa, her ne haline geliyorsa yardımcı olmalıdır. Ve dünya o kadar tatmin olacaktır ki inanamazsın.

Ben asla çocukluğumda bile hoşnutsuzluk hissetmemişimdir çünkü bunun basit bir nedeni vardır: As-

la herhangi birisinin, yaptığım şeyden ya da olmaya çalıştığım şeyden beni uzaklaştırmasına izin vermedim. Bu bana muazzam bir şekilde yardımcı oldu. Bu zordu ve zorluklar giderek çoğaldı ve artık tüm dünyaya bana karşı fakat bu beni rahatsız etmiyor. Ben mükemmel bir şekilde mutluyum ve mükemmel bir şekilde memnunum. Başka bir şekilde yapabileceğimi düşünemem. Başka herhangi bir şekilde mutsuz olurum...

Dünya bireyselliğin karşısındadır. O senin, sadece kendi doğal özün olmana karşıdır.

O sadece senin bir robot olmanı istiyor ve sen bir robot olmayı kabul ettiğin için başın dertte. Sen bir robot değilsin. Doğanın niyeti senden bir robot yapmak değildi. Bu nedenle sen olman gereken şey, alınaya yazılan şey olmadığın için sürekli olarak arıyorsun: "*Ek-sik olan ne?*" Belki daha iyi eşyalar, daha iyi perdeler, daha iyi bir ev, daha iyi bir eş, daha iyi bir iş... Tüm yaşamın boyunca bir yerden diğerine koşturuyor ve çabalıyorsun. Ancak toplum seni en başından itibaren yanlış yönlendirmiştir.

Benim çabam seni kendine geri getirmektir ve sen ansızın tüm hoşnutsuzlukların kaybolduğunu fark edeceksin. Daha fazlası olmaya ihtiyacın yok. Sen yeterlisin. Herkes yeterlidir.

Niçin Kendini Sevmek Bu Kadar Zor?

Her çocuk kendisi için muazzam bir sevgi ile doğar. Bu sevgiyi mahveden toplumdur, bu sevgiyi yok eden dindir çünkü şayet bir çocuk kendisini severek büyürse İsa'yı kim sevecek? Başbakanı kim sevecek? Anne babayı kim sevecek? Çocuğun kendisine olan

*İnsan
kendi potansiyelinin
—o her ne ise—
içinde köklenmelidir
ve hiç kimse ona
rehberlik etmemeli,
direktif vermemelidir.*

sevgisi saptırılmalıdır. O sevgisinin her zaman kendisi dışındaki bir nesneye doğru yöneltilmesi için koşullandırılmak zorundadır. Bu, insanı son derece yoksullaştırır çünkü kendin dışındaki birisini sevdiğinde bu Tanrı da, Papa'da, baban da, karın da, kocan da, çocukların da olsa —

sevginin nesnesi her kim olursa olsun — seni nesneye bağımlı kılar. Sen kendi gözlerinde ikinci plana düşersin, bir dilenci haline gelersin.

Sen bir imparator olarak doğdun, kendi içinde son derece hoşnuttun fakat baban senin onu sevmeni ister, annen senin onu sevmeni ister. Etrafındaki herkes senin sevgin için bir nesne haline gelmek ister. Hiç kimse kendisini sevemeyen bir insanın başka hiç kimseyi de sevmeyeceğini umursamaz. Böylelikle, herkesin başka birisini sevmeye çalıştığı ve verecek hiçbir şeyinin olmadığı son derece çıldırmış bir toplum yaratılır. Diğer kimsenin de verecek hiçbir şeyi yoktur. Niçin sürekli olarak sevgililer birbirleriyle kavga eder,

dırdır eder, birbirlerini taciz eder? Basit nedeni, elde etmeyi düşündükleri şeyi alamamalarıdır. Her ikisi de dilencidir, her ikisi de boştur.

Doğru bir şekilde yetiştirilmiş bir çocuğun kendisine karşı sevgiyle yetişmesine izin verilecektir, böylelikle o sevgi ile o kadar çok dolu hale gelir ki paylaşmak bir zarurete dönüşür. O, sevgiyle o kadar yüklenmiştir ki onu paylaşacak birisini ister. Ve o zaman sevgi asla seni başkasına bağımlı kılmaz. Sen vericisin; veren asla bir dilenci değildir. Ve diğeri de bir vericidir. Ve iki imparator, kendi kalplerinin efendisi olan iki kişi buluştuğunda muazzam bir keyif vardır. Hiç kimse başka birisine bağımlı değildir; herkes bağımsızdır ve bireydir, kendi merkezindedir, kendi içinde kökleşmiştir. O, sevgi olarak adlandırılan özsuyunun yüzeye doğru çıktığı ve binlerce çiçek olarak açtığı, kendi varlığının derinlerine inen köklere sahiptir.

Bu türden kimseler, senin peygamberlerin, senin Mesihlerin, senin Tanrı enkarnasyonların ve tüm diğer türden ahmaklar yüzünden bugüne kadar mümkün olmamıştır. Onlar seni kendi zaferleri, kendi egoları için mahvetmişlerdir. Onlar seni tamamıyla ezmişlerdir.

Mantığı anlayabilirsin. Ya Mesih, kurtarıcı senin sevginin nesnesi haline gelir ve sen onu körlemesine takip eden bir gölge olursun; ya da sen tamamıyla memnun, binlerce gülün çiçek açmasıyla ve sevgiyle taşarsın, o zaman kurtulmayı kim umursar? Sen zaten kurtulmuşsundur. Cennet kimin umurunda? Sen onun içindesin.

Din adamı eğer sen kendini sevmeyi öğrenirsen ölecektir, politikacının peşinden gidenler olmayacaktır; toplumdaki tüm menfaat grupları iflas edecektir. Onların hepsi seni psikolojik olarak çok ince bir şekilde sömürmeyi başarırlar.

*Daha fazlası olmaya
ihtiyacın yok.
Sen yeterlisin.
Herkes yeterlidir.*

Fakat kişinin kendisini sevmeyi öğrenmesi zor değildir, o doğal bir şeydir. Şayet doğal olmayan bir şeyi yapabilişsen, kendini sevmeden başkalarını sevmeyi öğrenmişsen, o zaman diğeri çok basittir.

Sen neredeyse imkânsız olanı yapmışsın. Bu sadece basit bir anlayışı kavrama meselesidir: "Kendini sevmem gerekiyor; aksi taktirde hayatın anlamını ıskalayacağım. Asla büyümeyeceğim, sadece yaşlanacağım. Hiçbir bireyselliğim olmayacak. Hakiki, onurlu, tam bir insan olmayacağım."

Ve daha da ötesinde eğer kendini sevemezsen, dünyadaki başka hiç kimseyi sevemezsin. Sen kendinden uzaklaştırıldığın için pek çok psikolojik problem ortaya çıkmıştır. Sen "değersizsin," sen olman gereken şey değilsin; senin eylemlerin düzeltilmek zorundadır. Senin belirli bir kişiliğin içine dökülmen gerekir.

Japonya'da dört yüz yaşında ağaçlar vardır fakat onların boyu sadece on beş santimdir. Onlar bunun bir tür sanat olduğunu düşünüyor. Bu katliamdır, katıksız bir katliamdır! Ağaç çok eski görünür ama sadece on beş santim yüksekliğindedir. O, otuz metre yüksekli-

ğinde olabilir, yıldızlara doğru uzanabilirdi. Onlar ne yapmıştır? Hangi stratejiyi kullanmışlardır? Aynı strateji insanlığa karşı, insanoğluna karşı da kullanılmıştır. Onlar ağacı tabanı olmayan bir saksının içine koymuştur. Böylelikle ağaç ne zaman köklerini büyütse, onlar kesmeye devam etmiştir çünkü saksının dibi yoktur. Onlar kökleri kesmeye devam eder ve kökler derine doğru büyümedikçe ağaç yükselmez. O yaşlanır ama asla büyümmez. Tam olarak aynı şey insanoğluna da yapılmıştır.

Senin kendine karşı sevgin senin gelişimin için temel ihtiyaçtır. Bu yüzden ben sana doğa olan bencilliği öğretiyorum.

Senin tüm dinlerin sana fedakâr olmayı öğretmektedir. Herhangi bir salakça fikir için kendini feda et: Bayrak; sadece çürümüş bir bez parçası.

Kendini ulus için feda et: O fanteziden başka bir şey değildir çünkü yeryüzü hiçbir yerde devletlere bölünmemiştir. Bu, dünyayı harita üzerinde bölmek politikacıların kurnazlığıdır. Haritaların üzerinde çizilmiş olan çizgiler için kendini feda ediyorsun! Dinin için — Hristiyanlık, Hinduizm, Budizm, Müslümanlık — öl. Ve onlar bunu bireyi tuzığa düşürecek şekilde becermişlerdir. Eğer ulusun için ölürsen sen bir şehit olarak adlandırılacaksın. Sen basitçe intihar ediyorsun ve bu da çok aptalca bir neden yüzündendir. Eğer dinin için

*Sen kendini
sevmediğin için
kendini zayıf
hissediyorsun.
Çünkü sevgi
doyurucudur,
o senin gücündür.*

ölürsen cennete varacaksın, sonsuz saadetin tadını çıkaracaksın. Seni kullandılar fakat bu maniplenin temelinde tek bir şey vardır. O da kendini sevmemendir; kendinden nefret et çünkü senin hiçbir değer yok.

Herkes kendisine karşı nefretle doludur. Ve sen kendinden nefret ederken seni sevecek birisini bulabileceğini mi zannediyorsun? Sen bile kendini sevmeye hazır değilsin; başka birisinin seni sevmesi mümkün değildir. Belirli kuralları, dini dogmaları, siyasi ideolojileri takip etmediğin sürece hiçbir kıymetinin olmadığı fikrini kabul etmiş durumdasın.

Sen doğduğunda bir Hristiyan olarak, bir Katolik olarak doğmadın; sen bir komünist olarak doğmadın. Her çocuk dünyaya bir *tabula rasa* olarak, tamamen temiz bir şekilde gelir. Onun üzerinde hiçbir şey yazmaz — İncil, Kuran, Gita, Das Kapital — hayır, onun üzerinde hiçbir şey yazmaz. O kendisiyle birlikte hiçbir kutsal kitap getirmez, o saf bir masumiyetle gelir. Ancak onun masumiyeti, onun en büyük derdi haline gelir çünkü onun etrafı politikacı, din adamı, anne baba, öğretmen kılığındaki kurtlarla çevrilidir. Onların hepsi senin masumiyetinin üzerine atlar. Onlar senin üzerine sonradan mirasın olduğuna inanacağın şeyleri yazmaya başlarlar. Onlar senin mirasını mahvetmişlerdir. Artık onlar için seni esaret altına almak, sana istedikleri her şeyi yapmak mümkündür. Eğer onlar senin masum insanları öldürmeni isterse...

Dini mafyalar vardır, politik mafyalar vardır ve onlar seni sömürmeye devam ederler. Onlar birbirleri-

ne düşman olabilirler ama tek bir noktada hepsi hem-fikir olurlar: Bir insanın kendisini sevmesine izin verilmemelidir. Bu, onu kendi varlığının köklerinden koparır ve o zaman o çaresiz, köksüzdür sadece sürüklenip gelmiş bir odun parçasıdır, bu yüzden ondan canın ne isterse yapabilirsin.

Bu ülkenin insanları (ABD) Vietnam'da zavallı, masum insanları öldürüyordu. Onlara ne oluyordu ki? Ve bu tek taraflı değildi. Hayata ilişkin hiçbir şeyin tadına varmamış kendi insanlarını, demokrasi adına, Amerika adına ölmeye ve öldürmeye gönderiyorlardı. Fakat niçin bir kimse kendisini herhangi bir şey adına feda etsin? Müslümanlar ve Hristiyanlar birbirlerini Allah adına öldürmüşlerdir. Her iki taraf da aynı şey adına —Allah— savaşıyor ve öldürüyor. Garip bir dünya yaratmışız!

Ancak strateji çok basittir: Kişinin kendisi için sahip olduğu doğal sevgiyi yok et. O zaman o kendi gözlerinde o kadar değersizdir ki bir altın madalya için, birazcık değerli hissetmek için, kendisinin de bir kimse olduğunu hissetmek için her şeyi yapmaya hazırdır. Generallerinin üzerindeki çok renkli, rütbe gösteren şeritleri görüyor musun? Ne türden bir aptallıktır bu? Bu rütbe şeritleri general kendisini öldürmeyi sürdürdükçe, kendisini mahvetmeye devam ettikçe büyüme-ye devam eder.

Tüm bu renkli şeyleri gömleğinin üstüne yerleştirebilirsin. Bunu engelleyecek bir kanun olduğunu sanmıyorum ama sadece bir aptal gibi görüneceksin. Şu generaller, aptal gibi görünmüyor mu? Onlara saygı duyuy-

*Devlet fanteziden
başka bir şey değildir
çünkü yeryüzü
hiçbir yerde devletlere
bölünmemiştir.
Bu, dünyayı harita
üzerinde bölmek
politikacıların
kurnazlığıdır.
Haritaların üzerinde
çizilmiş olan çizgiler için
kendini feda ediyorsun!*

lur, onlar muhteşem kahra-
manlardır. Ve onlar ne yap-
mıştır? Onlar senin ülkenin
pek çok insanını öldürmüş-
tür, onlar diğer ülkelerin pek
çok insanını öldürmüştür. Bu
katiller ödüllendirilirler. Hiç,
bir ülkenin âşıklarını ödüllен-
dirdiğini gördün mü? Hayır,
âşıklar kötülenmelidir. Hiçbir
toplum âşıklara saygı gösteril-
mesine izin vermemiştir, aşk
toplum için bir lanettir. Bu
yüzden tüm bu menfaat sa-

hiplerinin yapacağı ilk şey seni sevginden uzaklaştı-
rmaktır: Ve onlar bugüne kadar bunda başarılı olmuştur.

Milyonlarca yıl...ve insan bir köle olarak, kendi-
sinden istenen şeyleri yerine getiremediği için değersiz,
derin bir aşağılık kompleksi hisseder halde kalmıştır.
Aslında, istenen şeyler o kadar doğaya aykırı şeylerdir
ki onları yerine getirmenin hiçbir yolu yoktur. Ve se-
nin değersizliğin sayesinde Mesihler giderek daha bü-
yük ve daha büyük bir hal alır çünkü onlar kurtarıcı
olduklarını söyler ve vaat ederler; onlar seni kurtara-
caklar. Sen kendini kurtaramazsın. Onlar asla senin
yüzmeyi öğrenmene izin vermemişlerdir. Kendi başına
sen sadece boğulursun.

Politikacılar yakında hiç yoksulluk olmayacağı
umudunu sana verip dururlar; ve yoksulluk büyüdük-

çe büyür. O azalmıyor, o çoğalıyor. Etiyopya'da her gün binlerce insan ölüyor ve Amerika'da aşırı yemekten, şişmanlıktan muzdarip olan yarım milyon insanın olduğunu; onların sürekli olarak şişmanlayıp durduğunu duymak seni şaşırtacaktır. Etiyopya'da insanlar açlık çekiyor, kuruyor ve ölüyor. Amerika'da insanlar aşırı yemekten ölüyor, Etiyopya'da ise yiyecek bir şeyleri olmadığından ölüyorlar. Yaratmış olduğumuz bu dünyanın akıl sağlığının yerinde olduğunu mu düşünüyorsun?

Hindistan'ın yarısı, çok yakında Etiyopya ile aynı kaderi paylaşacak ve Hint hükümeti buğday satıyor, yurtdışına buğday ihraç ediyor. Onların —az sayıda olmayan— kendi insanları ölecek. Hindistan'ın yüzde ellisi hemen hemen sınırdadır, her an o büyük bir Etiyopya'ya dönüşebilir. Ancak siyasi liderler diğer ülkelere buğday satıyorlar çünkü onlar nükleer santraller, atom enerjisi istiyorlar. Böylelikle onlar, sürmekte olan aptal yarışa katılabilirler.

Tüm bu şeyler fedakârlık adı altında gerçekleşmiştir. Ben senin tamamıyla bencil olmanı istiyorum. Kendini sev, kendin ol. Hiçbir türden insan —dindar, politik, sosyal, eğitsel— tarafından saptırılma. Senin ilk sorumluluğun ne dine karşıdır, ne de ulusa karşıdır. Senin ilk sorumlulu-

*Hiç, bir ülkenin
âşıklarını
ödüllendirdiğini
gördün mü? Hayır,
âşıklar kötülenmelidir.
Hiçbir toplum âşıklara
saygı gösterilmesine
izin vermemiştir,
aşk toplum için
bir lanettir.*

ğün kendine karşıdır. Ve sadece gör: Eğer herkes kendisini severse, kendisine özen gösterirse onun zekâsı doruğa ulaşacaktır, onun sevgisi taşacaktır. Bana göre bencil olma felsefesi onu gerçekten fedakâr yapacaktır çünkü onun paylaşacak o kadar çok şeyi, verecek o kadar çok şeyi olacaktır ki vermek onun için bir keyif haline gelecektir, paylaşmak onun için bir şenlik olacaktır. Fedakârlık sadece kendini sevmenin bir yan ürünü olabilir.

Sen kendini sevmediğin için kendini zayıf hissediyorsun. Çünkü sevgi doyurucudur, o senin gücündür. Doğal olarak nasıl sorumlu hissedeceksin? Sürekli sorumluluğunu başka birisinin omuzlarına yüklüyorsun. Tanrı sorumludur, kader sorumludur, Adem ile Havva sorumludur. Tanrı'ya itaat etmemesi için Havva'yı kandıran yılan; bu yilandır sorumlu. Sorumluluğunu başka birisinin üzerine yığmanın ahmaklığını görebiliyor musun? Belki milyonlarca yıl önceki bir yılan... Bir sürüngenle, bir yılanla küçücük bir konuşma yapmak için büyük çaba sarf etmişim: Onlar konuşmuyor. Aslında, onlar duymuyor bile. Sürüngenlerin kulakları olmadığını keşfettim, kulaklar onların fizyolojilerinin bir parçası değildir. Ve şayet onlar duyamazlarsa nasıl konuşabilirler? Ve Havva'yı nasıl ikna edecekler? Ancak biz sorumluluğumuzu başka birisine atmak zorundayız. Adem onu Havva'ya atar. Havva onu yılan atar. Yılan —eğer konuşabilseydi— Tanrı'nın üzerine atardı. Bu şekilde, kendinden sorumlu olmadığın sürece, hakikaten bir birey olmadığını anlamadan so-

rumluluğu atmayı sürdürürsün. Sorumluluğu küçültmek bireyliğini tahrip eder. Ancak sen sorumluluğunu, sadece kendini muazzam bir şekilde sevdiğin zaman kabul edebilirsin.

Ben sorumluluğumu kabul ediyorum ve onun içinde mutluyum. Asla sorumluluğumu kimsenin üzerine atmadım çünkü bu, özgürlüğü kaybetmektir, bu köle olmaktır, başkalarının insafına kalmaktır. Her ne isem, tamamen ve sadece ondan sorumluyum. Bu bana büyük bir güç veriyor. Bu beni köklendirir, merkezlendirir. Ancak bu sorumluluğun kaynağı şudur: Kendimi seviyorum. Ben de aynı türden kitlesel sömürüden geçmişim. Ancak en başından itibaren şunu çok net bir şekilde ortaya koydum: Eğer cennetin içine doğru itilecek olursam onu reddedeceğim. Kendi irademle cehenneme gitmeye hazırım. En azından kendi bağımsızlığıma, kendi seçimime sahip olacağım.

Anne babam, öğretmenlerim, profesörlerim benimle mücadele etti ancak ben, "Kesin olan bir şey var: Bir köle olmak için hiçbir rüşveti kabul edemem. Bunun yerine cehennem ateşinde sonsuza kadar yanarak acı çekmeyi tercih ederim ama kendim olarak kalacağım. En azından bu kadarcık keyfim olacak: Bu benim seçimim, kimse bunu bana dayatmadı" dedim.

Cennete bir mahkûm olarak alınmaktan mutlu olacağı-

*Senin
ilk sorumluluğun
ne dine karşıdır,
ne de ulusa karşıdır.
Senin
ilk sorumluluğun
kendine karşıdır.*

nı mı düşünüyorsun? İsa'yı ya da Musa'yı ya da Budist'i ya da Krishna'yı izleyerek cennete gitmek...kör-
lemesine bir inanan olmanın beklendiği bu cennet na-
sıl bir yer olacak? Soru soramazsın, hiçbir şey hakkın-
da sorgulama yapamazsın. Bu cennet cehennemden
daha kötü olacaktır. Fakat insanlar kendi öz kaynakla-
rından saptırılmıştır. Ben senin yuvaya dönmeni isti-
yorum. Kendine saygı duy. Varoluş, sana ihtiyaç duy-
duğu için onurlan ve keyif al; aksi taktirde burada ol-
mazdın. Varoluş sensiz olamayacağı için mutlu ol. Her
şeyden önce sen, bu nedenle buradasın: Varoluş sana
bir fırsat vermiştir; içinde gizlenen muazzam hazinele-
re —güzelliğe, saadete, özgürlüğe— sahip bir hayat.

Ancak sen varoluşçu değilsin! Sen Hıristiyan'sın,
sen Budistsin, sen Hindusun ve ben senin sadece tek
bir şeye inanmanı isterim: Varoluş. Hiçbir sinagoga ya
da hiçbir kiliseye gitmeye gerek yok. Şayet gökyüzü-
nü, yıldızları, günbatımını, gündeğümünü, açan çiçek-
leri, şarkı söyleyen kuşları yaşayamazsan... Tüm varo-
luş bir vaazdır! Aptal bir din adamı tarafından hazır-
lanmamıştır: O her yerdedir.

Sadece kendine güvenmen gerekir; bu kendini
sevmenin başka bir adıdır. Ve sen kendine güvendiğin-
de ve sevdiğinde açık bir şekilde her ne isen, her kim
isen onun sorumluluğunu kendi omuzlarına almışsın-
dır. Bu öylesine muazzam bir varlık deneyimi sağlar ki
hiç kimse seni bir daha esir edemez.

Kendi ayakları üzerinde durmaya muktedir olan
bir bireyin güzelliğini görebiliyor musun? Ve ne olur-

sa olsun —coşku ya da hüznün, yaşam ya da ölüm— kendini seven insan o kadar bütündür ki o sadece hayattan tat almakla kalmaz, ölümden de keyif alabilecektir.

Sokrates kendi toplumu tarafından cezalandırılmıştı. Sokrates gibi insanların cezalandırılması kaçınılmazdır çünkü onlar bireydirler ve hiç kimsenin onlara hükmetmesine izin vermezler. Ona zehir verilmişti. O yatakta yatıyordu ve ona zehir verecek adam zehri hazırlıyordu. Güneş doğuyordu: Zaman gelmişti. Mahkeme tam olarak zamanı belirtmişti ama adam zehri hazırlarken vakti erteliyordu: Sokrates adama sordu, “Zaman geçiyor, güneş doğuyor; bu gecikme neden?”

Adam ölecek olan birisinin kendi ölüm zamanı hakkında bu kadar titiz olabilmesine inanmadı. Aslında onun bu gecikme için müteşekkir olması gerekirdi. Adam Sokrates’i seviyordu. Onu mahkemede duymuştu ve bu adamın güzelliğini görmüştü. Tek başına o, tüm Atina’dan daha zekiymiş. Birazcık daha geciktirmek istedi. Böylelikle Sokrates biraz daha fazla yaşayabilecekti. Fakat Sokrates ona izin vermezdi. “Tembellik yapma, hadi, zehri getir,” dedi.

Sokrates’e zehri veren adam, “Niçin bu kadar heyecanlısın? Yüzünde öyle bir ışıltı görüyorum ki, gözlerinde öyle bir merak görüyorum ki... Anlamıyor musun? Öleceksin!”

Sokrates “Bu bilmek istediğim bir şey. Hayatı tanıdım, o güzeldi; tüm kaygılarıyla, kederleriyle o hâlâ

bir keyiftir. Yalnızca nefes almak yeterli mutluluktur. Yaşadım, sevdim; canım ne isterse yaptım, içimden ne geldiyse söyledim. Artık ölümü tatmak istiyorum. Ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

*Kendine saygı duy.
Varoluş, sana ihtiyaç
duyduğu için onurlan
ve keyif al;
aksi taktirde
burada olmazdın.
Varoluş sensiz
olamayacağı için
mutlu ol.*

"Sadece iki olasılık var: Ya Doğulu mistiklerin söylediği gibi ruhum başka şekillerde yaşamaya devam edecek; bedenin yükünden özgür bir şekilde ruhun yolculuğunu sürdürmesi çok büyük bir heyecandır, beden bir kafestir, onun sınırları vardır; ya da belki de, materyalistler haklıdır: Bedenin öl-

düğünde her şey ölür. Geride kimse kalmaz. Bu da, — olmamak da — çok büyük bir heyecandır! Olmanın ne olduğunu biliyorum. Ve olmamanın ne demek olduğunu bilme anı geldi. Ve artık olmadığımı sorun nedir? Niçin onla ilgili endişeleneyim? Endişelenmek için burada olmayacağım, o halde niçin şimdi vakit kaybedeyim?"

Kendini seven adam budur. Ölüm sorumluluğunu dahi almıştır çünkü mahkemenin ona karşı herhangi bir şeyi yoktu; bu sadece toplumsal bir önyargıydı, Sokrates'in zekâsının muazzam uçuşlarını anlayamayan sıradan insanların önyargısıydı. Fakat onlar çoğunlukta ve hepsi Sokrates'in ölümüne karar vermişti.

Onun tarafından öne sürülen tek bir iddiayı dahi yanıtlayamadılar. Zannediyorum onlar, onun ne dediğini bile anlamamışlardı. Yanıtlamak mevzu bahis değildi. Ve o, onların tüm iddialarını çürüttü; yine de o bir şehir devleti demokrasisiydi: İnsanlar bu adamın tehlikeli olduğuna, ona zehir verilmesi gerektiğine karar verdiler.

Onun yanlışı neydi? Onun yanlışı şuydu: "O, gençlerimizi asi yapıyor, o, gençlerimizi şüpheci yapıyor, o, gençlerimizi yabancılaştırıyor, o, eski kuşakla genç kuşak arasında bir uçurum yaratıyor. Onlar artık bizi dinlemiyor, onlar her şey hakkında tartışıyor ve bunun nedeni de bu adamdır."

Ancak hâkimler sıradan insanlardan biraz daha iyiler. Onlar Sokrates'e, "Sana birkaç alternatif sunuyoruz, eğer Atina'yı terk edersen ve asla bir daha geri gelmeyeceğine söz verirsen kendini ölümden kurtarabilirsin. Ya da şayet Atina'da kalmak istersen o zaman konuşmayı bırak, sessiz kal. O zaman biz, insanları senin yaşamana ikna edebiliriz. Aksi taktirde üçüncü alternatif şudur: Yarın güneş doğarken zehri içmek zorunda kalacaksın," dediler.

Sokrates ne yaptı? "Zehri yarın ya da bugün, zehir ne zaman hazırsa, almaya hazırım ama hakikati söylemekten vazgeçemem. Canhysam son nefesime kadar bunu söylemeye devam edeceğim. Ve Atina'yı sadece hayatımı kurtarmak için terk edemem çünkü o zaman kendimi ölümden korkmuş, ölümden kaçmış, ölümün sorumluluğunu alamamış güçsüz birisi olarak

hissedeceğim. Ben kendi düşünceme, hislerime, varlığıma göre yaşadım; bu şekilde de ölmek isterim.

“Ve suçlu hissetmeyin. Kimse benim ölümümünden sorumlu değildir, sorumlu benim. Bunun olacağını biliyordum çünkü yalanlara, dolanlara, yanılsamalara dayanarak yaşayan bir toplumda hakikatten bahsetmek ölmeyi istemektir. Ölmem için karar alan şu zavallı insanları suçlamayın. Eğer bundan sorumlu olan birisi varsa benim. Ve hepinizin bilmesini istiyorum ki kendi sorumluluğumu alarak yaşadım ve kendi sorumluluğumu alarak ölüyorum. Yaşarken bir bireydim. Ölümlük bir bireyim. Benim için kimse karar veremez; kendimle ilgili ben karar veririm.”

Haysiyet budur. Bütünlük budur. Bir insanoğlu böyle olmalıdır. Ve şayet tüm dünya bu adam gibi insanlarla dolu olsaydı bu dünyayı öylesine güzelleştirebilirdik, öylesine mutlu kılabilirdik, öylesine her şeyle zenginleştirebilirdik ki...

Ancak birey kayıptır, o nedenle sen kendi sorumluluğunu almak zorundasın. Ancak bunu sadece her ne isen kendini sevmeye başlarsan alabileceksin: Varoluş senin bu şekilde olmanı istedi. Şayet varoluş başka bir İsa Mesih isteseydi onu yaratmış olurdu. Hristiyan olmak çirkindir, Müslüman olmak çirkindir, Hindu olmak çirkindir.

Kendin ol, sadece kendin, basitçe kendin. Ve hatırla, basitçe kendin olduğunu ilan ederken çok büyük bir risk alıyorsun. Hiçbir kalabalığa, hiçbir sürüye ait

değilsin. Bunların hepsi sürüdür: Hindular, Müslümanlar, Hıristiyanlar, komünistler. Bunun riskli olduğunu gayet iyi bilerek kendinin bir birey olduğunu ilan ediyorsun. Kalabalık seni hiç affedemeyebilir. Ancak risk almak, her adım tehlikeli olduğu bıçak sırtında hareket etmek çok güzeldir. Ne kadar tehlikeli ya-

*Ne kadar
tehlikeli yaşarsan
o kadar çok yaşarsın.
Ve şayet bütünüyle,
her şeyi riske
etmeye hazırsan
tek bir anın içinde
tüm sonsuzluğu
yaşamak mümkündür.*

şarsan o kadar çok yaşarsın. Ve şayet bütünüyle, her şeyi riske etmeye hazırsan tek bir anın içinde tüm sonsuzluğu yaşamak mümkündür. Ben senin bir iş adamı olmanı istemiyorum, ben senin bir kumarbaz olmanı istiyorum. Ve kumar oynarken her şeyi öne sür, bir sonraki an için hiçbir şeyi saklama. O zaman ne olursa olsun senin için muazzam bir rahmet getirecektir. Bir dilenci haline bile gelsen, varlığın bir imparatorunkinden çok daha haysiyetli olacaktır.

İnsan daha kötü bir duruma düşemez. Fakat o düşmüştür; o her çocuğun doğuştan getirdiği kahkahayı unutmuştur; o sağlığa ve bütünlüğe giden yolu kaybetmiştir.

Kapı tam şu an açılır: Her zaman yaşamın ve ölümün sürekli olarak bulunduğu şimdi ve burada. Sen ölüme yönelmeyi seçmişsin çünkü bu iktidara sahip olanların ilgilendiği şeydir. Ve sen üzüntünün içinde boğulurken hayatın geçip gittiğini unutmuşsun.

ERKEK

Bir seferinde Konfüçyüs'e bir müridi nasıl mutlu olunacağını, nasıl saadete erişileceğini sormuştu. Konfüçyüs, "Garip bir soru soruyorsun; bunlar doğal şeylerdir. Hiçbir gül nasıl bir gül olunacağını sormaz" dedi. Üzüntü ve mutsuzluk söz konusu olduğu sürece mezarında yeterli zamanın olacak; o zaman doya doya mutsuz olabilirsin. Fakat canlıyken tam olarak canlı ol. Bu bütünlükten ve yoğunluktan mutluluk ortaya çıkacaktır ve mutlu bir adam kesinlikle dans etmeyi öğrenir. Biz tüm insanlığın mutlu olmasını ve dans etmesini ve şarkı söylemesini istiyoruz. O zaman bu gezegenin tümü olgunlaşır, bilinci evrimleşir. Üzüntülü bir adamın, mutsuz bir adamın keskin bir bilinci olamaz; onun bilinci bulanıktır, donuktur, ağırdır, karanlıktır. Sadece kalpten bir şekilde güldüğünde, ansızın patlayan bir flaş gibi tüm karanlık kaybolur.

*Hiç kimse
senin sokaklarda
dans etmeye
başlayacak kadar çok
mutlu olmanı istemez.
Hiç kimse senin
kalpten bir şekilde
kahkaha atmanı
istemez...*

Gülerken sen hakiki varlığınındır. Üzüntünün içinde sen orijinal yüzünü toplum senden beklediği sahte bir kimlikle kaplamışsındır. Hiç kimse senin sokaklarda dans etmeye başlayacak kadar çok mutlu olmanı istemez. Hiç kimse senin kalpten bir şekilde kahkaha atmanı istemez; aksi taktirde komşular duvarlara vurmaya başlayacaktır, "Yeter!" Mutsuzluk iyidir; kahkaha rahatsızlık verici bir şeydir. Mutsuz in-

sanlar, mutsuz olmayan hiç kimseye tahammül edemezler. Sokrates gibi insanların yegâne suçu, muazzam şekilde mutlu insanlar olmalarıydı ve onların mutluluğu mutsuz bir şekilde yaşayan büyük kitlelerde çok büyük bir kıskançlık yaratmıştır. Kitleler böylesi mutlu insanlara tahammül edemez; onlar yok edilmelidir çünkü onlar senin içinde bir başkaldırı olasılığını kışkırtırlar ve sen bu başkaldırıdan korkuyorsun. Bir adam bir kez başkaldırıya âşık oldu mu o doğru yoldadır.

Kurban

Niçin kendi özünü bilmiyorsun? Bu dünyadaki en kolay şey olmalı ve o zorlaşmıştır, en zor şey haline gelmiştir. Kendini bilmek neredeyse imkânsız hale gelmiştir. Yanlış giden nedir? Bilmeye muktedirsin. Sen oradasın, bilme kapasiten oradadır. O halde yanlış giden nedir? Niçin bu kendini bilme kapasitesi kendisine yönelemez?

Sadece tek bir şey yanlış gitmiştir ve onu doğru yola sokmadığın sürece kendin hakkında cahil kalacaksın. Ve yanlış gitmiş olan şey senin içinde bir bölünmenin yaratılmış olmasıdır. Bütünlüğünü kaybetmiş durumdasın. Toplum seni bölünmüş bir ev haline getirmiş, seni kendine karşı bölmüştür.

Strateji basittir; bir kez anlaşıldığında ortadan kaldırılabilir. Strateji şudur; toplum sana nasıl olman gerektiği konusunda idealler vermiştir. Ve o bu idealleri senin içine öylesine derinlemesine dayatmıştır ki, "Nasıl olmalıyım?" idealiyle her zaman ilgilenirsin ve *kim olduğunu* unutmuşsundur.

Gelecekteki ideal ile takıntılı haldesin ve şimdiki gerçekliği unutmuş durumdasın.

Gözlerin uzak geleceğe odaklanmış durumda. Bu nedenle onlar içeriye doğru yönelemezler. Sürekli olarak ne yapacağını, nasıl yapacağını, nasıl şöyle ya da böyle olunacağını düşünüyorsun. Senin lisanın *-meli* ve *-malı* haline dönüşmüştür ve gerçek ise sadece *-dir*, *-dir*'dan oluşur. Gerçeklik hiçbir *-meli*, *-malı* tanımaz.

*Sen olduğundan
daha başka bir şey
olamazsın.
Bu kalbinin
derinliklerine işlesin:
Sen sadece
olduğun şey olabilirsin,
asla başka
bir şey değil.*

Bir gül bir güldür, onun başka bir şey olması mevzu bahis değildir. Ve bir nilüfer bir nilüferdir. Ne bir gül herhangi bir şekilde bir nilüfer olmaya çalışır, ne de bir nilüfer herhangi bir şekilde bir gül haline gelmeye çalışır. Çünkü onlar nevrozlu değildir. Onlar psikiyatlara ihtiyaç duymaz, onlar hiçbir psi-

kanalizciye ihtiyaç duymazlar. Gül sağlıklıdır çünkü gül basitçe kendi gerçekliğini yaşar. Ve bu, insan dışında tüm varoluş için böyledir. Sadece insanın ideal-leri ve *-meli*, *-malı*'ları vardır. "Şu ve bu olmalısın" o zaman sen kendi oluşuna karşı bölünürsün; *-meli* ve *-dir* düşmandırlar.

Ve sen olduğundan daha başka bir şey olamazsın. Bu kalbinin derinliklerine işlesin: Sen sadece olduğun şey olabilirsin, asla başka bir şey değil. Bir kez bu hakikat, "Sadece kendim olabilirim" derine işlediğinde

tüm idealler yok olur. Onlar otomatik olarak devreden çıkar. Ve ideal olmadığında gerçeğe yüzleşir. O zaman gözlerin şimdi buradadır, o zaman sen her ne isen onun için mevcut olursun. Bölünme, parçalanma ortadan kalkmıştır. Sen birsin.

İlk adım budur: Kendinle bir ol. Öncelikli olan, çok sayıda koşullanma, çok fazla eğitim, çok fazla maddeni gayret yüzünden zorlaşmıştır. Anbean, olduğun halde kendini sevmek ve sadece kendini kabul etmek ilk adımını atabilirsen... Mesela üzgünsün, şu an üzgünsün. Senin tüm koşullanman sana şunu söyler, "Üzgün olmamalısn, bu kötüdür. Üzgün olmaman lazım. Mutlu olmak zorundasın." Şimdi bölünme, şimdi problem... Üzgünsün: Bu anın hakikati budur. Ve senin koşullanman ve senin zihninin der ki, "Böyle olmamalısn, mutlu olman gerekir. Gülümse! İnsanlar senin hakkında ne düşünecek?" Hayatındaki kadın eğer sen çok üzgün olursan seni terk edebilir, eğer sen üzgünsen dostların seni yüzüstü bırakabilir, eğer sen çok üzgün olursan işin mahvolacaktır. Gülmek zorundasın, kahkaha atmak zorundasın, en azından mutluymuş gibi yapmalısın. Bir doktorsan ve çok üzgünsen hastaların iyi hissetmeyecektir. Onlar mutlu, sağlıklı, neşeli bir doktor isterler ve sen çok üzgün görünüyorsun. Gülümse; gerçek bir gülümseme içinden gelemiyorsa, sahte bir gülümseme gelsin ama gülümse. En azından rol yap, -mış gibi yap.

Problem budur: Sen rol yaparsın, sen -mış gibi yaparsın. Gülümsemeyi becerebilirsin ama o zaman sen

iki haline geldin. Hakikati bastırdın, sahte haline geldin.

Ve sahte, toplum tarafından takdir edilir. Sahte aziz haline gelir, sahte büyük bir lider olur. Ve herkes sahte olanı takip eder. Senin idealin sahtedir.

*Tüm psikolojik acı
yalnızca
sen bölündüğün için
var olur.
Acı bölünme demektir.
Ve saadet ise
bölünme yok
demektir.*

Bu yüzden sen kendini bilmeye muktedir değilsin. Şayet kendini kabul etmezsen kendini nasıl bilebilirsin? Sen sürekli kendi varlığını bastırıyorsun. O zaman ne yapılabilir? Üzgün olduğunda üzüntüyü kabul et: Bu sensin. "Ben üzgünüm" deme. Üzüntünün kendinden ayrı bir şey olduğunu söyleme. Basitçe "Ben üzüntüyüm. Şu an ben üzüntüyüm" de. Ve üzüntünü tam bir içtenlikle yaşa. Ve varlığının içinde mucizevi bir kapı açıldığı için şaşırarak. Şayet üzüntünü mutlu olma imajı olmaksızın yaşayabilirsen, ansızın mutlu hale geçeceksin çünkü bölünme ortadan kalkar. Artık bölünme yoktur. "Ben üzüntüyüm" ve başka bir şey olmakla ilgili herhangi bir ideal söz konusu değildir. Bu yüzden çaba, çatışma yoktur. "Ben basitçe buyum"...ve rahatlama vardır.

Ve bu rahatlama zarafettir ve bu rahatlama mutluluktur.

Tüm psikolojik acı yalnızca sen bölündüğün için var olur. Acı bölünme demektir. Ve saadet ise bölünme yok demektir. Bu sana paradoksal gözükebilir. Birisi

üzgünse, üzüntüsünü kabul ederek nasıl bir kimse mutlu hale gelebilir? Bu paradoksal gözükecektir ama bu böyledir. Dene.

“Mutlu olmaya çalış” demiyorum, “Üzüntünü kabul et böylelikle mutlu olabilirsin” demiyorum. Bunu söylemiyorum. Şayet senin motivasyonun buysa hiçbir şey olmayacaktır; sen hâlâ mücadele ediyorsun. Göz ucuyla köşeden izliyor olacaksın: “Bu kadar zaman geçti ve üzüntüyü kabul ettim ve ‘Ben üzüntüyüm’ diyorum. Ve hâlâ mutluluk gelmiyor.” Bu şekilde o gelmeyecek.

Mutluluk bir hedef değildir, o, bir yan üründür. O, bir olmanın, bütünlüğün doğal bir sonucudur. Yalnızca, hiçbir motivasyon olmadan, hiçbir belirli amaç olmadan üzüntüyle bütünleş. Hiçbir amaç söz konusu değildir. Şu an böylesindir, şu an hakikatin budur. Ve bir sonraki an kızgın olabilirsin: Bunu da kabul et. Ve ondan sonraki an başka bir şey olabilirsin: Bunu da kabul et.

Anbean, muazzam bir kabulle, hiçbir bölünme yaratmadan yaşa ve sen kendini bilme yoluna doğru girmişsindir. Bölünmeyi bırak: Tüm problem bölünmedir. Sen kendine karşısın. Senin içinde uzlaşmaz çelişkiler yaratan tüm bu idealleri bırak. Sen olduğun gibisin: Bunu coşkuyla, şükran duyarak kabul et. Ve ansızın bir ahenk hissedilecek. Sendeki iki öz, ideal öz ve gerçek öz artık savaşmak için orada olmayacak. Onlar birliğin içinde buluşacak ve kaynaşacak.

Sana acı veren şey gerçekte üzüntü değildir.

Üzüntünün yanlış olduğu yorumudur sana acı veren ve bu psikolojik bir problem haline gelir. Acı veren şey öfke değildir; öfkenin yanlış olduğu fikridir, psikolojik gerginlik yaratan. O yorumdur, gerçek değildir. Gerçek her zaman özgürleştirir.

İsa, "Hakikat özgürleştirir," der. Ve bu muazzam öneme sahiptir. Evet, hakikat özgürleştirir ancak hakikat hakkında *bilmek* değil. Hakikat *ol* ve o, özgürleştirir. Hakikat *ol* ve özgürlük oradadır. Onu getirmene gerek yok, onu beklemene gerek yok: O hemen olur.

Nasıl hakikat olunur? Sen zaten *hakikatsin*. Sen sadece yanlış idealler taşıyorsun, onlar sorun yaratıyor. İdealleri bırak: Birkaç günlüğüne doğal bir varlık ol. Tıpkı ağaçlar ve hayvanlar ve kuşlar gibi varlığını olduğun haliyle kabul et ve büyük bir dinginlik yükselecek. Nasıl başka türlü olabilir? Yorum yoktur: O zaman üzüntü güzeldir, onun derinliği vardır. O zaman öfke de güzeldir; onun hayatı ve canlılığı vardır. O zaman seks de güzeldir çünkü onun yaratıcılığı vardır. Yorum olmadığında her şey güzeldir. Her şey güzel olduğunda sen rahatlarsın. Bu rahatlığın içinde sen, kendi kaynaklarının içine düşersin ve bu kendini bilmeyi getirir.

Kendi kaynaklarının içine düşmek ile ifade edilen şey, Sokrates'in "*Kendini tanı*" demesidir. Bu bilgiye ilişkin bir şey değildir, bu içsel dönüşümle ilgili bir şeydir. Ve ben ne dönüşümünden bahsediyorum? Senin benzemek zorunda olduğun herhangi bir ideali sana vermiyorum. Ben senin olduğun şeyden dönüşmen ve

başka bir şey haline gelmen gerektiğini söylemiyorum. Sen basitçe her ne isen onun içinde rahatlamalısın ve sadece görmelisin.

Söylediğim şeyi duydun mu? Sadece demek istediğimin özünü anla: Bu özgürleştiricidir. Ve büyük bir ahenk, muhteşem bir müzik duyulur. Bu müzik kendini bilmektir. Ve senin hayatın değişmeye başlar. O zaman sen tüm kilitleri açan, büyülü bir anahtara sahip olursun.

Bastırmak Nedir?

Bastırmak, yaşamaman gereken bir hayatı yaşamak zorunda olmandır. Bastırmak, asla yapmak istemediğin şeyleri yapmak zorunda olmaktır. Bastırmak, olmadığın bir kimse olmak zorunda olmandır. Bastırmak, kendini mahvetmenin bir yoludur. Bastırmak intihardır; elbette çok yavaşça ama çok kesin, yavaş bir zehirlenmedir. İfade etmek hayattır; bastırmak intihardır.

Tantra mesajı şudur: Bastırılmış bir hayat yaşama, aksi taktirde hiç yaşamamış olacaksın. İfadeye, yaratıcılığa, coşkuya ait bir hayat yaşa. Varoluşun senin yaşamayı istediği şekilde yaşa; doğal şekilde yaşa. Ve din adamlarından korkma.

İçgüdülerini dinle, bedenini dinle, kalbini dinle, zekânı dinle. Kendine güven, içinden gelen, seni nereye götürürse git. Ve asla kaybolmayacaksın. Ve doğal hayatın ile içinden geldiği şekilde hareket ederek bir gün ilahi olanın kapısına varman kaçınılmaz olacaktır.

Bastırmak riskten kaçınmanın bir yoludur. Örneğin sana asla öfkeli olmaman öğretilmiştir ve sen hiç öfkelenmeyen bir kişinin çok sevgi dolu olmasının kaçınılmaz olduğunu düşünürsün. Yanılıyorsun. Asla kızmayan bir kişi sevemeyecektir de. Onlar birlikte hareket eder, onlar aynı paketin içinde gelir.

Gerçekten seven bir adam bazen gerçekten öfkelenenecektir. Ancak onun öfkesi güzeldir; o sevgiden kaynaklanır. Onun enerjisi sıcaktır ve onun öfkesi seni incitmeyecektir. Aslında o öfkeli olduğu için minnet duyacaksın. Hiç bunu gözlemledin mi? Birini seviyorsun ve bir şey yaparsın. Ve o kişi gerçekten öfkeli, samimi olarak öfkeli. Sen şükran duyarsın çünkü o, seni o kadar sevmiştir ki bu kadar çok öfkenin bedelini ödeyebilir. Aksi taktirde niçin bunu yapar? Sen, öfkenin bedelini ödemek istemediğinde kibar kalırsın. Hiçbir şeyin bedelini ödemek istemediğinde —hiç risk almayı istemezsin— gülümsemeye devam edersin. Önemi yoktur.

Şayet çocuğun bir uçurumdan düşecek olsa kızmanı durabilecek misin? Bağırılmayacak mısın? Kay-

*Toplum seni
bölünmüş bir kişiye
dönüştürmüştür:*

*O seni
şizofren yapmıştır
ve kafanı
karıştırmıştır.*

nayan bir enerji olmayacak mısın? Gülümsemeye devam mı edeceksin? Bu imkânsızdır.

Sevdiğin zaman kızabilirsin. Sevdiğin zaman o bedeli ödeyebilirsin. Şayet kendini seversen —ve bu hayatta bu bir zorunluluktur, aksi taktir-

de hayatını ıskalayacaksın — asla bastırmayacaksın, hayat ne verirse versin ifade edeceksin. Onu ifade ediyor olacaksın; onun coşkusunu, onun üzüntüsünü, onun zirvelerini, onun vadilerini, onun günlerini, onun gecelerini.

Ancak sen sahte hale gelmek üzere yetiştirildin, sen ikiyüzlü hale gelecek şekilde yetiştirildin. Öfkelen-diğinde, yüzüne yapıştırılmış bir gülümsemeyle devam edeceksin. Nefret duyduğunda, nefreti bastırırsın. Cinsellik hissettiğinde bunu bastırırsın. Sen asla içinde olana karşı dürüst değilsin.

Bir gün Joe ve küçük kızı Midge lunaparka gittiler. Yolun üzerinde esaslı bir yemek için durdular. Parkta sosis satan bir seyyar satıcının önüne geldiler. Ve Midge, "Baba, ben..." dedi ve Joe sözünü bitirmeden patlamış mısırı eline tutuşturdu.

Dondurma satan adamın önüne geldiklerinde küçük Midge bir kez daha bağırdı, "Baba ben..." Joe onu yine susturdu fakat bu sefer, "İstiyorsun, istiyorsun! Ne istediğini biliyorum, dondurma?" dedi.

"Hayır Baba," diye yalvardı, "kusmak istiyorum."

En başından beri onun istediği buydu ama dinleyen kim?

Bastırmak kendi doğanı dinlememektir. Bastırmak seni mahvetmek için bir hiledir.

On iki dazlak serseri tüm ekipmanları ve Levi's ceketleri üzerlerindeyken bir birahaneye girdiler. Ve

dükkânın sahibine doğru yürüyüp, "Bize on üç tane bira ver" dediler.

"Ama siz sadece on iki kişisiniz."

"Bak, biz on üç bira istiyoruz."

Adam onlara biraları verdi ve hepsi oturdular. Ve bir köşede oturan ufak tefek bir adam vardı ve dazlak lideri ona doğru yürüdü ve "İşte babalık sana bir bira" dedi.

Ufak tefek adam, "Teşekkür ederim, sen cömertsin evlat," dedi.

"Bir şey değil, sakatlara yardım etmek hoşumuza gider."

"Ama ben sakat değilim ki."

"Eğer bir dahaki biraları sen almazsan, olacaksın."

*Şayet sen
mutlu bir şekilde
yaşıyorsan, herkesin
mutlu olmasını istersin:
Hakiki din budur.
Kendi mutluluğunun
içinden tüm
varoluşu kutsarsın.*

Bastırma budur: O seni sakatlamak için bir hiledir. O seni mahvetmek için bir hiledir. O seni zayıflatmak için bir hiledir. O senin kendine karşı gelmen için bir hiledir. O içinde bir çatışma yaratmak için bir yöntemdir ve bir adam ne zaman kendisi ile çatışmaya girerse elbette o çok zayıftır.

Toplum büyük bir oyun oynamıştır; o herkesi kendi kendine düşman hale sokmuştur. Böylelikle sen sürekli kendi içinde savaşırsın. Başka hiçbir şey yap-

mak için enerjin yoktur. Bunun sana olduğunu hiç gözlemlemedin mi? Sürekli kavga. Toplum seni bölünmüş bir kişiye dönüştürmüştür: O seni şizofren yapmıştır ve kafanı karıştırmıştır. Akıntıdaki bir dal parçasına dönüşmüşsündür. Kim olduğunu bilmiyorsun, nereye gittiğini bilmiyorsun, burada ne yaptığını bilmiyorsun. Her şeyden önce niçin burada olduğunu bilmiyorsun. Bu gerçekten senin aklını karıştırmıştır.

Bu akıl karışıklığının içinden büyük liderler doğmuştur: Adolf Hitler, Mao Zedong, Joseph Stalin. Bu akıl karışıklığının içinden Vatikanlı Papa ortaya çıkar ve bu kafa karışıklığının içinden bin bir tane şey ortaya çıkar. Ancak sen mahvolursun.

Tantra der ki: İfade et. Ancak hatırla, ifade etmek sorumsuzluk demek değildir. Tantra şöyle der: Zeki bir şekilde ifade et ve hiç kimseye senden bir zarar gelmeyecek. Kendine zarar veremeyen bir adam, asla herhangi birisine zarar vermeyecektir. Ve kendisine zarar veren bir adam, bir şekilde tehlikeli bir adamdır. Şayet o kendisini bile sevmiyorsa, o tehlikelidir; o herhangi birisine zarar verebilir. Aslında zarar verecektir.

Sen üzgün olduğunda, sen bunalımdayken etrafında üzgün ve bunalımlı insanlar yaratacaksın. Sen mutlu olduğunda mutlu bir toplum yaratmak isteyeceksin çünkü mutluluk sadece mutlu bir dünyada var olabilir. Şayet sen mutlu bir şekilde yaşıyorsan, herkesin mutlu olmasını istersin: Hakiki din budur. Kendi mutluluğunun içinden tüm varoluşu kutsarsın.

***Bir Katolik olarak o kadar çok
koşullandırıldım ki kendim için hiç umut
göremiyorum: Yine de bana
yardım edebilir misiniz?***

Katolik ya da komünist, Müslüman ya da Maocu, Jaina ya da Yahudi hiç fark etmez, hepsi aynıdır. Elbette Katolikler bu işi Hindulardan daha sistematik bir şekilde, daha bilimsel bir şekilde yapar. Onlar insanları koşullandırmak için büyük bir uzmanlık geliştirmişlerdir. Ancak tüm dinler az ya da çok bunu yapar, her toplum bunu kendi yöntemiyle yapıyor: Herkes koşullanır.

*Herkes
koşullanmıştır.
Ve herkes
koşullanmanın dışına
çıkma zorundadır.
Bu zordur.
Bu elbiselerini
çıkarmak gibi değildir;
bu derinin
yüzülmesi gibidir.*

Doğduğun an, ilk nefesinden itibaren koşullanma başlar; bu kaçınılmazdır. Ebeveynler seni koşullandıracaktır. Oyun oynadığın çocuklar seni koşullandıracaktır. Komşular, okul, kilise, devlet seni koşullandıracaktır. Ve bilinçli olarak çok fazla koşullanma yapılmıyor ama bilinçaltı olarak çocuk sürekli bir şekilde bunu biriktirmeye devam ediyor.

Çocuk taklit ederek öğrenir.

Bu yüzden endişelenme, dünyadaki normal hal budur: Herkes koşullanmıştır. Ve herkes koşullanmanın dışına çıkmak zorundadır. Bu zordur. Bu elbiselerini çıkarmak gibi değildir; bu derinin yüzülmesi gibi-

dir. Bu zordur, bu çetindir çünkü biz koşullanmamızla özdeşleşmiş durumdayız. Biz kendimizi sadece Katolikler, komünistler, Hindular, Müslümanlar, Hristiyanlar olarak biliyoruz. Ve koşullanmayı bırakmakla ilgili en büyük korku, bir kimlik bunalımına düşebileceğindir. Koşullanmayı bırakmak zordur çünkü bu senin tüm geçmişin, zihnin, egondur. Seni sen yapan her şeydir. Ancak eğer hazırsan, eğer cesursan, eğer benimle birlikte gelecek kadar yürekliysen mümkündür, o mümkündür... Bu pek çok insanın başına geldi. Bu oluşumun parçası ol, bir izleyici olma. Dansa katıl!

Benim davetim herkes içindir, benim davetim koşulsuzdur.

Hangi koşullanmaya sahip olursan ol bırakılabilir çünkü o sana dışardan dayatılmıştır ve o sana dışardan dayatılmış olduğu için yine o senden dışarıdan alınabilir.

Sana Tanrı'yı veremem, sana hakikati veremem, manevi özünü sana veremem ama üzerine yığılmış olan çöplüğü uzaklaştırabilirim. Ve bir kez bu çöplük kaldırıldığında, senin içinde Tanrı canlı hale gelmeye başlar. Bir kez tüm bu engeller kaldırıldığında, hayatının baharı akmaya başlar, masumiyete yeniden kavuşulur.

Yeniden kavuşulan masumiyet, yeniden kavuşulan cennettir; sen yeniden cennet bahçesine girersin.

Modern insan geçmiş yüzünden acı çekiyor; modern insan, sözde dini vaizlerin söyleyip durdukları kendi günahlarından acı çekiyor. Sen asırların günahı

yüzünden acı çekiyorsun...ancak artık bazı şeyler ay-
yuka çıktı. İnsan dağılıyor. Şimdiye kadar bir şekilde
kendimizi bir arada tutmayı başardık ancak artık bazı
şeyler öyle bir raddeye vardı ki ya insan bütünüyle de-
ğişecek ve hayata bakışı tamamıyla değişecek ya da in-
san intihar etmek zorunda kalacak.

Şayet geçmişi izlersen, o zaman küresel bir intiha-
rın eşiğindesin. Ve senin siyasi liderlerinin yapmaya
çalıştığı şey budur: Atom bombaları, hidrojen bomba-
ları, süper hidrojen bombaları; bombalar üzerine bom-
balar yığıyorlar. Şimdiden gereğinden fazlasına sahip-
ler. Aslında sadece on yıl önce her insanı yedi kez öl-
dürmeye yetecek kadar kapasiteleri vardı. Bir insanın
sadece bir kez ölebilmesine rağmen —onu iki kez öl-
dürmene gerek yok, bu gereksiz olacaktır— on yıl ön-
ce bu dünyayı yedi kez yok etmeye hazırdılar. Fakat
bazı insanların hayatta kalması durumunda politikacı-
lar bununla ilgilenmek zorunda: Onlar mükemmel
planlar yapıyor. Ama bu on yıl önceki durumdu.

Artık, şaşıracaksın, onlar bu dünyayı yedi yüz kez
yok edebilirler: Her bir insan yedi yüz kez öldürülebi-
lir. Artık bu kadarı çok fazladır ve kesinlikle gereksiz-
dir. Yedi tamamdır; birkaç üçkâğıtçı insan ölmeyebilir.
Fakat yedi yüz kez? Ve hâlâ yarış devam ediyor. Yok-
sul ülkeler bile yarışa katılmak için can atıyorlar; açlık
çekiyorlar ama atom bombası istiyorlar. Açlıktan ölü-
yorlar! Ama insanları öldürmek ve yok etmek için da-
ha çok güç istiyorlar.

Sadece kuş bakışı bir görüş ve dünyanın küresel
bir intihara, bütünsel bir yok oluşa, tam bir savaşa ha-

zırlandığını görebilirsin. Ve yeniden hatırla. Bunun modern insanla hiçbir alakası yoktur.

Modern insan sadece tüm geçmişin bir kurbanıdır. Ve din adamları da modern insanın yanlış bir şey olduğunu söyleyip duruyor ve onlar geçmişi yüceltip duruyorlar.

Modern insan tüm geçmişin bir yan ürünüdür! Hıristiyan, Müslüman, Hindu, Budist: Her türden kültür bu duruma katkıda bulunmuştur. Onlar sorumludur. Onların hepsi ortadan kalkmazsa, tüm bu hastalıklı geçmişi bırakıp şimdide yaşayan, mükemmellik fikrine sahip olmayan, ideali olmayan, -meli, -malı olmayan, emirler olmayan tamamıyla yeni bir tanesine başlamazsa insanın sonu gelmiş demektir.

Köle

Her insan evladının içine doğduğu dünyada yüzleşmek zorunda olduğu problemlerden birisidir: Onun varlığı ve dünyanın niyetleri bir arada yürümez. Dünya onun hizmet etmesini, bir köle olmasını, iktidarda olanlar tarafından kullanılmasını ister. Ve doğal olarak o buna gücenir. O kendisi olmak ister. Dünya hiç kimseye, doğası gereği olması gereken şey olması için izin vermez. Dünya her kişiyi bir meta — kullanışlı, faydalı, itaatkâr — haline indirgemeye çalışır: Asla isyankâr olmayan, asla kendisini ortaya koymayan, asla kendi bireyselliğini ilan etmeyen ama her zaman boyun eğen, neredeyse bir robot gibi. Dünya senin insan olmanı istemez, o senin faydalı makineler olmanı ister. Ne kadar faydalıysan o kadar saygıdeğer olursun, o kadar onurlandırılırsın. Ve sorun yaratan da budur.

Hiçbir birey bir makine olmak için doğmamıştır. Bu aşağılamadır, değerini düşürmedir; bu onun onurunu ve onun itibarını almaktır, onu manevi bir varlık olarak mahvetmek ve mekanik bir varlığa indirgemek-

*Her çocuk, toplumun,
anne babanın, ailenin,
eğitim sisteminin,
ulusun, dinin
en başından itibaren
niyetinin
farkına vardıkça;
farkındalığı oluştuğça
kendisini
kapatmaya başlar.*

tir. Bu yüzden her çocuk toplumun, anne babanın, ailenin, eğitim sisteminin, ulusun, dinin en başından itibaren niyetinin farkına vardıkça; farkındalığı oluştuğça kendisini kapatmaya başlar. O sadece korktuğu için savunma haline geçer çünkü o muazzam bir güçle karşı karşıya gelmek zorundadır. Ve o, çok küçük, çok kırılgan,

çok korunmasız, çok çaresiz, ve kendisini korumak zorunda olduğu insanlara aynı zamanda çok bağımlıdır. Problem daha karmaşık hale gelir çünkü kendisini korumak zorunda olduğu insanlar onu sevdiğini düşünen insanlardır. Ve muhtemelen yalan söylemiyorlar. Onların niyetleri iyidir ama onların bilinci eksiktir; onlar derin uykudadır. Onlar, adına toplum denen, toplumun ileri gelenleri denen; tüm çıkar gruplarının birlikte olduğu kör bir kuvvetin elindeki kuklalar olduklarını bilmezler.

Çocuklar bir ikilemle yüzleşir. O sevdiklerine karşı savaşmak zorundadır ve o, onların kendisini sevdiklerini de düşünür. Ancak onu seven insanların, kendisi olarak onu sevmemesi garip bir şeydir. Onlar, ona "Seni seveceğiz, seni seviyoruz ama sadece bizim izlediğimiz yolu takip edersen, bizim takip ettiğimiz dini takip edersen, bizim itaat ettiğimiz gibi itaatkâr olursan..." der.

Şayet tüm hayatını yaşayacağın bu muazzam mekanizmanın bir parçası olursan...ona karşı savaşmak basitçe anlamsızdır, ezileceksin. Sadece teslim olmak ve sadece, istesen de istemesen de, evet demeyi öğrenmek daha akıllıcadır. "Hayır"ını bastır. Her koşulda, her durumda senin bir evet diyen olman beklenir. "Hayır" yasaklanmıştır. "Hayır" ilk günahtır. İtaat etmemek ilk günahtır. Ve o zaman toplum çok büyük bir şiddetle intikam alır. Bu, çocukta muazzam bir korku yaratır. Onun tüm varlığı kendi potansiyelini açığa çıkarmak ister. O kendisi olmak ister çünkü bunun dışındaki bir şeyde hayatın herhangi bir anlamını göremez. Bunun dışındaki bir şeyde asla mutlu, neşeli, doyumlu, tamamlanmış olmayacaktır. O asla huzurlu hissetmeyecektir, o her zaman bölünmüş olacaktır. Varlığındaki bir parça, yaradılışından gelen bir parça her zaman aç, susuz, tamamlanmamış, doymamış hissedecektir. Fakat bu güçler çok kuvvetlidir. Ve onlara karşı savaşmak çok risklidir.

Doğal olarak her çocuk yavaş yavaş kendisini savunmayı, kendisini korumayı öğrenmeye başlar. Kendi varlığının tüm kapılarını kapatır. O kendisini hiç kimseye göstermez, o basitçe rol yapar, o bir oyuncu olmaya başlar. O kendisine verilen emirlere göre rol yapar. İçinde şüphe uyanır. O bunları bastırır. Doğası kendisini açığa vurmak ister, o bunu bastırır. Onun zekâsı, "Bu doğru değil, ne yapıyorsun?" demek ister; o ise zeki olmayı bırakır. Aptal olmak daha güvenlidir, zeki olmamak daha güvenlidir. Menfaat grupları ile çatışma getiren herhangi bir şey tehlikelidir. Ve çok

yakın olduğu insanlara bile kendini açmak risklidir. Bu yüzden herkes kapanmıştır. Hiç kimse yapraklarını bir çiçek gibi korkusuzca açmaz, rüzgârda ve yağmurda ve güneşte —son derece kırılgan ama hiçbir korkusu olmadan— dans etmez.

*Benim
yeni insan vizyonum
bir asidir, kendi
orijinal özünü,
orijinal yüzünü arayan
bir insandır. Tüm
maskeleri, tüm gösterişi,
tüm ikiyüzlülüğü
bırakmaya ve dünyaya
gerçekte ne olduğunu
göstermeye hazır olan
bir insan.*

Hepimiz kapalı yapraklarla, eğer açarsak korunmasız olacağımızdan korkarak yaşıyoruz. Bu yüzden herkes her türden zırhları kullanıyor. Dostluk gibi bir şeyi dahi bir zırh olarak kullanmaktasın. Bu çelişkiymiş gibi gözükecektir çünkü dostluk, birbirinin sırlarını paylaşmak, birbirine karşı açık olmak, birbirinin kalbini paylaşmak anlamına gelir. Herkes bu gibi çelişkiler içinde

yaşıyor. İnsanlar dostluğu bir zırh olarak, sevgiyi bir zırh olarak, ibadeti bir zırh olarak kullanıyor. Ağlamak istediklerinde ağlayamıyorlar; gülümsüyorlar çünkü bir gülümseme zırh gibi bir işlev görür. Ağlamak hissetmediklerinde ağlarlar çünkü gözyaşları belli durumlarda bir zırh gibi işlev görebilir. Kahkahamız sadece bir dudak egzersizidir ve onun ardında hakikati gizliyoruz: Gözyaşımız.

Tüm toplum temelde iki yüzlü olan belli bir fikir etrafında yaratılmıştır. Burada olduğu kişi değil baş-

kalarının senden beklediği kişi olmak zorundasın. Bu yüzden her şey sahte, yanlış hale gelmiştir. Dostlukta bile belli bir mesafeyi koruyorsun. Ancak bu kadar herhangi birisinin sana yaklaşmasına izin veriyorsun. Belki çok yakındaki bir kimse maskenin ardına bakabilir ya da o, bunun senin yüzün olmadığını fark edebilir; bu senin maskendir, onun arkasındakidir senin yüzün. İçinde yaşadığımız dünyadaki kimse hakiki ve orijinal olmamıştır.

Benim yeni insan vizyonum bir asidir, kendi orijinal özünü, orijinal yüzünü arayan bir insandır. Tüm maskeleri, tüm gösterişi, tüm ikiyeüzlülüğü bırakmaya ve dünyaya gerçekte ne olduğunu göstermeye hazır olan bir insan. Sevilmesi ya da lanetlenmesi, saygı duyulması, onurlandırılması ya da onurlandırılmaması, taçlandırılması ya da çarmıha gerilmesi önemli değildir çünkü kendin olmak varoluştaki en kutsanmış şeydir. Çarmıha bile gerilsen muazzam bir şekilde tatmin olmuş ve memnun bir şekilde çarmıha gerilmiş olacaksın.

Hakiki bir insan, samimi bir insan, sevgiyi bilen ve şefkati bilen ve insanların kör olduğunu, bilinçsiz olduğunu, uykuda; manevi olarak uykuda olduğunu bilen bir insan... Yaptıkları her neyse uykularındadır. O kadar uzun süredir, çok uzun yıllardır koşullandırılmaktasın —tüm yaşamın— ve artık koşullanmadan kurtulmak da biraz zaman alacaktır. Sen her çeşidinden sahte, yanlış fikirlerle yüklenmiş durumdasın. Onları bırakmak, onların sahte ve onların yanlış olduğu-

nu ayırt edebilmek zaman alacaktır. Aslında bir kez herhangi bir şeyin sahte olduğunu ayırt edebildiğinde onu bırakmak zor değildir. Sahte olanı sahte olarak ayırt edebildiğin an kendiliğinden düşer. Ayırt etmenin kendisi yeterlidir. Bağlantının kopmuştur, kimliğin kaybolmuştur. Ve bir kez sahte ortadan kalktığında, gerçek tüm güzelliğiyle tüm tazeliğiyle oradadır çünkü içtenlik güzeldir, dürüstlük güzeldir, hakiki olmak güzeldir. Sadece kendin olmak güzel olmaktır.

Kendini bulmak için adadığın ve vakfettiğin cesaretin, anlayışın ve farkındalığın insanlar tarafından sana verilmiş olan tüm sahte yüzleri dağıtacaktır. Onlar da —anne baban, öğretmenlerin— bilinçsizdir. Onlara kızma, onlar da senin gibi kurbandır. Onların babaları, onların öğretmenleri, onların din adamları zihinlerini bozmuştur. Ve senin anne baban ve senin öğretmenlerin seni bozmuştur. Sen asla —seni seven— anne baban, öğretmenlerin, din adamların tarafından sana öğretilenlerin yanlış olabileceğini düşünmedin. Fakat o yanlıştı; o tamamıyla yanlış bir dünya yaratmıştır. Onun her köşesi yanlıştır. Ve kanıt tüm tarihe yayılmıştır: Tüm savaşlar, tüm suçlar, tüm tecavüzler...

Milyonlarca insan din adına, Allah adına, özgürlük adına, demokrasi adına, komünizm adına; güzel isimler adına öldürülmüş, katledilmiş, canlı canlı yakılmıştır. Ancak bu güzel isimlerin ardında olan şey o kadar çirkindir ki bir gün insan tarihe, akıllı insanlığın değil, deliliğin tarihiymiş gibi bakacaktır.

Hayat tüm dinler tarafından mümkün olan her şekilde kötülenmiştir ve herkes hayatı kötülediğinde —tüm dünya lanetleyenlerle doluyken— küçük bir çocuk ne yapabilir? O tüm bu kötülenmelerden etkilenir. Sadece dünyanın yaratılış hikâyesine bir bak.

*İçtenlik güzeldir,
dürüstlük güzeldir,
hakiki olmak
güzeldir.
Sadece
kendin olmak
güzel olmaktır.*

Tanrı, Adem'e ve Havva'ya "Bilgi ağacından yeme ve hayat ağacından yeme" dedi. O, onların bu iki ağaçtan yemesini yasaklamıştı. Onlar hayattaki en önemli şeylerdir: Bilgelik ve yaşam. Ve Tanrı ise her ikisini de reddediyor. O zaman her çeşidinden otu ve ne istersen onu yemeye devam edebilirsin. O, "Marijuana alma, içki içme" demez. Hayır, o bununla ilgilenmez. Adem ve Havva esrar içebilir, buna izin verilmiştir; üzümünden şarap yapabilirler, buna izin verilmiştir. Sadece iki şeye izin verilmez: Onlar bilenler haline gelmemelidir, onlar cahil kalmalıdır. Ve onlar yaşamamalıdır, onlar hayatı erteleyip durmalıdır. Ve onlar itaat etmedikleri ve bilgi meyvesini yedikleri için... Onlar ikinci ağacın meyvesini yemeyi başaramamışlardı, onlar yakalanmıştı. Bilgi meyvesini yedikten sonra hayat ağacına doğru hızla ilerliyorlardı ama hemen engellendiler. Bu doğaldır: Farkındalığı, bilinci —ki bunlar bilgeliğin nitelikleridir— olan herkesin ilk şeyi hayatın daha derinine inmek, mümkün olduğunca onun tadına varmak,

onun merkeziyle kendisine bağ kurmak, hayatın gizemlerinin içinde boğulmak olacaktır.

Hikâye bunu söylemez ama hikâye tamamlanmamıştır. Ben sana onların hemen acele ettiklerini söylüyorum çünkü bu son derece mantıklıdır: Bilgi meyvesini yedikten sonra hayat ağacına doğru koşuyorlardı. Ve bu yüzden Tanrı'nın onları yakalaması çok kolaydı; aksi taktirde Cennet Bahçesi'nde milyonlarca ağaç vardı, onları nerede bulacaktı. Aramak sonsuza dek sürebilirdi: İnsanm Tanrı'yı aramasındansa Tanrı hâlâ insanm nerede olduğunu arıyor olabilirdi.

Ancak ben olayların nasıl gerçekleştiğini biliyorum; bunlar hikâyede söylenmez. Onların bilgi meyvesini yemiş olduğunu öğrendikten sonra Tanrı hemen hayat ağacına yönelmiş ve onların geleceğini, mutlaka geleceğini bilerek orada beklemiştir. Bu çok basit bir mantıktır. Hiçbir Aristo'ya ihtiyaç yok. Ve onlar kesinlikle orada yakalanmıştı. İkisi de acele ediyordu, çıplaktı, eğleniyordu çünkü ilk defa olarak onların gözleri açıktı. İlk defa onlar insan idiler; bundan önce onlar sadece diğer hayvanların arasındaki hayvanlardı...ve Tanrı onları Cennet Bahçesi'nden kovdu. O zamandan beri insan hayat için, daha çok hayat için yanıp tutuşuyor. Ancak seni Cennet Bahçesi'nden kovan Tanrı'yı temsil eden din adamları; Papaların, imamların, *shankaracharya*'ların, hahamların hepsi aynı adamı temsil ediyor.

Ne gariptir ki hiç kimse şunu söylemiyor: Bu adam senin ilk düşmanındı. Tam tersine onlar Hav-

va'yı, "Bilgi ağacından yemeyerek aptallık ediyorsun, Tanrı kıskançlık yapıyor; eğer bilgi ağacından yersen bilgi olursun diye korkuyor. Ve o, eğer sen hayat ağacından yersen tıpkı onun gibi olacaksın diye korkuyor, o zaman kim ona tapınacak? O kıskanç, korkuyor. Bu yüzden o seni engellemiştir" diyerek ikna edenin zavalı yılan olduğunu söyler.

Bu yılan insanlığın ilk dostuydu. Ama o lanetlenmiştir. Dosta şeytan denmiştir ve düşmana Tanrı denmiştir. İnsan zihninin yöntemleri garip. Yılana teşekkür etmeliyiz. Olduğun şey haline yılan sayesinde gelmiş durumdasın. Tanrı'ya itaatsizlik sayesinde sen belli bir haysiyeti, insan olmanın onurunu, belli bir vakarı, belli bir bireyselliği kazanmışsındır.

Bu yüzden Tanrı'ya şükretmek yerine, tabiri değişir. "Şükürler olsun Tanrım!" demek yerine, "Şükürler olsun Yılan!" de. Bu sadece onun nezaketindedir...aksi taktirde seni niye umursasın. O son derece şefkatli bir kimse olmalı.

*İtaatsizlik
—tüm din adamlarına,
tüm politikacılara,
menfaat gruplarına
itaatsizlik—
gerçekten
dindar bir insanın
temelidir.*

İtaatsizlik —tüm din adamlarına, tüm politikacılara, menfaat gruplarına itaatsizlik— gerçekten dindar bir insanın temelidir. Sadece o zaman sen koşullanmaları fırlatıp atabilirsin ve sen artık koşullanmadığın an

hayatın hedefinin ne olduğunu sormayacaksın. Senin tüm sorunun bir devrimden geçecek. "Nasıl daha bütün bir şekilde yaşayabilirim? Nasıl kendimi hayatın içine tamamıyla bırakabilirim?" diye soracaksın çünkü hayat her şeyin amacıdır; bu yüzden hayatın hiçbir amacı olamaz. Ancak sen açlık çekiyorsun ve ölümden başka hiçbir şey yokmuş gibi geliyor; hayat avuçlarının içinden kayıp gidiyor ve ölüm her an daha da yaklaşıyor. Senin hayatın yavaş bir ölümden başka bir şey değildir.

Ve bunu sana kim yaptı? Senin tüm "velinimetlerin," hayırseverler, senin peygamberlerin, senin Mesihlerin, senin Tanrı enkarnasyonların. Senin hayatını yavaş bir ölüme dönüştüren insanlar bunlardır ve onlar bunu yapmakta çok kurnazca davranmışlardır. Çok basit bir strateji kullanılmıştır: Onlar senin hayatının bir ceza olduğunu söyler.

Hıristiyanlar senin orijinal bir günah içinde doğduğunu söyler. Şimdi, nasıl bir hayata sahip olabilirsin? Sen sadece bir günahkârsın. Bu yüzden gerçek bir hayat edinebilmenin yegâne yolu, bir günahdan başka bir şey olmayan bu hayatı sonlandırmaktır. Senin azizlerin kim? En azla yaşayan insanlar, senin azizlerin onlar; onlar ne kadar az yaşarsa, o kadar büyük olurlar. Senin tüm azizlerin kâbuslar içerisinde yaşıyor. Ve onlar sana kendilerini takip etmeni vaaz ediyor. Onların tüm çabası senin hayatını mümkün olduğunca çok bürdamaktır. Yaşam lanetlenir, seks lanetlenir, konforlu bir şekilde yaşama arzusu lanetlenir. Herhangi bir şeyin — yiyecekler, giyecekler — tadını çıkarmak lanetle-

nir. Bu, hayatını budamaktır. Parça parça hayat sende uzaklaştırılır.

Eğer Hristiyan manastırlarının, Jaina manastırlarının, Budist manastırlarının, Hindu manastırlarının tarihine bakarsan sadece şaşıracaksın: İnsanoğlunun, din adına bu kadar insanlık dışı şekillerde muameleye maruz bırakılması inanılmaz bir şeydir! Her çeşidinden aptallık...

Eğer daha az canlıysan bu politikacılara yardımcı olur çünkü o zaman sen daha az isyankâr, daha çok itaatkâr, daha çok geleneksel, daha çok basmakalıp olursun; sen bir tehlike değilsin. Bu, eğer sen daha az canlıysan, din adamına da aynı nedenlerden yardımcı olur. Şayet sen gerçekten canlıysan o zaman herkes için, seni sömürmeye çalışan herkes, senin üzerinde bir asalak olan herkes için bir tehlikesin. Sen canını dişine takarak savaşacaksın. Bir köle gibi yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceksin çünkü ölüm bile tam olarak canlı bir kimse için ölüm değildir; o hayatın doruk noktasıdır. Ölerken bile o, yoğun ve tam bir şekilde yaşamayı sürdürür. O ölümden korkmaz, o hiçbir şeyden korkmaz.

*Hiç kimse
kendisini
umursamıyor;
herkes başka birisi
olmaya çalışıyor.*

Menfaat gruplarının canlı bir kimseden korkmasını sağlayan şey budur. Onlar çok ince bir strateji bulmuştur ve strateji sana hayat için bir hedef vermektir, senin başka birisi haline gelmendir.

Sen zaten varoluşun senden istediği şeysin. Senin başka birisi olman gerekmiyor.

Ancak onlar senin bir İsa Mesih haline gelmek zorunda olduğunu söyleyip duruyor. Niçin? Şayet İsa Mesih'in ben olması gerekmiyorsa, niçin ben bir İsa Mesih haline geleyim? İsa Mesih, İsa Mesih olmalı, ben kendim olmalıyım. Ama tüm Hristiyanlar ne yapıyor? İsa Mesih'i taklit etmeye çalışıyor, bir şekilde İsa Mesih haline gelmeye çalışıyor. Hindular Krishna olmaya çalışıyor; Budistler Buda haline gelmeye çalışıyor. Garip! Hiç kimse kendisini umursamıyor; herkes başka birisi olmaya çalışıyor. Senin hayatını tamamen budayan şey budur. Bu nedenle ben diyorum ki hayatın hiçbir amacı yoktur çünkü hayatın kendisi amaçtır.

Tüm hedefleri bırak. Gelecek fikrinin kendisini bırak.

Bir yarın olacağını tamamıyla unut. Kendini her boyuttan ve yönden topla. Şimdi-buradaya yoğunlaş ve bu tek anın içinde hayatı tüm sonsuzluğuyla bilebileceksin.

Oğul

Tüm anne babalar umut eder ve onların bu umudu çocuklarını mahveder. Anne babandan özgürleşmen gerekiyor; tıpkı bir çocuğun annesinin rahminde bir gün dışarı çıkmak zorunda olması gibi. Aksi takdirde rahim ölüm haline gelecektir. Dokuz aydan sonra çocuk rahmin dışına çıkmak zorundadır, anneyi terk etmek zorundadır. Ne kadar acı verici olsa da ve anne ne kadar boş hissetse de çocuğun dışarı çıkması gerekir. Sonra hayatın içindeki başka bir gün, çocuğun anne babanın beklentilerinin de dışına çıkması gerekir. Yalnızca o zaman ilk defa kendi başına, kendi hakları olan bir varlık haline gelir. O zaman o kendi ayakları üzerinde durur. O zaman o gerçekten özgürleşir. Ve şayet anne babalar, farkında, daha anlayışlı olabilirse onlar, çocukların en kısa sürede ve mümkün olduğunca çok özgür hale gelmesine yardım edecektir. Onlar çocukları kullanışlı olsunlar diye koşullandırmayacaktır. Onlar çocukların âşık olmasına yardım edeceklerdir.

*Çocuklarını
sev ama
asla
onlar aracılığıyla
umut besleme.*

İnsanların çalışıyor olacağı tamamıyla farklı türden bir dünya doğmayı bekliyor... Marangoz ağacı sevdiği için çalışıyor olacak. Öğretmen öğretmeyi sevdiği için okulda öğretmenlik yapıyor olacak. Ayak-

kabıcı ayakkabı yapmayı sevdiği için ayakkabı yapmayı sürdürecektir. Şimdi çok kafa karıştırıcı bir şey gerçekleşmektedir. Ayakkabıcı bir cerrah haline gelmiştir; cerrah bir ayakkabıcı haline gelmiştir. Her ikisi de öfkeli. Marangoz, politikacı olmuştur; politikacı marangoz olmuştur. Her ikisi de kızıdır. Hayatın tümü derin bir öfke içinde gibidir. İnsanlara bir bak ve herkes öfkeli gibi gözüküyor. Herkes olmamaları gereken bir yerdeymiş gibi gözüküyor. Görünen o ki herkes bir uyumsuzdur. Görünen o ki herkes menfaat denen şu kavram yüzünden doyumsuzdur; bu onların peşini hiç bırakmaz.

Çok güzel bir fıkra duymuştum:

Bayan Ginsberg, cennete ulaştığında kayıt yapan meleğe utangaç bir şekilde seslendi. "Burada, cenneteki bir kimse ile görüşme yapmam mümkün olabilir miydi, söyler misiniz?"

Kayıt yapan melek, "Aklınızda olan kişi cennette olduğu sürece neden olmasın?" dedi.

"Oh, o aklımda. Bundan eminim," Bayan Ginsberg. "Aslında ben Meryem Ana'yı görmek istiyorum."

Melek hafifçe öksürdü, "Ah! Evet. Görüldüğü kadarıyla kendisi başka bir bölümde, şayet ısrar ederseniz talebinizi ileteceğim. O yüce bir hanımefendidir ve eski komşularını ziyaret etmeyi arzulayabilir."

Talep öylesine iletildi. Ve Meryem Ana gerçekten nazikti. Bayan Ginsberg'in Meryem Ana'nın mevcudiyeti ile kutsanması çok sürmedi. Bayan Ginsberg önündeki ışıltılı figüre uzun uzun baktı ve sonunda "Lütfen merakımı bağışlayın ama her zaman size sormak istemiştım, lütfen bana söyler misiniz, kendisinden sonra yüz milyonlarca insanın bir Tanrı olarak tapınacağı kadar harika bir oğlana sahip olmak nasıl bir his?" diye sordu.

Meryem Ana cevapladı: "Doruyu söylemek gerekirse Bayan Ginsberg, biz onun bir doktor olmasını umut ediyorduk."

Anne babalar her zaman umut eder ve onların umudu zehirli hale gelir. Sana bir şey söyleyeyim: Çocuklarını sev ama asla onlar aracılığıyla umut besleme. Çocuklarını sevebildiğin kadar sev ve onlara kendileri olduğu için sevdiklerini ve bu sevginin hiçbir şekilde onları kullanmaya hizmet etmeyeceğini hissettir. Çocuklarını muazzam bir şe-

*Senin kaderin
bir kişi haline
gelmektir.
Senin kaderin
kendi özünde
bir değer haline
gelmektir.
Senin kaderin
kendi içinde bir amaç
haline gelmektir.*

kilde sev ve onlara kendileri olarak kabul edildiklerini hissettir. Onlar hiçbir talebi yerine getirmek zorunda değil. Şunu ya da bunu yapmaları onlara verilmiş olan sevgi için herhangi bir fark yaratmayacaktır. Sevgi koşulsuzdur. Ve o zaman bütünüyle farklı bir dünya yaratılabilir. O zaman insanlar sevdikleri şeylere doğru doğal bir biçimde yönelebilirler. İnsanlar doğal bir şekilde, içgüdüsel olarak akmak istedikleri yöne doğru hareket edeceklerdir.

Şayet tatmin olmazsan, sadece profesyonel olduğun için yapmak zorunda olduğun değil de, bir meslek, bir zanaat benzeri bir şey bulmadığın sürece annen baban hakkında asla memnun hissedemeyeceksin çünkü onlar senin bu mutsuz dünyada olmanın sebebidir. Minnet duyamazsın, minnet duyulacak bir şey yoktur. Bir kez memnun olursan, o zaman muazzam bir şükran duyacaksın. Ve senin memnuniyetin sadece bir şey haline gelmezsen mümkündür. Senin kaderin bir kişi haline gelmektir. Senin kaderin kendi özünde bir değer haline gelmektir. Senin kaderin kendi içinde bir amaç haline gelmektir.

*Mümkün olduğu kadar sevgi dolu olmamız
gerekmiyor mu?*

Baba ısrar eder: "Beni sev, ben senin babanım," ve çocuk onu seviyormuş gibi yapmak zorundadır. Çocuğun anneyi sevmek için hiçbir mecburiyeti yoktur. Annenin çocuğunu sevmek için doğal bir içgüdüye sahip

olması doğanın kanunlarından birisidir ama bunun tersi geçerli değildir; çocuğun anneyi sevmek için doğal bir içgüdüğü yoktur. O anneye ihtiyaç duyar, bu doğrudur, o anneyi kullanır, bu doğrudur ama o, anneyi sevecek diye bir doğa kanunu yoktur. O anneden hoşlanır çünkü o çok yardımcı olur, o çok kullanışlıdır; onsuz var olamaz. Bu nedenle o minnet duyar, saygı duyar —tüm bunlar tamamdır— ancak sevgi tamamıyla başka bir olgudur.

Sevgi anneden çocuğa, aşağıya doğru akar, yukarı doğru değil. Ve bu çok basit bir şeydir çünkü çocuğun sevgisi kendi çocuğuna, aşağı doğru akar, yukarı doğru akamaz: Tıpkı Ganj'in kaynağına doğru değil, okyanusa doğru akması gibi. Anne kaynaktır ve sevgi yeni kuşaklara doğru akar. Onu geriye doğru döndürmek zorlama bir eylemdir, doğal değildir. Biyolojik değildir.

Ancak çocuk, anne, "Ben senin annenim, beni sevmek zorundasın!" dediği için rol yapar. Ve çocuk ne yapabilir? O sadece rol yapabilir, yani o bir politikacı haline gelir. Her çocuk beşikten itibaren bir politikacıya dönüşür. O anne odaya girdiğinde gülümsemeye başlar: Bir Jimmy Carter gülümseyişi. O hiçbir mutluluk hissetmez ama gülümsemek zorundadır. Ağzını, dudaklarına biraz egzersiz yaptırmak için açmak zorundadır; bu ona yardımcı olur, bu onun hayatta kalma ölçüsüdür.

Fakat sevgi sahteleşiyor. Ve bir kez sen ucuz türünden, plastik çeşidinden sevgiyi öğrendiğinde, o za-

man orijinal olanı, gerçek olanı, hakiki olanı keşfetmek çok zordur. O zaman o kız kardeşini ve erkek kardeşlerini sevmek zorundadır ve gerçekten bunun için bir neden yoktur. Aslında kendi kız kardeşini kim ne için sevsin? Tüm bunlar aileyi bir arada tutmak için yerleştirilmiş fikirlerdir. Ancak tüm bu sahteleştirme süreci, seni âşık olduğun zaman bunun da sahte bir aşk olduğu noktasına getirir.

Sen gerçek aşkın ne olduğunu unutmuş durumdasın. Sen saçın rengine âşık oluyorsun. Şimdi, bunun aşkla ne ilgisi var? İki gün sonra saçın rengine bile bakmıyor olacaksın. Yahut belli bir şekildeki bir buruna veya belli türden gözlere âşık oluyorsun ama bu şeyler balayından sonra çok sıkıcıdır! Ve o zaman sen bir şekilde idare etmek, rol yapmak, kandırarak devam etmek zorundasın. Senin içtenliğin bozulmuş ve zehirlenmiştir; aksi taktirde parçalara âşık olmazdın. Fakat sen sadece parçalara âşık olursun. Eğer birisi sana, "Niçin bu adamı ya da kadını seviyorsun?" diye sorarsa cevabın, "Çok güzel görüldüğü için" ya da "Burnu, gözleri, bedeninin orantısı, şundan ya da bundan" olacaktır ve bunların tümü saçmalaktır! O zaman bu aşk çok derin olamaz ve hiçbir kıymeti olamaz. O, yakın bir ilişkiye dönüşemez. O, yaşam boyu sürececek bir akış olamaz; kısa süre sonra kuruyacaktır, o kadar yüzeyseldir. O kalpten yükselmemiştir, o zihinsel bir olgudur. Belki o bir artiste benziyor ve sen bu yüzden ondan hoşlanıyorsun ama hoşlanmak aşk değildir. Aşk tamamıyla farklı türden, tanımlanamaz, gizemli bir

şeydir; öylesine gizemlidir ki İsa, "Sevgi Tanrı'dır" der. O Tanrı ve sevgiyi eş anlamlı, tanımlanamaz hale sokar. Ancak bu doğal aşk kaybolmuştur.

Sen bana, "Mümkün olduğu kadar sevgi dolu olmamız gerekmiyor ki?" diye sormuştun. Bunun mümkün olduğunca yapabileceğin bir şey olduğunu mu zannediyorsun? Bunun yapmakla bir ilişkisi yoktur. Bu bir kalp olgusudur. Bu bir çeşit zihni ve bedeni aşmaktır. O bir düzyazı değildir, o şiirdir.

O matematik değildir, o müziktir. Onu yapamazsın, sadece o *olabilirsin*. Aşk senin yapabileceğin bir şey değildir, aşk senin olduğun şeydir. Ancak bu *-meli, -malı*'lar senin doğallığının üzerinde ağırlık yapar. Aşk asla bir *-meli, -malı* değildir. Kendini mümkün olduğunca çok sevmek için zorlayamazsın. İnsanların yaptığı şey budur. Dünyada sevginin eksik olmasının nedeni de budur.

Çocuğun anneyi sevmek için hiçbir mecburiyeti yoktur. Annenin çocuğunu sevmek için doğal bir içgüdüye sahip olması doğanın kanunlarından birisidir ama bunun tersi geçerli değildir.

Annemi Nasıl Sevmeliyim?

Bir anne tamamıyla farklı bir şekilde sevimlidir. O senin sevgilin değildir ve olmaz da. Şayet anne çok fazla bağlı hale gelirsene bir sevgili bulamayacaksın. Ve o zaman derinde annene öfkeli olacaksın çünkü

onun yüzünden başka bir kadını sevmeye yönelemedin. Bu yüzden anne babadan uzaklaşmak zorunda olmak gelişmenin bir parçasıdır. Bu tıpkı senin rahimde olman ve sonra onun dışına çıkmak zorunda kalman gibidir. Bu bir anlamda anneni terk etmektir...bir şekilde ona ihanet etmektir. Fakat eğer rahmin içinde çocuk bunun bir ihanet olacağını düşünürse —“Beni doğuran anne-mi nasıl terk edeyim?” — o zaman kendisini ve anneyi de öldürecektir. O rahmin dışına çıkmak *zorundadır*.

Önce o, anneye tamamen birleşmiştir; sonra gö-bek bağı kesilmek zorundadır. O kendi başına nefes al-maya başlar; gelişimin başlangıcı budur. O bir birey haline gelir, o ayrı bir şekilde iş görmeye başlar. Ancak uzun yıllar boyunca o hâlâ anneye bağımlı kalacaktır. Süt, yiyecek, barınma, sevgi için anneye bağlı olacaktır; o çaresizdir. Ancak o güçlendikçe giderek daha uzağa ve daha uzağa doğru hareket eder. O zaman süt duracaktır ve o zaman o, kimi başka yiyeceklere güve-necektir. Artık o, hatta daha da uzağa gidiyor.

Sonra bir gün okula gitmek durumundadır, arkadaşlar edinmek zorundadır. Ve o, genç bir erkek haline geldiğinde bir kadına âşık olur ve bir anlamda anneyi tamamen unuttur çünkü bu yeni kadın onu ele geçirir, onu etkisi altına alır. Eğer bu gerçekleşmezse o zaman bir şey yanlış gitmiştir. Eğer anne sana yapışmaya çalışıyorsa o bir anne olarak görevini yerine getirmiyordur. Bu çok hassas bir görevdir. Bir anne senin uzaklaşmana yardım etmek zorundadır; bunu hassas hale getiren şey budur. Bir anne seni kendisinden

uzaklaşabilmen için güçlendirmek zorundadır. Onun sevgisi budur. O zaman o, görevini yerine getiriyor-
dur. Şayet sen anneye yapışıyorsan o zaman sen de
yanlış yapıyorsun. O zaman bu doğanın karşısındadır.
Bu tıpkı bir nehrin yukarıya doğru akmaya başlaması
gibidir. O zaman her şey alt üst olacaktır.

Anne senin kaynağındır. Şayet sen anneye doğru
akmaya başlarsan akıntıya karşı gidiyor olursun.
Uzaklaşman gerekir. Nehir kaynaktan okyanusa doğ-
ru gitmek zorundadır. Ancak bu anneni sevmiyorsun
anlamına gelmez.

O nedenle anne için sevginin daha çok saygı, da-
ha az sevgi gibi olması gerektiğini hatırla. Anneye kar-
şı sevginin daha çok şükran, saygı, derin saygı gibi ni-
teliklere sahip olması gerekir. O seni doğurmuştur, se-
ni o dünyaya getirmiştir. Ona karşı sevgin çok, çok
ibadet gibi olmalıdır. Bu yüzden ona hizmet etmek için
ne yapabiliyorsan yap fakat sevgini bir sevgili için ol-
duğu hale sokma; aksi taktirde sen anneni sevgilinle
karıştırıyorsundur. Ve hedefin şaştığı zaman senin ak-
lın karışacaktır.

Bu yüzden senin kaderinin bir sevgili; —başka bir
kadın, annen değil— bulmak olduğunu çok iyi hatırla.
Ancak o zaman ilk kez tam olarak olgun hale gelecek-
sin çünkü başka bir kadın bulmak demek artık tama-
men annenden kopman demektir; sonunda artık göbek
bağı kesilmiştir.

Bu yüzden anne ve oğlun karısı arasında ince bir
uzlaşmazlık vardır; dünyanın her tarafında çok ince

bir uzlaşmaz çelişki vardır. Bu böyle olmak zorundadır çünkü anne bir şekilde bu kadının oğlunu kendisinden alıp uzaklaştırdığını hisseder. Ve bir şekilde bu doğaldır. Doğal ama cahilce. Anne başka bir kadın bulunduğu için mutlu olmalıdır artık onun çocuğu bir çocuk değildir; o olgun, yetişkin bir kişi haline gelmiştir. O mutlu olmalıdır, hmm?

Bu yüzden sen sadece tek bir şekilde olgunlaşabilirsin: Sadece annenden uzaklaşırsan. Ve bu, varlığın pek çok düzeyinde böyledir. Bir oğul bir gün babasına karşı isyan etmek zorundadır —saygısızca değil çok derin bir saygıyla— ancak kişi isyan etmek zorundadır. Bir kimsenin çok hassas olmaya ihtiyaç duyduğu yer budur: İsyan vardır, başkaldırı vardır ama çok derin bir saygıyla. Şayet hiç saygı yoksa bu çirkindir, o zaman başkaldırı güzel değildir. O zaman sen bir şeyi kaçıyorsun. İsyan et, özgür ol ama saygılı ol çünkü anne baba kaynaktır.

Yani anne ve babadan uzaklaşmak zorundadır sadece uzaklaşmak değil bazen pek çok şekilde onlara karşı gelmektir. Ancak bu öfkeye dönüşmemelidir. O çirkin olmamalıdır, o güzel, saygılı kalmalıdır. Eğer uzaklaşırsan git ama annenin ve babanın önünde saygıyla eğil. Onlara uzağa gitmek zorunda olduğunu söyle...ağla. Fakat onlara çaresiz olduğunu söyle, gitmek zorundasın. Meydan okuma seni çağırmıştır ve gitmen gerekiyor. Kişi evi terk ederken ağlar, kişi yeniden ve yeniden özlemle, nostalji ile dolu gözlerle geriye bakmaya devam eder. Geçmiş günler güzeldi ama ne yapabilir?

Şayet eve yapışıp kalırsan sakatlanmış kalacaksın. Çocuk kalacaksın. Kendinden menkul bir erkek asla olamayacaksın. Bu yüzden sana söylediğim şey, saygıyla uzaklaşmandır. Sana ne zaman ihtiyaç duyarlarsa mevcut ol, onlara hizmet et ancak asla anneni sevgilinle karıştıрма; o senin annen.

Robot

*Niçin Sufiler insanın
bir makine olduğunu söylüyor?*

İnsan bir makinedir de ondan. İnsan olduğu haliyle tamamen bilinçsizdir. O alışkanlıklarının toplamından başka bir şey değildir. İnsan bir robottur. İnsan henüz bir insan değildir: Bilinç varlığının içine girmediği sürece sen bir makine olarak kalacaksın.

Bu nedenle Sufiler insanın bir makine olduğunu söyler. Gurdjieff Batı'ya insanın bir makine olduğu fikrini, Sufilerden alarak tanıştırmıştır... Gurdjieff ilk kez insanın bir makine olduğunu söylediğinde bu pek çok insanı şoka soktu. Ancak o hakikati dile getiriyordu.

Senin bilinçli olman çok enderdir. Yetmiş yıllık tüm hayatmda —şayet senin ha-

*İnsan
olduğu haliyle
tamamen bilinçsizdir.
O alışkanlıklarının
toplamından
başka bir şey değildir.
İnsan bir robottur.*

yat dediğin sıradan, sözde hayati yaşarsan — tüm yaşamın boyunca yedi farkındalık anı bile tanımayacaksın.

Ve hatta, şayet bu yedi anı ya da daha azını yaşarsan onlar sadece kaza eseri olacaktır. Örneğin bir farkındalık anını, eğer birisi ansızın gelip kalbinin üzerine tabancasını dayarsa bilebilirsin. O an senin düşüncen, senin düşünce alışkanlığın durur. Bir anlığına farkında hale gelirsin. Çok tehlikeli olduğu için normal uykunda kalamazsın.

Tehlikeli bir durumda uyanık hale gelirsin. Aksi taktirde derin uykuda kalırsın. İşlerini mekanik olarak, mükemmel bir şekilde yapma konusunda çok beceriklisindir. Yolun kenarında öylece dur ve insanları izle ve onların hepsinin uykularında yürüdüğünü görebileceksin. Hepsi uyurgezerdir, hepsi uykularında yürürler.

Ve sen de öylesin.

Mahallede işlenen bir cinayet suçlamasıyla iki ser-seri tutuklanmıştı. Jüri onları suçlu buldu ve hâkim onları ölene kadar boyunlarından asılmaya mahkûm etti. Ve Tanrı onların ruhlarına merhamet etsin.

O ikisi belirlenmiş olan infaz gününün sabahı gelene dek bayağı bir sıkılmışlardı. Korkunç şey için onları hazırlarlarken biri dönüp diğerine, "Lanet olsun, afyonum henüz patlamadı. Kafamı toparlayamıyorum. Niye haftanın hangi günü olduğunu bile bilmiyorum?" dedi.

"Bugün Pazartesi," dedi diğer serseri.

"Pazartesi mi? Aman Tanrım! Haftaya başlamak için ne boktan bir yol!"

Sadece kendini izle. Ölüm anma kadar insanlar eski alışkanlık kalıplarını tekrar edip dururlar. Şimdi, artık hafta olmayacak; onların asılacağı sabah gelmiştir. Ancak sadece eski alışkanlık; birisi pazartesi olduğunu söylüyor ve sen "Pazartesi mi? Aman Tanrım! Haftaya başlamak için ne boktan bir yol!" diyorsun.

İnsan tepki verir. Bu yüzden Sufiler insan bir makinedir, der.

Yanıt vermeye başlamadığın sürece, sorumlu hale gelmediğin sürece...teпки geçmişten gelir, yanıt şimdiki andan gelir. Yanıt spontanedir, tepki sadece eski bir alışkanlıktır.

Sadece kendini izle. Kadının sana bir şey söylüyor: O zaman sen her ne söylüyorsan izle, üzerinde düşün. O sadece bir tepki mi? Ve şaşıracaksın: Eylemlerinin yüzde doksan dokuzu eylem değildir. Çünkü onlar yanıt değildir, onlar sadece mekaniktir. Sadece mekanik. Bu tekrar ve tekrar gerçekleşmektedir: Sen aynı şeyi söylersin ve kadının aynı şekilde tepki verir ve sonra sen tepki verirsin ve bu yeniden ve yeniden aynı şekilde son bulur. Sen bunu bilirsin, o bunu bilir, her şey öngörülebilir.

"Baba savaşlar nasıl başlıyor?" diye sordu oğlan.

"Bak evlat," diye başladı. "Diyelim Amerika, İngiltere ile kavga etsin..."

"Amerika İngiltere ile kavga etmiyor" diye araya girdi Anne.

"Kim öyle olduğunu söyledi?" dedi Baba, açık bir şekilde rahatsız hissederek. "Ben sadece çocuğa varsa-yımsal bir durumdan bahsediyorum."

"Komik!" diye homurdandı Anne. "Onun kafası-na her türden yanlış fikirler yerleştiriyorsun."

"Komik olan bir şey yok!" diye karşılık verdi Ba-ba. "Eğer seni dinlerse çocuğun kafasında asla bir fikir olmayacak."

Tam tabak fırlatma aşaması yaklaşırken oğlan tekrar söze girdi. "Sağ ol Anne, sağ ol Baba. Bir daha asla savaşların nasıl başladığını sormak zorunda kal-mayacağım."

Sadece kendini izle. Yapmakta olduğun şeyleri çok fazla kez yapmışsındır. Verdiğin tepkileri her za-man vermekteydin. Aynı durumda her zaman aynı şe-yi yaparsın. Gergin hissediyorsun ve sigaranı çıkarır-sın ve içmeye başlarsın. Bu bir tepkidir; ne zaman ger-gin hissetsen bunu yapmışsındır.

Sen bir makinesin. Bu sadece senin içine yerleşti-rilmiş bir programdır: Gergin hissediyorsun, ellerin pakete uzanıyor, paket ortaya çıkıyor. Bu tıpkı maki-nenin işleyişi gibidir.

Sigarayı çıkarırsın, sigarayı ağzına yerleştirirsin, sigara yakarsın ve tüm bu şeyler mekanik olarak yapı-lıyor. Bunlar milyonlarca kezdir yapılmaktadır ve sen onu yeniden yapıyorsun.

Ve bunu her yaptığında o daha da güçlenir. Makine daha çok mekanikleşir, makine daha becerikli hale gelir. Onu ne kadar çok yaparsan, onu yapmak için daha az farkındalığa ihtiyaç duyulur.

Bu nedenle Sufiler, insanın bir makine gibi işlediğini söyler. Bu mekanik alışkanlıkları yok etmeye başlamadığın sürece... Örneğin her zaman yaptığın şeyin zıddı olan bir şeyi yap.

Bunu dene. Eve gelirsin, hiç olmadığı kadar gecikmişsindir, korkuyorsun ve karın seninle tartışmak için bekliyor olacak. Ve sen nasıl cevap vereceğini ve ne söyleyeceğini planlıyorsun: Ofiste çok fazla iş vardı ve vesaire, vesaire. Ve o, senin neyi planladığını bilir ve o, niçin geciktiğini sorarsa senin ne söyleyeceğini bilir. Ve sen de onun, çok işin olduğu için geciktiğini söylersen buna inanmayacağını biliyorsun. O buna hiç inanmamıştı. Belki o çoktan kontrol etmiştir; ofise telefon etmiş olabilir, nerede olduğunu çoktan araştırmış olabilir ama yine de bu sadece bir kalıp.

Bugün eve git ve tamamıyla farklı bir şekilde davran. Karın sana "Neredeydin?" diye sorar. Ve sen ona, "Bir kadınla birlikteydim, sevişiyordum" de. Ve o zaman ne olduğunu gör. Şoka girecek! Ne diyeceğini bilemeyecek, bunu ifade edecek sözcükleri bulmak için bir yol bile bulamayacak. Bir anlığına tamamıyla kendini kaybedecek çünkü hiçbir tepki, hiçbir eski kalıp uygun değildir.

Ya da belki, şayet fazlasıyla bir makine haline gelmişse, sana hiçbir zaman inanmadığı gibi, "Sana inan-

mıyorum!” diyecektir. “Şaka yapıyor olmalısın!” Her gün eve geliyorsun...

Hastasına, “Bugün eve gittiğinde...” diyen bir psikanalist olduğunu duymuştum çünkü hastası sürekli olarak şikâyetçiydi. “Her zaman eve gitmekten korkuyorum, karım o kadar mutsuz, o kadar üzgün, o kadar dertli görünüyor ki içim kararıyor. Evden kaçmak istiyorum.”

Psikolog, “Belki de bunun sebebi sensin. Şunu yap: Bugün kadına çiçekler, dondurma ve tatlı götür ve kapıyı açtığına ona sarıl, iyi bir öpücük kondur. Ve sonra hemen ona yardım etmeye başla: Masayı ve tabakları ve yerleri temizle. Daha önceden hiç yapmadığın kesinlikle yeni bir şeyler yap” dedi.

Fikir cazipti ve adam bunu denedi. Eve gitti. Karısı kapıyı açtığına ve çiçekleri ve dondurmayı ve tatlıları gördüğünde ve bu ışıldayan adam, asla gülümsememiş tatlı bakışlı adam ona sarıldığında neler olduğuna inanmamıştı! O tam bir şoktaydı, gözlerine inanmadı: Bu, belki de başka birisi idi. Yeniden bakmak zorunda kaldı. Ve sonra onu öptüğünde ve hemen masayı temizlemeye başladığında ve lavaboya gidip bulaşıkları yıkamaya başladığında kadın ağlamaya başladı. Geri döndüğünde, “Niye ağlıyorsun?” dedi.

Kadın, “Delirdin mi? Er ya da geç bir gün delireceğinden şüphelenmiştim. Şimdi bu gerçekleşti. Niçin bir psikiyatra görünmüyorsun?” dedi.

Sufilerin böyle araçları vardır. Derler ki: "Tamamıyla farklı davran ve sadece başkaları şaşırmayacak, sen de şaşıracaksın ve sadece küçük şeyler için. Örneğin sen gerginken hızlı yürürsün. Hızlı yürüme, çok yavaş git ve gör. Bir şey ters gittiği için şaşıracaksın, tüm mekanik zihnin hemen, "Ne yapıyorsun? Bunu hiç yapmamıştın" der. Ve eğer yavaşça yürürsen şaşıracaksın, gerginlik kaybolur çünkü sen yeni bir şey ortaya çıkardın.

Bunlar *vipassana* ve *zazen* yöntemleridir. Eğer onların derinine inersen temelleri aynıdır. *Vipassana* yürüyüşü yaparken hiçbir zaman yürümediğin kadar yavaş yürürsün, o kadar yavaş ki o tamamıyla yenidir. Duygu tamamıyla yenidir ve tepkisel zihin iş göremez. O iş göremez çünkü bunun için bir programı yoktur; onun işleyişi basitçe durur.

Bu nedenle *vipassana*'da sen, nefesi izlerken çok dingin hissedersin. Sen her zaman nefes almıştın ama asla onu izlememiştin; bu yeni bir şeydir. Sessizce oturduğunda ve sadece nefesini izlediğinde —içeri giriyor dışarı çıkıyor, içeri giriyor dışarı çıkıyor— zihin şaşırmış hisseder: Ne yapıyorsun? Çünkü bunu hiç yapmamıştı. O, o kadar yenidir ki zihin hemen ona bir tepki oluşturamaz. Bu nedenle o sessiz hale geçer.

Temel aynıdır. Sufi ya da Budist ya da Hindu ya da Müslüman olması önemli değildir. Şayet meditasyonların temelinde derinlere inersen o zaman vazgeçilmez olan şey tektir: Seni nasıl otomatik olmaktan çıkaracağıdır.

*İnsan
sadece kendisine
yerleştirilmiş olan
programlara göre
tepki verir.*

Gurdjieff, müritlerine çok garip şeyler yapardı. Hep vejetaryen olmuş birisine "Et ye" derdi. Şimdi, bu temelde aynıdır: Bu adam biraz fazla oluyor, biraz fazla eksantrik. "Et ye" derdi. Şimdi, bir veje-

taryeni et yerken izle. Tüm beden onu dışarı atmak ister ve o kusmak ister ve tüm zihin karışmıştır ve rahatsız olmuştur. Ve o terlemeye başlar çünkü zihnin bununla başa çıkma yöntemi yoktur.

Gurdjieff'in görmek istediği şey budur. Yeni bir duruma nasıl tepki verirdin? Hiç alkol almamış bir adama Gurdjieff "İç, içebildiğin kadar içki iç" derdi.

Ve alkol almakta olan bir adama, "Bir ay için dur. Tamamıyla dur," derdi.

O, zihin için öylesine yeni bir durum yaratmak istedi ki zihin tamamıyla sessiz hale geçsin; onun için bir cevabı, hazırlanmış bir cevabı olmasın. Zihin papağan gibi bir işleve sahiptir.

Bu yüzden Zen ustaları arada bir müritlere vurur. Bu da yine aynı temeldir. Şimdi sen bir ustaya gittiğinde, bir Buda'nın sana vurmasını beklemezsin, yoksa bekler misin? Bir Buda'ya gittiğinde sen, onun şefkatli ve sevgi dolu olacağı, sevgi akıtacağı ve ellerini başının üzerine koyacağı beklentileri ile gidereceksin. Ve bu Buda ise sana vuruyor; sopasını çıkarıyor ve kafana çok sert bir şekilde indiriyor. Şimdi bu o kadar şok edicidir ki: Bir Buda sana vuruyor? Bir anlığına zihin

durur; onun ne yapılacağı ile ilgili hiçbir fikri yoktur, o iş göremez.

Ve bu iş görememe başlangıçtır. Bazen bir kimse sırf usta çok saçma bir şey yaptı diye aydınlanmıştır.

İnsanların beklentileri vardır, insanlar beklentileri aracılığıyla yaşar. Onlar ustaların hiçbir türden beklentiye uymadığını bilmezler.

Hindistan, Krishna ve Rama gibi insanlara alışkındı. Sonra Mahavira geldi, o çıplak durdu. Sen Krishna'yı çıplak dururken düşünemezsin; o her zaman güzel elbiseler, mümkün olduğunca güzel elbiseler giyerdi. O yaşamış en güzel kişilerden birisiydi; o altın ve elmaslardan yapılan takılar takardı.

Ve sonra birden Mahavira ortaya çıktı. Mahavira çıplak olarak ne demek istedi? Tüm ülkeyi şoka soktu: O pek çok insana bu şok sayesinde yardım etti.

Her usta nasıl şok edeceğine karar vermelidir.

Şimdi, Hindistan'da benim gibi bir adamı asırlardır tanımamışlardır. Bu yüzden ben ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim bir şok olur. Tüm ülke şoka girer; tüm ülkenin başından aşağıya kaynar sular dökülür. Bu gerçekten hoşuma gidiyor çünkü onlar düşünemiyorlar.

Ben senin beklentilerini gerçekleştirmek için yokum. Şayet senin beklentilerini yerine getirecek olursam asla seni dönüştüremem. Ben senin tüm beklentilerini yok etmek için buradayım. Ben seni şoka sokmak için buradayım. Ve bu şok deneyimleri senin zih-

nini durduracaktır. Bunu anlayamayacaksın. Ve senin içine yeni bir şeyin sızdığı an budur.

Bu yüzden arada bir insanların söylenmemesi gerektiğini düşündüğü şeyler söylüyorum. Ama sen kimsin ki benim ne demem gerektiğine ve ne demem gerekmediğine karar veresin? Ve doğal bir şekilde, bir şey onların beklentilerinin karşısında olduğunda onlar hemen eski koşullanmalarına göre tepki verirler.

Eski koşullanmalarına göre tepki verenler esas noktayı kaçıır. Eski koşullanmalarına göre tepki veremeyenler sessizleşir, yeni bir halin içine girerler.

Ben müritlerimle konuşuyorum. Onlara şu ya da bu şekilde darbe vurmaya çalışıyorum. Tüm bunlar kastidir.

Ben (Hintli politikacı) Morarji Desai'yi eleştirdiğimde bu pek de Morarji Desai ile ilgili bir şey değildir. Bu çok daha fazla *senin* içindeki Morarji Desai hakkındadır. Çünkü herkes içinde bir politikacıya sahiptir. Morarji Desai'ye darbe vurarak *senin* içindeki Morarji Desai'ye, içindeki politikacıya vurmuş olurum.

Herkesin içinde politikacı vardır. Politikacı demek hükmetme arzusu, bir numara olma arzusudur. Politikacı demek hırstır, hırslı zihin demektir. Ve ben Morarji Desai'ye vurduğumda, eğer sen darbe yemiş hissedersen ve "Bu adam gerçekten aydınlanmış bir kimse olamaz, aksi taktirde niçin Morarji Desai'ye sert bir şekilde darbe vursun?" diye düşünmeye başlarsan, sen basitçe kendini haklı çıkarıyorsun. Senin Morarji

Desai ile hiçbir alakan yok: Sen kendi içindeki kendi Morarji Desai'yi kurtarmaya çalışıyorsun, sen kendi politikacını korumaya çalışıyorsun.

Benim Morarji Desai ile hiç işim olmaz. Zavallı Morarji Desai ile ne işim olabilir? Ancak senin içindeki politikacı ile yapılacak çok işim var.

Sufiler, insanın bir makine olduğunu söyler çünkü insan sadece kendisine yerleştirilmiş olan programlara göre tepki verir. Sorumlu bir şekilde davranmaya başlar ve o zaman sen bir makine olmazsın. Ve sen bir makine olmadığında bir insansın: O zaman insan doğmuştur.

İzle, uyanık ol, gözlemler ve içindeki tüm tepkisel kalıpları bırakmaya devam et. Her an gerçeğe yanıt vermeye çalış: Sendeki kullanıma hazır fikirlere göre değil, dışarıda var olan gerçekliğe göre! Gerçekliğe yanıt ver! Tüm bilinçliliğinle cevap ver, zihninle değil.

Ve sen içinden geldiği gibi cevap verdiğin zaman ve tepkide bulunmadığın zaman eylem ortaya çıkar. Eylem güzeldir, tepki çirkindir. Yalnızca farkındalığa sahip bir adam eylem yapar, farkında olmayan bir adam tepki verir. Eylem özgürleştirir. Tepki aynı zincirleri yaratmaya devam eder, onları daha kalın ve daha güçlü ve daha sert hale sokmaya devam eder.

*Yalnızca
farkındalığa sahip
bir adam eylem yapar,
farkında olmayan
bir adam tepki verir.
Eylem özgürleştirir.
Tepkinin değil
yanıtın hayatını yaşa.*

Hayvan

*Kocamı seviyorum ama seksten
nefret ediyorum ve bu çatışma yaratıyor.
Seks hayvansı değil midir?*

Öyledir. Ama insan bir hayvandır; herhangi bir başka hayvan kadar hayvandır. Ancak ben insan hayvandır dediğimde insanın hayvanlıkta son bulduğunu söylemek istemiyorum; o hayvandan daha fazlası olabilir, o hayvandan daha azı da olabilir. İnsanın onuru; özgürlüğü ve tehlikesi, kederi ve mutluluğu budur. Bir insan, hayvanlardan çok daha aşağı seviyede olabilir ve bir insan tanrılardan çok daha yüksek olabilir. İnsanın sınırsız potansiyeli vardır.

Bir köpek, bir köpektir:
O bir köpek olarak kalır. O

*Bir insan,
hayvanlardan çok daha
aşağı seviyede olabilir
ve bir insan tanrılardan
çok daha yüksek olabilir.
İnsanın sınırsız
potansiyeli vardır.*

bir köpek olarak doğar ve bir köpek olarak ölecektir. Bir insan bir Buda haline gelebilir ve bir insan bir Adolf Hitler haline de gelebilir. Kısacası insanın her iki taraftan da ucu son derece açıktır. O gerileyebilir.

İnsandan daha tehlikeli, daha çılgın bir hayvan bulabilir misin? Sadece bir manzarayı aklına getir: Elli bin maymun bir stadyumda küçük çocuklar öldürürken oturuyor; onları ateşe atıyorlar. Onlar hakkında ne düşüneceksin? Binlerce çocuk bir ateşin içine atılıyor...büyük bir ateş stadyumun ortasında yanıyor ve elli bin maymun keyifle, dans ederek eğleniyor. Ve çocuklar, kendi çocukların ateşe atılıyor. Bu maymunlar hakkında ne düşünürdün? Maymunların delirmiş olduğunu mu düşüneceksin? Ancak bu insanlığın içinde gerçekleşmiştir. Kartaca'da bu olmuştu: Elli bin adam çocukları yakıyordu. Bir seferde tanrılarına adak olarak üç yüz çocuk yaktılar. Kendi çocuklarını!

Ama Kartaca'yı unut o çok eskilerde kaldı. Bu yüzyıl içinde Adolf Hitler ne yaptı? Elbette bu çok daha gelişkin bir yüzyıl, o yüzden Adolf Hitler Kartaca'dakinden çok daha büyük işler yapma kapasitesine sahipti. O milyonlarca Yahudi'yi öldürdü, binlercesi aynı zamanda bir odaya zorla sokuldu ve gaz verildi. Ve yüzlerce insan onlara dışardan bakıyordu...bir tarafı ayna olan camlardan bakıyordu. Bu insanlar hakkında ne düşüneceksin? Ne türden adamlar...? İnsanlara gaz veriliyor, yakılıyor, buharlaştırılıyor ve diğerleri seyrediyor? Hayvanların böyle bir şey yapabileceğini düşünebiliyor musun?

Üç bin yıl içerisinde insanlar beş bin tane savaştan geçmiştir: Cinayet ve cinayet ve cinayet. Ve sen ise seksin hayvanca olduğunu mu söylüyorsun? Hayvanlar hiçbir zaman insandan daha 'hayvanca' bir şey yapmamıştır. Ve sen insanın bir hayvan olmadığını mı düşünüyorsun?

İnsan bir hayvandır. Ve insanın bir hayvan olmadığı düşüncesi senin gelişiminin önündeki engellerden birisidir. Böylelikle sen hayvan olmadığın düşüncesine kapılırsın ve o zaman gelişmen durur. İlk uyanış bu olmalıdır: "Ben bir hayvanım ve uyanık olmalıyım ve onun ötesine geçmeliyim."

Bir gün İrlanda'daki bir taşra oteline, adamın biri köpeğinin orada kalıp kalamayacağını soran bir mektup yazmıştı. Ona aşağıdaki yanıt verilmişti:

Sayın Beyefendi,

Otuz yıldır otel işindeyim. Hiçbir zaman sabahın erken saatlerinde bir köpeğin zorla dışarı çıkarılması için polisten şikâyet telefonu almadım. Hiçbir köpek bana karşılıksız bir çek vermeye çalışmadı. Herhangi bir köpek asla yatak çarşaflarını sigara ile yakmadı. Asla bir köpeğin valizinde otel havlusu bulmadım. Köpeğinizin başımızın üzerinde yeri vardır.

Not: Şayet kendisi, sizin için kefil olursa siz de gelebilirsiniz.

Hayvanlar oldukları haliyle güzeldir; onlar basitçe masumdur. İnsan çok kurnazdır, çok hesapçıdır, çok çirkindir. İnsan hayvanlardan daha aşağıya düşebilir.

*Seksin
kendi içinde
sabit bir
bütünlüğü yoktur;
o sadece
bir olasılıktır.*

Çünkü insan insandan daha yükseğe, Tanrılardan daha yükseğe çıkabilir. İnsanın sınırsız potansiyeli vardır: O en alçak olabilir ve o en yüksek olabilir. O, ilk basamaktan son basamağa kadar varlığında tüm merdivene sahiptir.

Bu yüzden sana söyleyeceğim ilk şey şudur: Seksi sadece hayvansı bir şey olarak adlandırma. Çünkü seks sadece hayvansı olabilir; bu mümkündür ama öyle olmak zorunda değildir. O daha yükseğe çıkabilir, o aşk haline dönüşebilir, o ibadet haline dönüşebilir. O sana bağlıdır.

Seksin kendi içinde sabit bir bütünlüğü yoktur; o sadece bir olasılıktır. Onu istediğin gibi, hoşuna gittiği şekliyle yapabilirsin. Tantra'nın tüm mesajı budur. Seks *samadhi* — kozmik bilinç — haline gelebilir. Tantra'nın vizyonu budur: Seks *samadhi* haline gelebilir, seks aracılığıyla nihai saadet senin içine girebilir. Seks seninle nihai olanın arasında köprü olabilir.

"Kocamı seviyorum ama seksten nefret ediyorum ve bu çatışma yaratıyor," diyorsun.

Nasıl kocanı sevip yine de seksten nefret edebiliyorsun? Sözcüklerle oynuyor olmalısın. Nasıl kocanı sevebilir ve seksten nefret edebilirsin.

Sadece bunu anlamaya çalış. Bir erkeği sevdiğinde onun ellerini de tutmak istersin. Bir erkeği sevdi-

ğinde ona arada bir sarılmak da istersin. Bir erkeği sevdiğinde sadece onun sesini duymak değil, onun yüzünü de görmek istersin. Sevgilinin sadece sesini duyduğunda sevgili çok uzaktadır, ses yeterli değildir; aynı zamanda onu gördüğünde daha çok tatmin olursun. Ona dokunduğun zaman daha da çok tatmin olursun. Onu tattığında, kesinlikle daha da çok tatmin olursun. Seks nedir? O sadece, iki derin enerjinin buluşmasıdır.

Zihninin içinde bazı tabular, yasaklamalar taşıyor olmaşın.

Seks nedir? Yalnızca iki kişi en üst noktada buluşuyor; sadece el ele tutuşmuyor, sadece birbirlerinin bedenine sarılmıyorlar, birbirlerinin enerji alanlarının içine nüfuz ediyorlar. Niçin seksten nefret etmen gerekiyor? Senin zihnin tüm insanlığı zehirlemiş olan, senin gelişiminin kaynaklarını zehirlemiş olan *mahatmalar*, sözde dindar insanlar tarafından koşullandırılmış olmalı.

Niçin nefret edesin? Şayet erkeğini seviyorsan, onunla tüm varlığını paylaşmak istersin: Nefret etmeye gerek yok. Ve eğer seksten nefret ediyorsan sen ne söylüyorsun? Sen basitçe adamın maddi olarak sana bakmasını, evi geçindirmesini, sana bir araba ve bir kürk manto getirmesini istediğini söylüyorsun. Sen adamı kullanmak istiyorsun ve sen buna sevgi mi diyorsun? Ve sen onunla hiçbir şey paylaşmak istemiyorsun.

Sevdiğinde her şeyi paylaşırsın. Sevdiğinde hiçbir sırrın olmaz. Sevdiğinde kalbin tamamıyla açık olur;

sen mevcut olursun. Sevdiğinde şayet o cehenneme bile gidiyor olsa onunla gitmeye hazır olursun.

*Sevdiğinde
her şeyi paylaşırsın.
Sevdiğinde
hiçbir sırrın olmaz.
Sevdiğinde
kalbin tamamıyla
açık olur;
sen mevcut olursun.*

Ama bu olur. Biz sözcüklerde çok uzmanızdır: Sevmiyoruz demek istemeyiz, o yüzden onu sanki seviyormuşuz ve seksten nefret ediyormuşuz gibi yaparız. Seks tamamıyla sevgi değildir, bu doğru; sevgi seksten daha fazlasıdır, bu doğru ama seks onun temelidir. Evet, bir gün seks kaybolur

ama ondan nefret etmek onun kaybolmasını sağlayacak yol değildir. Ondan nefret etmek onu bastırmanın yoludur. Ve bastırılan şey ne olursa olsun şu ya da bu şekilde geri gelecektir.

Lütfen bir rahip ya da rahibe haline gelmeye çalışma...

Unutma seks doğaldır. Kişi onun ötesine geçebilir ama bastırarak değil. Ve şayet onu bastırırsan er ya da geç onu ifade etmenin başka bir yolunu bulacaksın; bazı sapıklıkların ortaya çıkması kaçınılmaz olur: Onun yerine geçecek bir şey bulmak zorundasın. Ve bir şeyin yerine başka bir şey koymanın hiçbir yardımı dokunmaz; onlar yardım etmez, onlar yardım edemez. Ve bir kez doğal bir problemi unuttuğunda ve başka bir yerde yerine geçecek bir şey yüzeye çıktığında, onun yerine geçmiş olan şeyle savaşılmaya devam edebilirsin ama bunun bir faydası olmayacak.

Bir şeyin yerine koyduğun başka şeyler asla yardımcı olmaz; onlar sapıklıklar, takıntılar yaratır.

Eğer bir gün doğanın ötesine geçmek istersen doğal ol: Gerekli olan ilk şey budur. Doğadan daha fazlası olmadığını söylemiyorum, daha yüksek bir doğa vardır: Tantra'nın tüm mesajı budur. Fakat şayet gerçekten gökyüzünde yükselmek istersen ayağın son derece yere bassın.

Ağaçları görmüyor musun? Onlar toprakta köklenmiştir ve onlar ne kadar iyi köklenmişse o kadar yükseğe çıkarlar. Onlar ne kadar yükseğe çıkmak isterse, toprağın içinde o kadar derine girmek zorunda kalacaklar. Şayet bir ağaç yıldızlara dokunmak isterse, ağaç cehennemin dibine gidip dokunmak zorunda kalacaktır; tek yol budur.

Bir ruh olmak istersen bedeninde kök sal. Şayet gerçekten bir sevgili olmak istersen cinselliğinin içinde kök sal. Evet, ne kadar çok enerji sevgiye dönüşürse, giderek daha az ve daha az seks ihtiyacı olacaktır ama ondan nefret etmeyeceksin.

Nefret, hiçbir şeyle doğru ilişki değildir. Nefret basitçe senin korktuğunu gösterir. Nefret basitçe sende çok büyük bir korku olduğunu gösterir. Nefret basitçe senin derinlerde hâlâ çekim hissettiğini gösterir. Eğer seksten nefret edersen o zaman enerji başka bir yere yönelmeye başlayacaktır. Enerji hareket etmek zorundadır.

Şayet Tanrı sana cinsel enerji verirse o kutsal olur. Tanrı'dan gelen her şey kutsaldır. Ve her şey

Tanrı'dandır. Ve 'Tanrı' derken belli bir insandan bahsetmiyorum, tüm varoluş demek istiyorum.

*Bir ruh
olmak istersen
bedeninde kök sal.
Şayet gerçekten
bir sevgili olmak
istersen
cinselliğinin içinde
kök sal.*

Guguk kuşu şarkı söylemeye başladığında, hiç şarkının ne için olduğunu düşünmüş müydün? Bu bir seks partnerini cezp etmek içindir. Ancak hiç kimse guguk kuşunu müstehcen olmakla suçlamaz. Çiçekler açtığında ve kokularını yaydıklarında onların ne yaptığını zannediyorsun?

Onlar "Çiçek açtım; artık kelebekler ve arılar buyursunlar, davetlidirler" diye reklam yapıyorlar. Ama niçin? Çünkü çiçeklerin kelebeklerle, arılarla, gidecek olan küçük tohumları vardır. Çünkü aynı bölünme tüm varoluşta mevcuttur: Erkek olan bitkiler vardır ve dişi olan bitkiler vardır. Erkek bitki tohumlarını sevgilisine, dişi bitkiye göndermek zorundadır.

Hiç, bir tavus kuşunun dansını görmüş müydün? Senin için mi dans ettiğini düşünüyorsun? Ve bir şeyi aklından çıkarma: Gökkuşağı renklerine sahip güzel kuyruk ile dans eden tavus kuşu erkektir. O dişileri kendine çekiyor. Sadece delirmiş insanlıkta dişi erkeği cezp etmek zorundadır.

Tüm doğada dişiyi cezp eden erkektir. Ve bu yüzden tüm doğada erkek daha güzeldir çünkü dişinin herhangi bir güzelliğe ihtiyacı yoktur; sadece dişi olmak yeterlidir. Ancak gariptir ki insan sürekli tepetak-

lak durmaktadır. Erkek daha güzel olmalıdır ki bu sayede dişi onu cazip bulsun.

Ancak dinler bir çöplük yaratmıştır. Öyle ki eğer karısı ile birlikte yürüyen zengin bir adam görürsen adam bir hizmetçi gibi gözüdür ve karısı adamın zenginliklerinin reklamından başka bir şey değilmiş gibi durur. Tüm elmaslar, tüm zümrütler, tüm yakutlar, tüm altın: Bu erkek için bir reklamdır. O sadece bir iş adamıdır; güzel bir karısının olması bir iş stratejisidir böylelikle sen müşterilerini evine yemek için davet edebilirsin ve karın onları güzelliği ile hipnotize eder. Bu sayede sen onların ceplerine uzanabilirsin. Fakat erkek sadece bir hizmetçi haline, bir iş adamına dönüşmüştür. Onun zenginlikleri karısı aracılığıyla bilinir. Onun zenginlikleri, onun güzelliği, onun dehası saklı kalmak zorundadır.

Doğayı ne zaman bozarsan ve kendi kurallarını üretmeye başlarsan unutma ki bu bir suçtur: Affedilemez.

Erkek meditasyon yapmadığı sürece delirecektir: Kadınlar için delirecektir. Ve erkeğe meditasyon yapmak kadınlardan daha zor gelir. İki üç doğum yapmış deneyimli annelere doğumdan önce sorulabilir ve onlar karnında bir erkek mi kız mı olduğunu söyleyebilirler çünkü bir kız sessiz kalır, bir oğlan futbol oynamaya başlar. O, oraya buraya tekmeler atmaya başlar.

Meditasyonda kızlar daha derine iner. Bir taraftan onlar meditasyonda daha derine inebilirler; diğer taraftan onların cinselliği negatiftir: Bu onlar için bir zorunluluk değildir.

Her çeşidinden rahip ve rahibelerin arasında yaşadığım deneyimler beni şaşırtmıştı çünkü hiçbir rahip gerçekten cinsellikten vazgeçmemişti ama rahibeler vazgeçmişti. Onlar cinsellikten vazgeçmeyi becerebilirler; onların saldırgan bir cinselliği yoktur ve daha da ötesinde doğa her ay onların cinsel enerjilerinin bedenlerinden otomatik olarak atılmasını sağlar. Onlar yeniden bir aylığına temizlenirler.

Ancak erkek zordadır. Onun cinsel enerjisi sadece derin meditasyon tarafından yatıştırılabilir. O zaman o delirmeyecektir.

*Şayet
Tanrı sana
cinsel enerji verirse
o kutsal olur.
Tanrı'dan gelen
her şey kutsaldır.
Ve her şey
Tanrı'dandır.*

Derin bir şekilde meditasyon yapmadığın sürece cinsel deliliğini aşamayacaksın...

Öğrenci gösterisi bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Ansızın bir adam sendeleyerek kalabalığın arasından, kollarında kendinden geçmiş bir kız taşıyarak çıktı.

Bir polis adama doğru koşarak bağırdı, "Buraya gel, onu bana ver. Onu buradan çıkaracağım."

"Cehenneme kadar yolun var. Git kendine başka bir tane bul" diye yanıtladı adam.

Bir ayaklanmada bile, insanlar öldürülürken, vurulurken erkeğin zihni devamlı olarak seks hakkında düşünür halde kalır.

Seks erkeğin en büyük köleliğidir. Meditasyon haline girmek için her türlü gayreti sarf etmek zorundasın. Böylelikle senin tüm cinsel enerjin aşağı doğru hareket etmektense yukarı doğru hareket etmeye başlar. Güzel bir kadın bulmaya çalışmak yerine, kendi içinde güzel bir adam yaratmaya başla. Zarif bir kadın bulmaktansa, senin enerjin seni zarif hale sokabilir.

Ancak erkek kadından daha aptaldır. Tüm tarih erkek tarafından yapılmıştır ve sen çılgınlığı görebilirsin: Bu insan türünün tarihi değil, çılgınlığın, savaşların, tecavüzün, canlı insanları yakmanın, yok etmenin tarihidir.

Evli bir çift küçük oğullarını sirke götürmüştü. Goril gösterisi sırasında adamın tuvalete gitmesi gerekmişti ve o yokken küçük çocuk annesini hafifçe dürtükleyip, "Gorilin bacakları arasından aşağı doğru sarkan şu uzun şey ne?" diye sordu.

Annesi çok utanmıştı ve çabucak, "Ah! O hiçbir şey değil canım" dedi.

Adam geri döndüğünde karısı patlamış mısır almak için kalktı ve o yokken küçük çocuk babasını dürtükledi ve "Baba, gorilin bacakları arasından sarkan şu büyük şey nedir?" diye sordu.

Baba gülümsedi ve "Bu onun penisidir oğlum," dedi.

Küçük çocuğun kafası bir an karışmış gibiydi ve

sonra “Madem öyle niçin annem onun bir şey olmadığını söyledi?” diye sordu.

Babası gururla, “Ben bu kadını şımartmışım oğlum ” dedi.

Seks Manyacı

Yüzyılların sömürüsünün, yozlaştırmasının; yüzyılların sapık fikirlerinin, koşullanmasının 'seks' sözcüğü ile eşleştirilmesi yüzünden seks çok nazik, kırılğan bir konudur. Sözcük aşırı yüklenmiştir. O var olan en yüklü sözcüklerden birisidir. 'Tanrı'

*Seks çok nazik,
kırılğan bir konudur.
Sözcük aşırı
yüklenmiştir.
O var olan
en yüklü sözcüklerden
birisidir.*

dersin; o boş gibi gelir. 'Seks' dersin; o çok ağır gelir. Zihinde bin bir tane şey ortaya çıkar: Korku, sapkınlık, cazibe, muazzam bir arzu ve muazzam bir arzu karşıtı. Onların hepsi birlikte gelirler. Seks: Sözcüğün ta kendisi kafa karışıklığı, kaos yaratır. Bu tıpkı birisinin durgun bir göle bir taş atması gibidir; milyonlarca, milyonlarca halka oluşur; sadece 'seks' sözcüğü! İnsanlık çok yanlış fikirler etkisinde yaşamıştır...

Seksin belli bir yaşta önemli hale geldiğini gözlemlemiş miydin? Onu sen önemli kılmazsın. O senin yaptığın bir şey değildir; o gerçekleşir. On dört yaşın-

da. O yaşılda, ansızın enerji seksle dolup taşar. Bu sanki baraj kapakları senin içine açılmış gibi gerçekleşir. Henüz açık olmayan ince enerji kaynakları açılmıştır ve senin tüm enerjin cinsel hale gelir, seks ile renklenir. Seksi düşünürsün, seksi konuşursun, seksle yürürsün: Her şey seks ile ilgili hale gelir. Her eylem renklenir. Bu kendiliğinden gerçekleşir; bunun için hiçbir şey yapmamışsındır. Bu doğaldır. Aşkın hale geçmek de doğaldır. Şayet seks bütünüyle, kötülenmeden, ondan kurtulma fikri olmadan yaşanır, o zaman kırk iki yaşında —tıpkı on dört yaşında seksin açılması ve tüm enerjinin cinsel hale gelmesi gibi, kırk iki yaşında ya da o yaşılda — baraj kapakları yeniden kapanır. Ve bu da seksin canlanması gibi doğaldır; o kaybolmaya başlar.

Seks senin tarafından herhangi bir gayret olmadan aşılır. Eğer sen herhangi bir çaba gösterirsen bu bastırmak olacaktır çünkü bunun seninle hiçbir ilgisi yoktur. Bu senin bedeninin içine, senin biyolojinin içine yerleştirilmiştir. Sen cinsel bir varlık olarak doğarsın; bunda yanlış hiçbir şey yoktur. Bu doğmanın yegâne yoludur. İnsan olmak cinsel olmaktır. Sen döllenirken annen ve baban ibadet etmiyordu, onlar bir rahibin vaazını dinlemiyorlardı. Onlar kilisede değillerdi, onlar sevişiyordu. Annen ve babanın sen döllenirken sevişiyor olduklarını düşünmek bile zor gelir. Onlar sevişiyordu; onların cinsel enerjileri buluşuyordu ve birbirlerinin içinde eriyordu. Sen o zaman döllen-din; derin bir cinsel eylemin içinde sen döllendin. İlk

hücre bir seks hücresiydi. Ve bu hücrenin içinden diğer hücreler ortaya çıktı fakat temelde her hücre cinsel olarak kalır. Senin tüm bedeninin cinseldir, seks hücrelerinden yapılmıştır. Onlar artık milyonlardır.

Seksi bir varlık olarak var olduğunu hatırla. Bunu bir kez kabul edersen asırlar boyudur yaratılmış olan çatışma çözülür. Onu bir kez derinlemesine kabul edersen araya hiçbir fikir katmadan, seks basitçe doğal olarak düşünüldüğünde onu yaşarsın. Sen bana yemeği nasıl aşacağını sormazsın, bana nasıl nefes almayı aşacağını sormazsın çünkü hiçbir din sana nefes almayı aşmanın gerektiğini öğretmemiştir, bu yüzden. Aksi taktirde bana, "Nefes almayı nasıl aşmalı?" diye soruyor olabilirdin. Sen nefes alıyorsun! Sen nefes alan bir hayvansın; ayrıca sen seksi bir hayvansın ancak arada bir fark vardır. Hayatının on dört yılı sen neredeyse seksi değildir: Ya da olsa olsa cinsel olmayan, ace-nice cinsel oyunlar; sadece hazırlık, prova hepsi bu. On dört yaşında ansızın enerji olgunlaşır.

İzle...bir çocuk doğar; hemen, üç saniye içinde çocuğun nefes alması gerekir aksi taktirde o ölecektir. Sonrasında nefes onun tüm yaşamı boyunca kalmalıdır çünkü o hayatın ilk adımında gelmek zorundadır. O aşamaz. Belki ölmeden önce, o zaman sadece ondan üç saniye önce o duracaktır daha öncesinde değil. Hayatın her iki ucu, başlangıcı ve sonu tam olarak benzer, simetriktir, unutma. Çocuk doğar, o üç saniye içinde nefes almaya başlar. Çocuk yaşlandığında ve ölürken nefes alması durduğu an üç saniye içinde ölecektir.

*Sen cinsel bir varlık
olarak doğarsın;
bunda yanlış hiçbir
şey yoktur.
Bu doğmanın
yegâne yoludur.
İnsan olmak
cinsel olmaktır.
Sen döllendiğinde
annen ve baban
ibadet etmiyordu.*

Seks çok geç bir yaşta gelir: Çocuk on dört yıl seks olmadan yaşamıştır. Ve şayet toplum fazlasıyla baskıcı ve dolayısıyla sekse takıntılı değilse bir çocuk seks diye bir olgu ya da seks gibi bir şeyin var olduğundan tamamıyla habersiz bir şekilde yaşayabilir. Çocuk tamamıyla masum kalabilir. Bu masumiyet de mümkün değildir çünkü insanlar çok bastırılmıştır. Bastırma olduğunda, o zaman onunla birlikte takıntı da gerçekleşir.

Bu nedenle din adamları bastırmaya devam ederler; ve din adamlarının karşıtları vardır. Hugh Hefners ve diğerleri: Onlar devamlı daha çok ve daha çok pornografi üretirler. Yani bir tarafta bastırmaya devam eden din adamları vardır ve cinselliği giderek daha çok ve daha çok parıltılı hale getiren diğerleri, din adamlarının karşıtları vardır. Onlar birlikte var olurlar; aynı madalyonun iki yüzüdürler. Kiliseler yok olduğunda, sadece o zaman Playboy dergileri ortadan kalkacaktır, daha öncesinde değil. Onlar iş ortaklarıdır. Onlar düşman gibi görünürler ama bu seni kandırmasın. Onlar birbirlerine laf atarlar ama işler böyle yürüyor.

İşlerinde başarısız olmuş, iflas etmiş, bu yüzden de bir iş, çok basit bir iş yapmaya karar vermiş iki ada-

mın hikâyesini duymuştum. Bir kasabadan diğer kasabaya dolaşmaya, seyahat etmeye başladılar. İlki gecelerin kasabaya girer ve insanların kapı ve pencerelerine katran dökerdi. Bir ya da iki gün sonra diğeri temizlemeye giderdi. Pencereleri ya da herhangi bir katran ya da yanlış gitmiş ne varsa temizleyebileceğini duyururdu. Bu arada diğeri, işin diğer yarısını başka bir kasabada yapıyor olurdu. Bu şekilde çok para kazanmaya başladılar. Kilise ve Hugh Hefners ve sürekli olarak pornografi üreten diğer insanlar arasında olan şey budur.

Tatlı Bayan Keneen günah çıkarma odasına oturdu. "Peder, erkek arkadaşımın beni öpmesine izin verdiğim için günah çıkarmak istiyorum" dedi.

"Yaptığının hepsi bu muydu?" diye son derece ilgilenererek sordu peder.

"Ashında hayır, ellerini bacaklarıma koymasına da izin verdim."

"Sonra ne oldu?"

"Ve sonra onun külotumu aşağı çekmesine izin verdim."

"Ya sonra, ya sonra...?"

"Sonra annem odaya girdi."

"Allah kahretsin" diye iç çekti peder.

O birliktedir; onlar bir komplonun ortaklarıdır. Ne zaman aşırı bir şekilde bastırılırsan sapıkça bir ilgi alanı bulmaya başlarsın. Sapık bir ilgi alanıdır sorun,

seks değil. Şimdi, bu peder nevrozludur. Sorun sekste değildir ama bu adamın başı derttedir.

Rahibe Margaret, Alice ve Francis Catherine arka sokaklarda yürüyorlardı. Birden iki erkek tarafından yakalandılar, karanlık dar bir sokağa sürüklendiler ve tecavüze uğradılar.

Rahibe Margaret Alice, "Tanrım, ne yaptıklarını bilmedikleri için onları affet," dedi.

"Kes sesini," diye bağırdı rahibe Catherine, "benim üstümdeki ne yaptığını gayet iyi biliyor."

Bunun böyle olması kaçınılmazdır. Bu yüzden asla zihninde sekse karşı tek bir fikir dahi taşıma, aksi taktirde onu asla aşamayacaksın. Seksi aşan insanlar onu son derece doğal olarak kabul eden insanlardır. Bu zordur, biliyorum çünkü sen seks konusunda hastalıklı bir toplumda doğdun. Şu ya da bu şekilde ama hepsi bir şekilde hasta. Bu hastalığın dışına çıkmak çok zordur ama birazcık uyanık olursan onun dışına çıkabilirsin. Bu yüzden aslında önemli olan şey seksin nasıl aşılabacağı değil, toplumun bu sapık ideolojisinin — bu seks korkusunun, seksin bu bastırılmasının, sekse olan bu takıntının — nasıl aşılabacağıdır.

Seks güzeldir. Seks kendi içinde doğal ritmi olan bir olgudur. O, çocuk döllenmeye hazır olduğunda gerçekleşir ve onun böyle olması iyidir aksi taktirde yaşam var olamazdı. Hayat seks aracılığıyla var olur; seks araçtır. Şayet hayatı anlarsan, şayet hayatı sever-

sen seksin kutsal, ilahi olduğunu bileceksin. O zaman onu yaşarsın, o zaman ondan tat alırsın ve geldiği doğallıkla, kendiliğinden gider. Kırk iki yaş ya da o civarlarda seks, var olmaya başladığı zamanki doğallığıyla kaybolmaya başlar. Ancak bu böyle olmaz.

Ben kırk iki yaş civarı dediğimde şaşıracaksın. Sen yetmiş, seksen yaşında ve henüz onun ötesine geçememiş insanlar tanıyorsun. "İhtiyar çapkınlar" tanıyorsundur. Onlar toplumun kurbanlarıdır. Onlar doğal olamadıkları için hâlâ bitirememişlerdir çünkü onlar zevk alıp tadını çıkarmaları gerektiği zamanlarda bastırmışlardır. Bu haz alma anlarında onlar tamıyla içinde değillerdir. Onlar orgazm olamıyorlardı, onlar gönülsüzlerdi. Dolayısıyla neyin içindeyken gönülsüz olursan ol, o daha uzun zaman sürüncemede kalır...

*Seks güzeldir.
Seks kendi içinde
doğal ritmi olan
bir olgudur.
Hayat seks aracılığıyla
var olur; seks araçtır.
Şayet hayatı anlarsan,
şayet hayatı seversen
seksin kutsal,
ilahi olduğunu
bileceksin.*

Benim anlayışım şudur: İnsanlar şayet doğru bir şekilde, sevgiyle, doğallıkla yaşamışlarsa, o zaman kırk ikinci yaşlarında seksi aşmaya başlarlar. Şayet doğal bir şekilde yaşamamışlarsa ve seksle mücadele ediyorlarsa, o zaman kırk iki en tehlikeli zaman olur çünkü onlar kırk iki yaşına geldiğinde enerjileri azalmaya başlar. Sen gençken bir şeyi bastırabilirsin çünkü çok

enerjin vardır. Şu durumdaki ironiye bak: Genç bir adam cinselliği çok kolaylıkla bastırabilir çünkü onu bastırarak enerjisi vardır. O, onu yere devirip üzerine oturabilir. Enerji giderken, azalırken o zaman seks kendisini ortaya koyar ve sen onu kontrol edemeyeceksin.

Bir fıkra duymuştum:

Altmış beş yaşındaki Stein, ofisinde oğlu Dr. Stein'i ziyaret ediyordu. Ve ona cinsel gücünü artıracak bir şey var mı diye sordu. Doktor, babasına bir iğne yaptı ve sonrasında da ücret almayı reddetti. Buna rağmen Stein ona on dolar vermek konusunda ısrarcıydı.

Bir hafta sonra Stein bir iğne için daha geri geldi ve bu sefer oğluna yirmi dolar verdi.

"Fakat Baba, iğneler sadece on dolar."

"Al şunu!" dedi Stein, "fazla olan on dolar, annenden."

Bu devam edecek...o yüzden bir dede ya da büyükanne olmadan önce lütfen buna bir son ver. Yaşlanmayı bekleme çünkü o zaman her şey çirkinleşir. O zaman her şeyin mevsimi geçer.

Niçin pornografiden bu kadar etkileniyorum?

Dini eğitim, kilise eğitimi yüzünden olmalı; aksi taktirde pornografi ile ilgilenmeye gerek yoktur. Gerçek olana karşı olduğunda hayal kurmaya başlarsın.

Dini eğitim yeryüzünden silindiğinde pornografi ölecektir. O bundan önce ölemez. Bu çok paradoksal gözükür. Playboy gibi dergiler sadece Vatikan'ın desteği ile var olur. Papa olmadan Playboy dergisi olamaz; o var olamaz. Onun var olması için hiçbir neden olmayacak. Onun arkasında din adamı vardır.

Canlı insanlar buradayken niçin pornografi ile ilgilenesin? Ve canlı insanlara bakmak çok güzeldir. Çıplak bir ağaç resmi senin ilginı çekmez değil mi? Çünkü tüm ağaçlar çıplaktır. Sadece şunu yaparsan...tüm ağaçları kapat ve er ya da geç el altından dolaşan çıplak ağaç dergileri bulacaksın. Ve insanlar onları İncillerin içine koyup okuyacaklar ve onlara bakıp keyif alacaklar. Dene ve göreceksin.

Pornografi sadece insanlar çıplaklıklarını doğal olarak kabul ettiklerinde kalkabilir. Kedileri ve köpekleri, aslanları ve kaplanları resimlerinde çıplak görmek istemiyorsun. Onlar çıplak! Aslında bir köpek yanından geçtiğinde bu gerçeğin farkına bile varmıyorsun, onun çıplak olduğunu görmüyorsun bile. Duyduğuma göre İngiltere'de köpeklerine elbise giydiren bazı bayanlar varmış. Korkuyorlar, köpeğin çıplaklığı birtakım manevi, dini ruhları rahatsız edebilir. Bertrand Russel'in otobiyografisinde yazmış olduğu bir şeyi okumuştum: Onun çocukluk yılları Victoria dönemi idi. Sandalyelerin bile bacakları örtülmüştü çünkü onlar *bacaktı*.

İnsanın doğal olmasına izin ver ve pornografi kaybolur. Bırak insanlar çıplak olsun... Ofislerinde çıplak

*Bilinçaltındaki
din adamını öldür
ve varlığının içinde
çok büyük
bir değişimin
gerçekleştiğini
göreceksin. Daha çok
bir arada olacaksın.*

oturmak zorunda değiller; bu kadar ileri gitmeye gerek yok ancak sahillerde, nehir kıyılarında ya da dinlenirlerken, evlerinde rahatlamışlarken, bahçelerinde güneş altında dinlenirken onlar çıplak olmalılar! Bırak çocuklar, çıplak anne ve babanın etrafında çıplak bir şekilde oyun oynasın. Pornografi ortadan kalkar. Playboy dergisine kim ne için bakacak? Bir şey mahrum bırakılmıştır, doğal bazı meraklar engellendiği için pornografi vardır...

İçindeki din adamından kurtul, elveda de. Ansızın pornografinin kaybolduğunu göreceksin. Bilinçaltındaki din adamını öldür ve varlığının içinde çok büyük bir değişimin gerçekleştiğini göreceksin. Daha çok bir arada olacaksın.

Seyahat halindeki bir satıcı, bir otelde konaklar-ken yatağında bir İncil buldu. Ön sayfasında şöyle yazıyordu: "Hastaysanız kırk ikinci sayfayı okuyun, şayet aileniz hakkında endişeliyseniz sayfa altmış sekizi okuyun. Yalnızsanız sayfa doksan ikiyi okuyun."

O yalnızdı, bu yüzden doksan ikinci sayfayı açtı ve okudu. Ve bitirdikten sonra sayfanın sonunda el yazısı ile yazılmış şu sözcükleri gördü. "Eğer hâlâ yalnızsanız 62 485'i arayın ve Gloria'yı isteyin."

*Siz bizimle konuştuğunuzda aydınlanma
ve saadet çok yakın gibi gözüküyor,
Buda olmak bir adım ötede gibi.
Öyleyse niçin kız arkadaşımla birlikteyken
hırçın bir goril gibi davranıyorum?*

Bir kız arkadaşla birlikteyken herkes bir goril gibi davranır. Aksi taktirde kız arkadaşlar çok kötü hissederek. Sen ne kadar goril gibi davranırsan onlar o kadar tatmin olur. Sadece bak: Senin bir goril gibi davranman çok büyük bir keyiftir. Hiçbir kız arkadaş bunu kaçırmayacaktır. Şayet son derece beyefendi gibi davranırsan kız arkadaş çok mutsuz olacaktır.

Fakat aydınlanma yine de gorilden bir adım ötededir. Nerede olduğunun bir önemi yoktur. Aydınlanma her zaman, sabit bir uzaklık olan, bir adım ötededir. Sadece gorilden çık ve aydınlanmışsındır. Bazen goril olmaktan çıkmak daha kolaydır çünkü kim bir goril olmak ister. Şayet sen Başkan Ronald Reagan'san ya da bir ülkenin başbakanıysan ya da dünyadaki en zengin adamsan daha zordur. Senin bu rolden çıkman daha zordur; bu roller hayatın dramatik sahnesinde oynanan oyunun rolleridir.

Hoşlanmadığın bir rol oynuyorsan aydınlanma daha kolay hale gelir. İliklerine kadar ondan nefret ediyorsun ama kız arkadaş yüzünden rolü oynamak zorundasın. Kız arkadaş da kendi rolünü oynamaya çalışıyor ama bir yatağa iki gorili sığdırmak çok zor olacaktır bu yüzden erkek kızın hanımefendi gibi kapalı gözlerle, neredeyse ölü gibi yatmasını sağlamıştır.

Bu sayede o, yatağın her tarafında bir goril gibi zıplayabilir.

Fakat sen rolden hoşlanmıyorsun. Sen bir goril gibi davranırken seni filme alacak bir kamerayı sabitlemiş olsan iyi olur. Ve sonrasında onu gördüğünde çok utanacaktın: Sen ne yapıyorsun? Sen ne türden bir aptalsın? İnsanların ışıkları söndürmesi iyidir. Ve geçmişteki her toplum insanların açıkta, sahilde ya da parkta sevişmesine karşı olmuştur. Geçmişteki her toplum buna son derece karşı çıkmıştır. Bunun basit nedeni şudur: Kumsalda bir goril gibi davranan herhangi birisi sahildeki her insana, "Benim yaptığım şey de bu, bu benim gecenin karanlığında yaptığım şeyin aynısı" diye hatırlatır.

Fakat bir goril olmaktan aydınlanmaya geçen adım sadece — ne yaptığının farkında olma haline geçmek için gereken— tek bir adımdır. Ve bu, tıpkı bir yılanın eski derisinden sıyrılıp dışarıya çıkması gibi, eylemin dışına çıkıvermektir. Yatağın dışına sıçra ve bir Buda ol. Bu gece dene! Tam bir goril olma halinin ortasındaiken ansızın yatağın dışına atla, lotus pozisyonuna otur ve bir Buda haline gel. Ve sana söz veriyorum kız arkadaşın daha da mutlu ve coşkulu olacaktır: "Sonunda biraz aklın başına geldi."

Ve onun çok yakın bir mesafede olduğu gerçeği seni şaşırtacaktır. Uykunda bir goril haline gelebilirsin, uykunda bir başkan olabilirsin, uykunda en zengin adam olabilirsin fakat bunların hepsi rüyadır. Ashnda uykunda goril olduğun zaman o bir karabasana dönüş-

şür. Tüm aşk ilişkileri karabasanlara dönüşür. Ve karabasandan çıkmak çok zormuş gibi görünür ama insanlar sadece rüyaları bir kâbusa dönmeye başlarken uyanmaya çalışır. Eğer rüya tatlı, güzel bir şekilde sürüyorsa uyanmak kim ister?

Bir şeyin farkına varmış olman iyidir: Bir goril gibi davranıyorsun. Bu çok büyük bir kavrayış. Şimdi, bu gece aydınlanmış hale geçmek için ilk adımı at ve yarın sabah herkes —bir zamanlar goril olan— bu adamın aydınlanmış olduğunu görecektir. Mucizeler hâlâ gerçekleşiyor.

Normal seks ile Tantra seksi arasında ne fark vardır?

Senin seks eylemin ve Tantra seksi temelde farklıdır. Senin seks eylemin rahatlamaktır; bu tıpkı rahatlatan bir hapsirlik gibidir. Enerji dışarı atılır ve sen hafiflersin. Bu yok edicidir, yaratıcı değildir. O iyidir, tedavi gibidir. Onun rahatlamam için yardımı olur ama daha fazlası olmaz.

Tantra seksi temelde bunun taban tabana zıddıdır ve farklıdır. O rahatlatıcı değildir, o enerjiyi dışarı atmak için değildir. O boşalmadan, enerjiyi dışarı atmadan eylemin içinde kalmaktır, eylemin içinde erimiş halde kalmaktır: Sadece eylemin sonunda değil başlangıcındasın. Bu, niteliği değiştirir, tüm nitelik o zaman tamamıyla farklıdır.

İki şeyi anlamayı çalış. İki çeşit zirve, iki çeşit or-

gazm vardır. Bir çeşit orgazm bilinir. Heyecanın zirvesini ulaşırsın o zaman daha ileriye gidemezsin: Son gelmiştir. Heyecan istem dışı hale ulaşacağı bir noktaya gelir. Enerji içine zıplar ve dışarı çıkar. Sen ondan kurtulursun, hafıflersin. Yük atılmıştır; rahatlayıp uyuyabilirsin.

Sen onu uyku hapi gibi kullanıyorsun. O doğal bir uyku hapidir: Şayet zihnin din tarafından doldurulmadıysa iyi bir uyku takip edecektir. Aksi taktirde uyku hapi bile mahvedilmiştir. Şayet zihnin din ile tıkkıştırılmadıysa, sadece o zaman seks rahatlatıcı bir şey olabilir. Şayet suçluluk hissedersen uykunda bile rahatsız olursun. Bunalıma gireceksin. Kendini suçlamaya başlayacaksın ve bir daha günah işlemeyeceğin için yeminler etmeye başlayacaksın. O zaman uykun, sonrasında bir kâbusa dönüşecek. Şayet din ve ahlak tarafından çok fazla doldurulmamış doğal bir varlıksan, sadece o zaman seks bir uyku hapi olarak kullanılabilir.

Bu —heyecanın zirvesine ulaşmak— orgazmın bir çeşididir. Tantra başka türden bir orgazma odak-

lanır. İlk türdeki orgazmı bir zirve olarak adlandıracak olursak Tantra orgazmını bir vadi orgazmı olarak adlandırabilirsin. Onun içinde heyecanın zirvesine değil, rahatlamının çok derin vadilerine ulaşıyorsun. Heyecan her ikisi için de başlangıçta kullanılmalıdır. Bu yüzden başlangıçta onların aynı olduğunu

*Hayvanlar asla
zevk almaz; sadece
insan zevk alabilir.*

*Ve ne kadar
derinlemesine zevk
alırsan, doğacak olan
insanlık çok daha
yüksek bir tür
olacaktır*

ama sonlarının tamamıyla farklı olduğunu söylüyorum.

Heyecan her ikisi için de kullanılmalıdır. Ya heyecanın doruğuna doğru gidiyorsun ya da rahatlamanın vadisine.

İlki için heyecan yoğun olmalıdır; daha çok ve daha da çok yoğun. Onun içinde gelişmelisin, onun zirveye doğru gelişmesi için yardımcı olmalısın. İkincisi için heyecan sadece bir başlangıçtır. Ve bir kez erkek girdiğinde her iki sevgili de rahatlayabilir. Hiç hareket ihtiyacı yoktur. Onlar sevgi dolu bir kucaklaşmayla rahatlayabilirler. Erkek ya da kadın heyecanın azaldığını hissettiğinde, sadece o zaman biraz hareket ve heyecan gerekir. Fakat o zaman yine gevşe. Bu derin kucaklaşmayı saatler boyunca boşalma olmadan uzatabilirsin ve her ikisi de birlikte derin bir uykuya dalabilir. Bu bir vadi orgazmıdır. Her ikisi de gevşer ve onlar iki rahatlamış varlık olarak buluşur.

Sıradan cinsel orgazmıda siz iki heyecanlı varlık olarak buluşursunuz; gergin, heyecan dolu, kendinizi hafifletmeye çalışır halde. Sıradan cinsel orgazmı delilik gibi gözüktür; Tantra orgazmı derin, rahatlık veren bir meditasyondur.

Bunun farkında olmayabilirsin ama erkek ve kadının zıt kuvvetler olması biyolojik bir olgudur, bir bio-enerji olgusudur. Negatif-pozitif, *yin-yang* ya da ona ne dersen de, onlar birbirine meydan okur. Ve onlar derin bir rahatlamanın içinde birbiri ile buluştu-

ğunda birbirini yeniden canlandırırlar. Onların her ikisi de birbirini canlandırır, onlar jeneratör haline gelir, her ikisi de daha canlı hisseder, onlar yeni enerji ile ışıldarlar ve hiçbir şey kaybedilmez. Sadece zıt kutupla buluşmak sayesinde enerji yenilenir.

Tantra sevişmesi istediğin kadar yapılabilir. Sıradan seks eylemi istediğin kadar yapılamaz çünkü onda enerji kaybediyorsun ve bedenini onu yeniden elde edene kadar beklemek zorunda kalacaksın. Ve onu yeniden kazandığında, onu yeniden kaybedeceksin. Bu çok saçma görünüyor. Tüm yaşam elde etmek ve kaybetmek, yeniden elde etmek ve yeniden kaybetmekle harcanır: Bu takıntı gibidir.

İkinci olarak şu hatırlanmalıdır: Fark etmiş ya da fark etmemiş olabilirsin, hayvanlara baktığında onların seksten zevk aldığını asla göremezsin. İlişkide zevk almıyorlardır. Babunlara, maymunlara, köpeklerle ya da herhangi türden bir hayvana bak. Onların seks eyleminde mutlu hissettiklerini ya da keyif aldıklarını görmezsin, göremezsin. Sadece mekanik bir eylem gibi, doğal bir kuvvet onları birbirine itiyormuş gibi görünür. Şayet maymunları ilişki halinde gördüysen, ilişkiden sonra onlar ayrılacaktır. Yüzlerine bak: Hiçbir mutluluk yoktur, sanki hiçbir şey olmamış gibidir. Enerji kendisini dayattığında, enerji çok fazla olduğunda onlar onu atarlar.

Sıradan seks eylemi tıpkı böyledir. Fakat ahlakçılar tam tersini söylemektedir. Onlar, "Zevk alma, kendini bırakma" derler. Onlar, "Hayvanlar bunu yapar"

derler. Bu yanlıştır! Hayvanlar asla zevk almaz; sadece insan zevk alabilir. Ve ne kadar derinlemesine zevk alırsan, doğacak insanlık o kadar yüksek bir tür olacaktır. Ve şayet senin cinsel eylemin meditasyon, mutluluk haline gelebilirse en yüksek olana temas edilir. Ancak Tantra'yı hatırla: O bir vadi orgazmıdır, o bir doruk deneyimi değildir. O bir vadi deneyimidir!

Batı'da Abraham Maslow şu *doruk deneyim* tabirini meşhur etmiştir. Sen zirveye doğru heyecanın içine girersin ve sonra da düşersin. Bu yüzden her cinsel eylemden sonra bir düşüş hissedersin. Ve bu doğaldır: Sen bir zirveden düşüyorsun. Bir Tantra cinsel deneyiminden sonra asla bunu hissetmeyeceksin. O zaman sen düşmüyorsun. Sen daha fazla düşemezsin çünkü sen vadidesin tersine sen yükseliyorsun.

Bir Tantrik seks eyleminden geri döndüğünde yükselmişsindir, düşmemişsindir. Enerjiyle doğmuş, daha canlı, daha yaşam dolu, ısıltılı hissedersin. Ve bu esrime saatlerce, hatta günlerce sürecektir. Bu, onun ne kadar derinlemesine içinde olduğuna bağlıdır. Şayet onun içine girersen er ya da geç boşalmanın enerjisi harcamak olduğunu fark edeceksin. Çocuğa ihtiyaç duymadığın sürece buna gerek yoktur. Ve bir Tantra seksi deneyimi ile tüm gün boyunca derin bir rahatlama hissedeceksin. Tek bir Tantra seks deneyimi ve günlerce rahatlamış hissedeceksin: Yuvalda, öfkesiz, bunalımsız, şiddetsiz, dingin. Ve bu türden insan asla başkaları için bir tehlike değildir. Yapabilirse başkalarının mutlu olmasına yardım edecektir. Şayet yapı-

ERKEK

mazsa en azından hiç kimseyi mutsuz kılmayacaktır. Sadece Tantra yeni bir erkek yaratabilir ve bu adam zamansızlığı, egosuzluğu bilebilir ve varoluşla derin bir bölünmenin olmaması hali gelişebilir.

Rahip

Tüm dinler sana eşini bırakmanı, çocuklarını bırakmanı, dünyayı bırakmanı, konforunu bırakmanı ya da rahatını bırakmanı; yaşamını keyifli hale getiren her şeyi bırakmanı öğretmiştir. Sadece o zaman sen kurtarılabilirsin. Onlar sana intiharı öğretiyor; din bu değildir. Fakat onlar milyonlarca insanı intihar eğilimli bir çeteye dönüştürmüştür.

Senin sevginin öldüğü an sende pek çok başka şey de ölür. Sevgisi ölmüş olan bir adam bir resimdeki güzelliği görmeye muktedir değildir. Şayet o bir insanın yüzündeki güzelliği göremezse; şayet o, varoluşun nihai ifadesindeki güzelliği göremezse nasıl bir tuvaldeki güzelliği görebilsin. Sadece birkaç tane renk; o, ondaki güzelliği göremez.

Sevgisi ölmüş olan birisi şiir yazamaz çünkü sevgi olmadan onun şiiri basitçe tatsız-tuzsuz olacaktır. İçinde yaşam olmayacaktır. Ardında hiçbir ruh olmayan basit bir kelime oyunu olacaktır. O bir şiir değil bir şiir cesedi olacaktır. Sevemeyen bir adam sözcüğün her anlamıyla yaratıcı olamaz.

*Bedenin
senden bağımsızdır.*

*O senin
emirlerine göre
çalışmaz; onun
kendi programı
vardır.*

Sözde cinsellikten vazgeçmiş olan azizler ve rahipler insan bilgeliğine, insan zekâsına, güzelliğine, zenginliğine, müziğine, dansına hiçbir katkıda bulunmamıştır. Hayır, hayattan vazgeçmiş rahipler ve rahibeler hiçbir boyutta katkıda bulunmamıştır. Onlar

yeryüzünde bir yük olmuştur.

Onların yapmış olduğu tek katkı AIDS'tir. Ve bu çok doğal bir sonuçtur.

Yaşam seksten çıkar, yaşam seksten oluşur. Cinselliğini öylesine mükemmelleşecek şekilde geliştirebilirsin ki o sevgi olabilir, o merhamet olabilir. Fakat sen seks enerjisinin kendisini bekâretle bloke edersen gelişiminin tüm olanaklarını mahvetmiş olursun. Artık sen ölüme doğru yol alıyorsun. Şayet seks hayatsa o zaman bekâret ölümdür. Bu basit bir mantıktır... Bu bakirler sana AIDS'i vermiştir çünkü bekâret doğal değildir, fizyolojiye karşıdır, biyolojiye karşıdır, hormonlarına karşıdır. Ve şunu çok iyi hatırla; bedenin senden bağımsızdır. O senin emirlerine göre çalışmaz; onun kendi programı vardır ve o, ona göre çalışır. Bir şey yersin. Ne yiyeceğin sana bağlıdır ama bir kez o senin boğazından aşağı indiğinde bu konuda bir şey yapmak seni aşar. Artık onu hazmetmek, farklı elementlere ayırmak, bu farklı elementleri beden farklı bölgeleri-

ne göndermek bedeninin gücüne kalmıştır: Beyin için ihtiyaç duyulan şey beyne taşınacaktır. Üreme organları tarafından neye ihtiyaç duyulursa üreme organlarına taşınacaktır.

Ve bedenin sen Hristiyan bir rahip misin, sen bir bakir misin bilmez: O sende sperm yaratmaya devam eder. Bu spermle ne yapacaksın? Onları içinde tutamazsın çünkü orada sadece küçük bir alan vardır; bir kez dolduğunda onlar bırakılmalıdır. Ve onlar bırakılmak için acele ederler çünkü onlar da dünyaya gelip dışarıda neler olduğunu görmek isterler. Sen dünyaya bu şekilde gelmişsindir, herkes dünyaya bu şekilde gelmiştir.

Gautam Buda'nın babasının bir rahip olmaması iyi bir şeydir. Sadece birkaç kişi: Gautam Buda'nın babası, Lao Tzu'nun babası, Chuang Tzu'nun babası, Musa'nın babası; şayet bu insanlar rahip olsalardı Hristiyanlık dışında başka dinler olmayacaktı...çünkü İsa'nın zavallı babasının İsa'nın doğumu ile hiçbir alakası yoktur: O bir rahiptir.

Ancak hiç bu konuda düşündün mü? Hristiyan Tanrısı bir üçlemedir. Ve Hristiyan üçlemesinin bir kısmı da Kutsal Ruhtur. O bir bakir değildir, o bir tecavüzcüdür. Muazzam bir ilahi eylem! O zavallı bir marangozun bakire karısına tecavüz eder. Ve sen hâlâ bu canavara Kutsal Ruh demeye devam ediyorsun. O zaman kutsal olmayan bir ruh hakkında ne düşünüyorsun? Ve o Tanrı'nın vazgeçilmez bir parçasıdır. Bu Tanrı'yı da bakir olmayan haline sokar.

Ancak senin rahiplerin, rahibelerin, tüm dinlerin insanların üzerine ölümü, insanların üzerine yok ediciliği dayatmışlardır ve ortaya çıkan nihai sonuç AIDS'tir... Ve AIDS çok hızlı, kontrolsüz bir alev gibi yayılıyor. O insanlığı yok edebilir.

*Niçin dinler geçmişte
yaşam karşısı olmuşturlardır?*

*İnsanı sömürmenin
yegâne yolu
onu korkutmaktır.
Bir kez insan korku
ile dolu olduğunda o,
boyun eğmeye hazırdır.
Bir kez insan içinde
korkudan titrerse
kendisine olan
güvenini yitirir.*

İnsan din adına sömürülmüştür; din adamı ve politikacı tarafında sömürülmüştür. Ve din adamı ve politikacı insana karşı derin bir komplo içindedir. İnsanı sömürmenin yegâne yolu onu korkutmaktır. Bir kez insan korku ile dolu olduğunda o, boyun eğmeye hazırdır. Bir kez insan içinde korkudan titrerse kendisine olan güvenini yitirir. O za-

man o, herhangi bir aptalca saçmalığa inanmaya hazırdır. Şayet o, kendine güven duyuyorsa bir insanı saçmalıklara inandıramazsın.

Unutma, insan asırlardır bu şekilde sömürülmüştür. Sözde dinlerin ticari sırrının hepsi budur: İnsanı korkut, insanı değersiz hissettir, insanı suçlu hissettir, insana cehennemin kapılarında durduğunu hissettir.

İnsanı nasıl bu kadar korkutmalı? Yegâne yol şudur: Hayatı lanetle, doğal olan her şeyi lanetle. Seksi

lanetle çünkü o yaşamın temelidir; yiyecekleri lanetle çünkü o hayatın ikinci temelidir; ilişkiyi, aileyi, dostluğu lanetle çünkü bu hayatın üçüncü temelidir. Ve lanetlemeye devam et.

İnsan için doğal olan ne varsa lanetle, onun yanlış olduğunu söyle: "Eğer bunu yaparsan bu yüzden acı çekeceksin. Eğer bunu yapmazsan ödüllendirileceksin. Şayet doğal bir şekilde yaşamaya devam edersen cehennem üzerine yağacak" —tüm geçmişin mesajı budur — "ve şayet hayatın karşısında olursan sana cennet verilecektir."

Bunun anlamı şayet sen intihar eğilimli olursan, sadece o zaman Tanrın seni kabul edecektir. Şayet duyularında, bedeninde, zihninde, kalbinde yavaş yavaş intihar edersen ve kendini mahvetmeyi sürdürürsen, kendini tahrip etmede ne kadar çok başarılı olursan Tanrı'nın o kadar sevgili kulu olacaksın. Geçmişteki dinlerin tüm öğretisi bu olmuştur. Bu, insanın varlığını kirletmiştir, insanı zehirlemiştir. Bu zehirleyenler, insanı bu durum sayesinde muazzam bir şekilde sömürmüşlerdir.

Geçmişin bu dinleri yaşam odaklı değil, ölüm odaklıydı.

Benim müjdelediğim şey, yaşam odaklı bir vizyondur: Hayatı tüm boyutları ile sev çünkü bu mutlak hakikate daha yakın ve daha yakın hale gelmenin yegâne yoludur. Mutlak hakikat uzakta değildir; o şimdinin içinde saklıdır. Şimdi olan nihai olandır, mevcut olan aşkın olandır. Tanrı orada değil buradadır. Tanrı

*Hayatı tüm boyutları
ile sev:*

*Bu mutlak hakikate
daha yakın ve daha
yakın hale gelmenin
yegâne yoludur.*

*Mutlak hakikat
uzakta değildir;
o şimdinin içinde
saklıdır. Şimdi olan,
nihai olandır, mevcut
olan, aşkın olandır.*

şu değil budur. Ve sen değer-
siz değilsin ve sen günahkâr
değilsin.

Senin tüm suçluluk duy-
gularından arınmana yardımcı
olmak için buradayım. Kendi-
ne yeniden güvenmeye başla-
man için buradayım. Bir kez
kendi varlığına güvenmeye
başladığında hiçbir politikacı,
hiçbir din adamı seni sömüre-
mez. İnsan her zaman korku
yüzünden sömürülür.

Bir gün Nasrettin Hoca ormanda kaybolmuştu. Bütün gün çıkış yolunu bulmaya çalıştı ama bulamadı: Orman gerçekten çok sık ve dikenli olduğu için elbise-
leri parçalanmıştı ve vücudu kanıyordu, yorgun, aç ve
tükenmişti. Ve giderek karanlık basıyordu. Güneş ba-
tıyordu ve gece gelmek üzereydi.

O bir ateistti. Hiç ibadet etmemiş okkalı bir ateist-
ti. Ancak bu durumda —gece ve vahşi hayvan korku-
su— hayatında ilk kez Tanrı'yı düşündü. Tanrı'ya kar-
şı savunmuş olduğu tüm fikirleri unuttu. Etrafa bakın-
mış, biraz utanmıştı. Etrafta hiç kimse olmadığını ga-
yet iyi bilmesine rağmen yine de utanmıştı, buna rağ-
men dizlerinin üzerine çöktü ve şöyle dedi: "Sevgili
Tanrım..." Hayatımın tüm felsefesi ateizmdi ama kor-
ku kapıyı çaldığında ve ölüm çok yaklaştığında mantı-
ğı, felsefeleri, izimleri kim umursar?

"Sevgili Tanrım, lütfen beni bu ağaçların dışına çıkar ve her zaman sana ibadet edeceğim. Camiye bile gitmeye başlayacağım. İslâm'ın tüm şartlarını yerine getireceğim. Söz veriyorum! Sadece beni kurtar, beni affet. Sana karşı söylemiş olduğum tüm şeyler için özür diliyorum. Ben aptallık yaptım, ben tam bir aptalım, artık senin var olduğunu biliyorum" dedi.

Tam o an, başının üstünden bir kuş geçti ve Tanrı'ya yakarırken açtığı ellerinin üzerine bir şey bıraktı. "Lütfen Tanrım, bana böyle boktan şeyler verme, gerçekten kayboldum!"

Bir insan korktuğunda, hayatı boyunca ateist bile olmuş olsa inançlı birisi haline gelmeye başlar. Din adamları bunu öğrenmiştir ve çağlar boyunca bunu kullanmıştır. İnsanlığın tüm geçmişi korku tarafından yönetilmiştir.

Korku yaratmanın en büyük yolu, insanı doğal şeyler için suçlu hissettirmektir. O onları bırakamaz ve cehennem korkusu yüzünden onlardan zevk de alamaz. Bu yüzden o, iki taraftan da bağlanmıştır. İnsanın sömürülmesinin temeli bu çift taraflı bağlanmadır. Sen cinselliği bazı aptal din adamları onun yanlış olduğunu söylediği için öylesine bırakamazsın. Senin doğru ve yanlış fikrinin onunla hiçbir alakası yoktur; o doğal bir şeydir, varlığın özüne ait bir şeydir. Sen onun içinden çıktın, senin her bir hücren bir seks hücresidir.

*Korku yaratmanın
en büyük yolu,
insanı doğal şeyler için
suçlu hissettirmektir.
O onları bırakamaz
ve cehennem korkusu
yüzünden onlardan
zevk de alamaz.*

Sadece lafla onu bırakamazsın. Evet, onu bastırmaya başlayabilirsin ve bastırarak onu bilinçaltında biriktirmeye devam edebilirsin ve bu bir dert haline dönüşür. Ve sen ne kadar bastırırsan, onun hakkında o kadar takıntılı hale gelirsin. Ve sen ne kadar onun hakkında takıntılı olursan, o kadar suçlu hissedersin. Bu kısır bir döngüdür. Artık sen din adamının tuzağına düşmüşsündür. Ne din adamının kendisi buna inanmıştır ne de politikacı buna herhangi bir şekilde inanmıştır. Bu şeyler insanlar, kitleler içindi; kitleler kandırılmıştı.

Kralların yüzlerce karısı olduğu hikâyeleri söylenir ve aynı şey din adamları için de geçerlidir. Ve bu bir mucizedir: İnsanlar bu şarlatanlara inanmaya devam ettiler... Din adamları ve politikacılar insanlara yapmamalarını söyledikleri her şeyi yapmışlardır, bazen açıkça, bazen gizli saklı...

Din adamları insan kalbine, insan bilincine muazzam zarar vermiştir. Onlar insana hayatın çirkin bir şey olduğu zehirli fikrini yerleştirmiştir. Onlar insanlara hayattan nasıl vazgeçileceğini öğretmiştir.

Ben insanlarıma nasıl onun daha derinine inileceğini öğretiyorum. Onlar hayattan nasıl özgür olunacağını öğretmişlerdir. Ben senin hayatını nasıl özgürleştireceğini öğretiyorum. Onlar bu hayatın nasıl sonlandırılacağını öğretmişlerdir. Ve ben ise onun içinde nasıl sonsuzluğa doğru, sürekli ve sürekli hareket edileceğini, hayatı nasıl bolluk içinde yaşayacağını sana öğretiyorum. Dolayısıyla bu itilaf vardır; onun olması ka-

çınılmazdır. Benim vizyonum din adına öğretilmiş olan şeyin tam zıddıdır.

Ben dünyaya yepyeni bir din vizyonu getiriyorum.

Bu şimdiye kadar yapılmış olan en cüretkâr girişimdir: Hayatı tüm boyutları ile kabul etmek, ondan tat almak, onu kutlamak, ondan sevinç duymak. Benim yolum vazgeçmek değil, sevinç duymaktır. Benim yolum oruç tutmak değil, ziyafet çekmektir. Ve şenlikli olmak dindar olmaktır. Benim din tanımım şenlik boyutundadır.

Başka hiçbir hayvan, şenlikli olamaz; başka hiçbir hayvan şenlikle ilgili bir şey bilemez. Yunuslar oynayabilir, şempanzeler oynayabilir; sadece insan kutlayabilir.

Kutlama, bilincin en yüksek gelişimidir. Ben sana kutlamayı öğretiyorum. Kutlama benim anahtarımdır.

*Benim vizyonum
din adına
öğretilmiş olan şeyin
tam zıddıdır.
Ben dünyaya
yepyeni bir din
vizyonu getiriyorum.
Bu şimdiye kadar
yapılmış olan
en cüretkâr girişimdir.*

Homoseksüel

*Yeni bitirdiğim “primal” grup çalışmasında
homoseksüelliğimle yüzleştim.*

*Terapist duygusal olarak küçük bir
oğlan çocuğu gibi olduğumu söyledi.*

Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

İlk şey, bunu bir probleme dönüştürme. Eğer bunu gerçekten çözmek istiyorsan bunu bir problem haline getirme. Onu bir kez problem haline getirirsen, onun bir çözümü olmaz. Bu paradoksal gözükecektir ama söylediğim şey şudur: Onu kabul et, bunda yanlış hiçbir şey yok. Bunda yanlış bir şey olduğu sadece toplumsal bir fikirdir ama bunda yanlış hiçbir şey yoktur. En azından birisine çekim hissetmen iyidir. Bu yüzden ilk olarak onu kabul et, onu reddetme; aksi taktirde onu asla çözemeyeceksin. Kabullenme sayesinde onun kaybolma olasılığı vardır. Bunu ne kadar reddedersen, erkeklere o kadar çekim hissedecek-

sin çünkü reddedilen her şey çekim yaratır. Onu yaşa ve kaybolacak.

Eşcinsellik bir kadın ve bir erkeğin gelişmesinde gerekli bir aşamadır. *Primal* terapisti haklı gibi görünüyor: Sen ikinci aşamada takılınıyorsun. Bunda yanlış olan hiçbir şey yoktur. Onun ötesine geçebilirsin ama sadece onun içinden geçebilirsin. Bu nedenle homoseksüellikle ilgili tüm tavırlardan vazgeç; bu yüzyılın propagandasından başka bir şey değildir. Bunda yanlış olan hiçbir şey yok, bu bir günah değil. Ve eğer onu kabul edebilirsen, o zaman doğal olarak onun dışına doğru gelişeceksin ve kadınlarla ilgilenmeye başlayacaksın ama bunun içinden geçmek zorundasın.

*Kendinden geçiş
sadece eril ve
dişil enerjiler
buluştuğunda
mümkündür fakat
kendinden geçiş
her zaman kendi
gölgesini getirir:
İstirap.*

Annenin, annelerin her zaman olduğu gibi, daha baskın olması ihtimali var. Kılıbık koca olmayan bir erkek bulmak çok zordur, çok enderdir. Aslında bu olmaz ve şayet bir tane bulursan o zaman bu, kaideyi bozmayan bir istisnadan başka bir şey değildir. Bunun nedenleri vardır, bunun için psikolojik nedenler vardır.

Erkek dünyada sürekli kavga eder, böylelikle onun erkek enerjisi tükenir. Eve geldiği zaman o, kadınsı olmak ister. O erkeksi saldırganlığından çıkıp dinginleşmek ister. Ofiste, fabrikada, pazar yerinde, politikada, her yerde o, dövüşüyor ve dövüşüyor. Ev-

de o savaşmak istemez, dinlenmek ister çünkü yarın yeniden dünya başlayacaktır. Bu yüzden eve girdiği anda o, kadınsı hale geçer. Tüm gün boyunca kadın dişildir, hiç kavgaya etmez; kavgaya edecek hiç kime yoktu. O bir kadın olmaktan ve mutfaktan ve her şeyden ve çocuklardan yorgundur. O birazcık saldırganlığın ve kavganın ve dır dır etmenin tadını çıkarmak ister. Ve zavallı koca oradadır. Bu yüzden kadın erkeksileşir ve koca kadınsı hale geçer; kılıbıklığın temelinde yatan tüm şey budur.

Fakat ocuklar sorun yaşar: Onlar annenin hükmettiğini görür; onlar baba için üzülür ve babaları için duydukları sempati yüzünden onu sevmek isterler. Fakat onlar sevemezler; annenin karşısına çıkamazlar. Baba bile anneye karşı çıkamaz, onlar nasıl çıksın? Derinde onlar anneye direnirler; baskıcı anne tiksindirici hale gelir ve bu onların kadınlıkla yaşadıkları ilk deneyimleridir. Sonradan ne zaman kadınlarla olurlarsa korkacaklardır; o yeniden anneyi ortaya çıkaracaktır. O hükmedecektir, o dır dır edecektir, o kudretli olacaktır.

Senin korkun budur. Ve sen hâlâ babana sempati duyuyorsun. Zavallı yaşlı adamın asla söz hakkı olmadı. Babaya olan bu sempati yüzünden sen erkeklere daha çok çekim hissediyorsun. Ancak bu şey, bir problem olarak düşünülmemelidir, bunun içinden gemelisin. Bundan keyif almaya başla ve bunun için suçlu hissetme. Kısa süre sonra şaşıracaksın; içinde kadınlar için büyük bir arzu yükselecek. Çünkü bir erkek için

çekim hissetmek bir şeydir ama bir erkek tarafından tatmin edilmek imkânsızdır. Doyum karşı kutba ihtiyaç duyar çünkü karşı kutup tamamlar. Bir erkekle iyi hissedebilirsin ama iyi hissetmek bir şeydir ve derinleşmek, yürekten bir sevgi ise bambaşka bir şeydir. Mutlu hissedebilirsin ama mutlu hissetmek bir şeydir ve kendinden geçecek kadar mutlu olmak bambaşka bir şeydir.

*Hiçbir erkek
kadını anlamaz,
hiçbir kadın
erkeği anlamaz
ve onların
birlikte olmalarının
güzelliği buradadır.
Gizemi bu yaratır...
anlayışsızlığı da.*

Kendinden geçiş sadece eril ve dişil enerjiler buluştuğunda mümkündür fakat kendinden geçiş her zaman kendi gölgesini getirir, ıstırap. Korku budur: Sen çok fazla ıstırap görmüşsündür ve korkuyorsun. Ancak kendinden geçecek kadar mutlu olmak o kadar güzeldir ki tüm bu ıstırapa —kavgaya, çatışmaya—

değer. Erkekler daha iyi arkadaşlardır, hatırla; erkek ve kadın asla arkadaş değildirler. Sevgililer düşmandırlar ama asla arkadaş değildirler. Aslında sevgililer ve düşmanlar, asla dost değildirler. Erkekler çok iyi arkadaşlıklar. Kadınlar nasıl dost olunacağını bilmezler. Kadınlar için başka kadınları sevmek zordur. Onlar birbirlerini çok iyi tanırlar. Aslında onlar birbirleri hakkında fazlasıyla şey biliyorlardır. Ancak erkekler çok dostçadır ve homoseksüeller gerçekten neşeli insanlardır çünkü ıstırap yoktur...ama kendinden geç-

cek kadar mutluluk da yoktur. Kişi riske girmeli ve bedelini ödemelidir.

Benim önerim bunu kabul et ve kısa süre sonra onun ötesine geçeceksin. O zaman zıt kutbu keşfetmeye başlayacaksın: Kadın. Bu keşfedilmek zorundadır, bu gelişimin parçasıdır. Erkek kadını keşfetmek zorundadır, kadın erkeği keşfetmek zorundadır. Ve bu keşfin derinliklerine indikçe daha çok kendinden geçiş ortaya çıkacaktır ve daha çok ıstırap olasılığı da orada olacaktır. Onlar birlikte giderler, onlar birbirlerini dengelerler.

Erkek erkeğe bir ilişki daha konforludur, daha kullanışlıdır; daha çok anlayış vardır. Bir kadın erkek ilişkisi her zaman gürültülü patırtılıdır, daha az anlayış vardır çünkü onlar o kadar ayrı dünyaların insanlarıdır. Nasıl birbirlerini anlayabilirler? Hiçbir erkek kadını anlamaz, hiçbir kadın erkeği anlamaz ve onların birlikte olmalarının güzelliği buradadır. Gizemi bu yaratır...anlayışsızlığı da.

Fakat önce bunu kabul et, direncini bırak ve kısa süre içinde onun ötesine geçebileceksin.

Ne zaman benzer tipte bedenler ve zihinler birbirine uyum sağlamaya çalışırsa bu sapıklıktır. Bu yüzden homoseksüelliğin bir sapkınlık olduğunu söylüyorum.

Batı'da artık bu giderek daha çok yaygınlaşıyor. Şimdi, homoseksüeller ilerlediklerini düşünüyorlar: Onların kulüpleri, siyasi partileri, kuruluşları, dergileri, propagandası, her şeyi var. Ve onların sayıları artı-

yor: Belli ülkelerde yüzde kırklara kadar yaklaşmışlardır. Er ya da geç homoseksüellik her tarafta bir model olacak, normal bir model haline gelecek. Artık Amerika'daki belli eyaletlerde homoseksüel evliliğe bile izin veriliyor. Eğer insanlar ısrar ederse buna izin vermek zorundasın çünkü devletler insanlara hizmet etmek zorunda.

Şayet iki erkek evlilik içerisinde beraber yaşamak isterse, buna engel olmak hiç kimseye düşmez. Bu iyidir. Eğer iki kadın birlikte yaşamak, evlenmek isterse kimse karışamaz. Bu onların kendi meselesidir. Ancak bu temelde bilimsel değildir. Bu onlara kalmıştır ama bilimsel değildir. Bu onların kendi meselesidir ve hiç kimsenin karışmasına ihtiyaç yoktur ama onların zihinleri insan enerjisinin temel kalıpları ve onun hareketi hakkında aydınlanmamıştır. Eşcinseller manevi olarak gelişemezler, bu çok zordur. Onların tüm enerji hareketi kalıbı bozulmuştur. Tüm mekanizma şoka uğramıştır, saptırılmıştır. Ve artık eşcinsellik dünyada çok fazla gelişecek olursa, onların meditasyona doğru yönelmelerine yardımcı olmak için çok farklı —daha önceden bilinmeyen teknikler— geliştirilmesi gerekecektir.

Ordudaki on yıldan sonra erkekler tıbbi kontrole gönderilmişlerdi. Askerler elbiselerini çıkarttılar ve doktorun muayenehanesine teker teker girdiler.

Doktor, stetoskopunu ilk adamın göğsüne koyar ve "Sophia Loren" der. Adamın kalbi hızla çarpar: "Buum! Buum! Buum!"

"Raquel Welch" der doktor: "Buum! Buum! Buum!"

"Karın," der doktor: "Bum!"

"Gayet normal," diye söyler doktor. "Git ve şurada dur."

Diğer adam da aynı şekilde muayene edilir.

"Marilyn Monroe" der doktor: "Buum! Buum! Buum!"

"Karın," der doktor: Tam bir sessizlik. "İyi, git ve diğer adamın yanında dur" der doktor.

Bir sonraki adam muayene için gelir.

"Sophia Loren" der doktor: "Bum... bum... bum..."

"Bridget Bardot" diye dener doktor: "Bum... bum... bum..."

"Karın," der doktor: "...bum"

"Garip," der doktor "ama yine de gayet normalsin. Neyse, git ve diğer erkeklerin yanında dur:" "Buum! Buum! Buum!"

Zorba

Zorba'yı okudun mu? Onu oku! Zorba patronuna şöyle der: "Sende bir şeyler eksik, patron. Biraz çılgınlık! Kafayı sıyırmadan asla gerçekten yaşayamayacaksın."

Birazcık çılgınlık sana boyut katar, sana şiir sunar ve bu mutsuz dünyada mutlu olmak için sana yeterli cesareti sağlar.

Zorba'nın kendine özgü bir güzelliği vardır. Zorba romanını yaratmış olan Kazancakis bu asrın en iyi romancılarından birisidir ve o, kilisenin ellerinde çok büyük azap çekmiştir.

Zorba kurgusal bir isimdir, o tarihsel bir kişilik değildir. Kazancakis, Zorba'yı yazdığında kiliseden kovulmuştu. Zorba'yı yazdığı için ona şu dayatılmıştı: "Zorba kitabını geri

*Kendine karşı
bölünmek
cehennemdir,
kendinle savaşmak
sürekli bir
işkencedir.*

çek, aksi taktirde kovulacaksın.” Kitabı geri çekmediği için o Hıristiyanlıktan çıkarıldı ve cehenneme mahkûm edildi.

Zorba, Hıristiyanlığın bastırmış olduğu, Kazancakis’in yaşayamadığı, yaşamak istediği kendi bireyselliğidir. O tüm bu yaşanmamış hayatını zorba adıyla ifade etmiştir. Zorba güzel bir adamdır: Cehennem korkusu yok, cennet hırsı yok, anbean yaşayan, küçük şeylerden keyif alan... yiyecek, içecek, kadınlar. Bütün günün işinden sonra müzik aletini alacak ve kumsalda saatlerce dans edecektir.

Ve Kazancakis’in Zorba’da yaşamış olduğu diğer parçası... Zorba hizmetkârdır; diğer parçası ise Zorba’yı hizmetkârı olarak işe alan efendisidir. O her zaman üzgündür ve tüm dosyalarını işleyerek, asla kahkaha atmadan, asla keyif almadan, asla dışarı çıkmadan; çok az kazandığı, pek fazla kazanmadığı ama bir imparator gibi yaşadığı; yarını, ne olacağını düşünmediği için Zorba’yı her zaman derinlerde kıskanarak ofisinde oturur. O çok iyi yer, çok iyi içer, çok güzel şarkı söyler, çok iyi dans eder. Ve çok ‘zengin olan efendisi orada üzgün, gergin, kederli, azap çeker, mutsuz bir şekilde oturuyor.

Zorba, her sözde dindar insanın yaşanmamış kısmıdır.

Ve niçin kilise Zorba yayınlandığında ona bu kadar karşı olmuştur. Bu sadece bir romandı; kilisenin endişeleneceği hiçbir şey yoktu. Ancak bunun her Hıristiyan’ın içindeki yaşanmamış Hıristiyan olduğu çok

açıktı. Bu kitap çok tehlikeli bir kitap olabilirdi. Ve o *tehlikeli bir kitaptır*.

Ancak Zorba son derece güzeldir. Kazancakis onu, şehre bir şeyler satın alması için yollar ve o her şeyi unuttur. O içer ve orospulara gider. Ve tadını çıkarır ve arada bir epey zaman geçmiş olduğunu hatırlar ama hâlâ para ondadır. Tüm para bitmediği sürece nasıl geri dönebilir? Efendi çok kızacaktır. Ama yapılacak hiçbir şey yoktur: Bu onun problemidir. Üç hafta sonra geri gelir —o sadece üç günlüğüne gitmişti— ve almak üzere gittiği hiçbir şeyi getirmez. Ve o, tüm hikâyeleriyle birlikte gelir: “Ne muazzam bir seyahatti, orada olmalıydın. O kadar güzel *Bubulinalarla* tanıştım ki...ve çok güzel şaraplar!”

Efendisi, “İyi ama ya alman gerekenler? Üç haftadır burada oturup kızgınlıktan küplere biniyorum” dedi.

“Bu kadar çok güzel şey varken böylesi küçücük şeyler kimin umurunda? Her hafta maaşımdan ufak ufak, azar azar kesebilirsin ve parayı geri alabilirsin. Daha önce gelemediğim için özür dilerim. Ve geri döndüğüm için mutlu olmalısın. Para bittiği için geri dönmek zorunda kaldım ancak bir dahaki sefer gittiğimde her şeyi getireceğim” dedi.

“Bir daha asla gitmeyeceksin, başka birisini göndereceğim” dedi.

Zorba'nın tüm yaşamı, hiç kaygı olmadan, hiç suçluluk olmadan, günah ve sevabı hiç umursamadan, basitçe bir fiziksel keyif almanın hayatıdır.

Nikos Kazancakis seni temsil eder: Her insanoğlunu. O çok zor bulunan bir adamdır ama tüm geçmişin kurbanıdır. Çok duyarlı bir adamdır, bu nedenle bölünme çok belirgin hale gelmiştir; çok zeki bir adam: Bölünmüş olduğunu görebiliyordu. Bu onun için çok büyük bir ruhsal işkence yaratmıştı.

Kendine karşı bölünmek cehennemdir, kendinle savaşmak sürekli bir işkencedir. Sen bir şey yapmak istersin —bu senin bir parçandır— ve ikinci parçan şöyle der, "Hayır, bunu yapamazsın. Bu bir günahıdır." Kendinle nasıl huzurlu olabilirsin? Ve kendisiyle barış halinde olmayan bir kimse toplumla, kültürle ve en sonunda varoluşla barış yapamaz. Birey tüm varoluşun temelindeki tuğladır. Zorba adındaki şu adamın herkeste canlı olmasını isterdim çünkü bu senin doğal mirasıdır. Ancak sen Zorba'da durmamalısın Zorba sadece başlangıçtır.

Ben senin aynı anda hem Yunanlı Zorba ve hem de Gautam Buda olmanı istiyorum. Bundan daha azı işe yaramaz. Zorba yeryüzünü tüm çiçekleriyle ve yeşilliği ile ve dağlarıyla ve okyanuslarıyla ve nehirleriyle temsil eder. Buda gökyüzünü tüm yıldızlarıyla ve bulutlarıyla ve gökkuşağıyla temsil eder. Yeryüzü olmadan gökyüzü boş olacaktır. Gökyüzü yeryüzü olmadan kakhaha atamaz. Yeryüzü olmadan gökyüzü ölü olacaktır. İkisi birliktedir ve varoluşa bir dans gelir. Yeryüzü ve gökyüzü birlikte dans ediyor...ve kakhaha vardır ve neşe vardır, orada şenlik vardır.

Eğer bir insan hakikaten zorba olabilirse o, bir Buda olmaktan çok uzakta değildir. O neredeyse yolu yarılamıştır. Ve yolun ilk yarısı en zor olandır çünkü tüm dinler buna karşıdır. Bütün dinler seni bu yolun ilk yarısından uzaklarda bir yerlere sürükler ve sen bir kez başka bir yöne çekildiğinde asla bir Buda olamazsın çünkü bu, Buda olmaya giden yegâne yoldur.

Zorba Buda'ya giden yoldur.

*Sizinle buluştuktan sonra sevmeye,
kahkaha atmaya ve yeniden dans etmeye
cesaret eder oldum. Siz gözlerimi güzelliğe,
hayatın şiirine açtınız. Daha genç, neredeyse
çocuk gibi her şeyin içine sirayet etmiş
güzelliğe şaşırır halde hissediyorum:
Her bir damlasından keyif alarak zevkle
hayatın tadını çıkararak amaçsızca dolanan
genç bir pagan. Bu çok ahlaksızca bir şey mi?*

Hayır bu son derece ahlaklıdır. O yegâne ahlaktır:
Bir pagan olmak, hayatın her
anının, her damlasının öz suyu-
nu çıkarmak; bir çocuk olmak;
masum olmak, yeniden kele-
beklerin peşinden koşmak,
kumsalda deniz kabukları,
renkli taşlar toplamak...seni
çevreleyen, sana sevmeye ve se-
vilme fırsatı tanıyan varoluşun

*Ve dindar bir kimse
her zaman gençtir.
Ölürken bile o gençtir.
Ölümünde bile o,
coşku ile doludur,
dans ile doludur,
şarkı ile doludur.*

güzelliğini görmek sevgi dinin başlangıcıdır. Ve sevgi aynı zamanda dinin bittiği yerdir.

Ve dindar bir kimse her zaman gençtir. Ölerken bile o, gençtir. Ölümünde bile o coşku ile doludur, dans ile doludur, şarkı ile doludur. Ben sana pagan olmayı öğretiyorum ve ben sana çocuğun masumiyetine sahip olmayı öğretiyorum. Ben sana varoluşun gizemini ve muhteşemliğini öğretiyorum; onu analiz etmeyi değil, onun tadını çıkarmayı; ondan bir teori üretmeyi değil, onun dansını etmeyi.

İnsanlar dışında tüm varoluş dans ediyor. Onlar çok büyük bir mezar haline gelmiştir. Ben seni mezarın dışına çıkman için çağırıyorum.

Hayır, bu ahlaksızlık değil. Tüm dinler onun öyle olduğunu söyleyecektir ama tüm bu dinler yanlış. Bunun ahlaksızlık olduğunu kim söylerse söylesin o sadece insanlığa karşıdır, varoluşa karşıdır, coşkuya karşıdır, mutluluğa karşıdır, Tanrısallığa götüren her şeye karşıdır. Ben tamamıyla onun yanındayım.

İkinci Kısım

*Erkek ya da kadın
Hâlâ tek başına,
Ancak iki ruh bir araya geldiğinde
Bir sevgili oluşmuştur.*

Baul Mistikleri

Havva

*Bazı günler bir erkek gibi, diğer günler
bir kadın gibi hissediyorum.
Her ikisi de olabilir miyim?
Ya da kafayı mı üşütüyorum?*

Herkes her ikisidir ve sen bunun farkına varmış durumdasın. Bu çok iyi, bu kendi varlığına ilişkin çok büyük bir fark ediş. Herkes ikisidir ama bugüne kadar toplum bu şekilde koşullanmıştır, bizler erkeğin erkek, kadının- sa kadın olduğu şeklinde yetiştirilmiş ve bu şekilde öğretilmişizdir. Bu son derece yanlış, doğaya aykırı bir düzenlemedir. Şayet bir erkek ağlamaya ve gözyaşı dökmeye başlarsa insanlar ona, "Bir ka-

*Kadınlar bir günde
yirmi dört saat
boyunca bir kadının
rolünü oynamaya
zorlanmıştır ve
erkekler bir günde
yirmi dört saat
boyunca bir erkeğin
rolünü oynamaya
zorlanmıştır:
Bu hiç doğal değildir.*

dın gibi ağlama, bir kadın gibi gözyaşı dökme, bir kız gibi davranma" demeye başlar. Bu saçmalaktır çünkü bir erkek gözlerinde bir kadının sahip olduğu kadar gözyaşı bezlerine sahiptir. Şayet doğa onun ağlamamasını isteseydi o zaman hiç göz yaşı bezi olmazdı.

Şimdi, bu çok baskıcı bir şeydir. Eğer bir kız bir erkek gibi davranmaya başlarsa, hırslı, saldırgan olursa insanlar bir şeyin yanlış gittiğini düşünür: Hormonla ilgili bir şeyde yanlışlık vardır. Ona 'erkek fatma' derler; o bir kız değildir: Bu saçmalaktır. Bu bölünme doğal değildir. Bu bölünme politiktir, toplumsaldır.

Kadınlar bir günde yirmi dört saat boyunca bir kadının rolünü oynamaya zorlanmıştır ve erkekler bir günde yirmi dört saat boyunca bir erkeğin rolünü oynamaya zorlanmıştır: Bu hiç doğal değildir ve kesinlikle dünyada çok fazla ıstırap yaratır.

Bir erkeğin yumuşak ve kadınsı olması gereken anlar vardır. Bir kocanın karısı olması ve kadının kocası olması gereken anlar vardır. Ve bu çok doğal olmalıdır. Ve daha çok ritim ve daha çok ahenk olacaktır. Şayet bir erkeğin günde yirmi dört saat bir erkek olması gerekme o daha rahat olacaktır ve şayet bir kadının günde yirmi dört saat bir kadın olması gerekme o daha doğal ve kendiliğinden olacaktır.

Evet, bazen büyük bir öfke halinde bir kadın bir erkekten daha tehlikeli hale gelebilir ve bazen yumuşak anlarda bir erkek bir kadından daha sevecen olabilir ve bu anlar sürekli değişir. Her iki hal de sana aittir; bu nedenle şizofren ya da cna benzer bir şey ha-

line geldiğini düşünme. Bu ikilik doğanın bir parçasıdır.

Sende iyi bir kavrayış oluşmuş, onu kaybetme ve şizofren hale geldiğin için endişelenme. Bu bir yer değiştirmedir: Birkaç saatliğine erkeksin, birkaç saatliğine kadınsın. Eğer onu tam olarak izlersen, tam olarak kaç dakika bir erkek ve kaç dakika bir kadın olduğunu bilebilirsin. Bu periyodik bir değişimdir. Yoga'da bu içsel sırlar üzerinde çok çalışmışlardır. Şayet nefesini izlersen bu sana tam olarak zamanı gösterecektir. Bir burun deliği; sol burun deliği nefes alırken kadınsın. Sağ burun deliğinden nefes aldığında erkeksin. Ve yaklaşık olarak kırk sekiz dakikada onlar değişir.

Sürekli olarak —gece ve gündüz— bu değişim gerçekleşir. Sol burun deliğinden nefes alırken beyninin sağ yarıküresi işler: Sağ taraf dişi taraftır. Sağ burun deliğinden nefes alırken sol beyin işler: Bu erkek tarafıdır. Ve bazen bununla oyunlar oynayabilirsin.

Eğer çok kırgınsan sadece bir şey yap: Sağ burun deliğini kapat ve soldan nefes almaya başla ve birkaç saniye içinde öfkenin kaybolduğunu göreceksin çünkü öfkeli olmak için varlığının erkeksi tarafında olman gerekir. Bunu dene ve şaşıracaksın. Sadece bir burun deliğinden diğerine nefes almayı değiştirerek muazzam önemde değişiklikler olur. Şayet dünyaya karşı çok soğuk hissediyorsan o zaman sol burun deliğinden nefes al ve hayal gücünün, fantezinin, sıcaklığın akmasına izin ver ve ansızın sıcaklıkla dolu hissedeceksin.

Ve sen erkeksi ruh hali içindeyken çok kolay bir

şekilde yapılabilecek eylemler vardır. Zor bir şey yaparken — bir kayayı taşıırken, bir kayayı iterken — bunun deliğini kontrol et. Şayet erkeksi halde değilse iyi değildir. Bu beden için tehlikeli olabilir: Çok yumuşak olacaksın. Bir çocukla oynarken ya da köpeğinle öylesine otururken dişil olduğunu hisset; daha çok ilgi ortaya çıkacaktır. Bir şiir yazarken ya da resim yaparken ya da müzik bestelerken dişil tarafta olman gerekir... Şayet savaş müziği yapmaya çalışmıyorsan! O zaman tamamdır. Erkek halinde, saldırgan olmalısın.

*Gerçek bir üstünlük
hiçbir kanıt, hiçbir
tanık, hiçbir delil,
hiçbir tartışmaya
gerek duymaz.
Gerçek bir üstünlük
azıcık zekâyâ sahip
birisi tarafından
bile hemen
fark edilir.*

Bunu izle ve bu iki zıt kutbun giderek daha çok farkında hale geleceksin ve bu zıt kutupların var olması iyidir: Bu şekilde doğa dinlenme işini halleder. Erkek kısmı yorulduğunda dişi kısma geçersin. Erkek kısım dinlenir. Dişi kısım yorulduğunda dinlenirsin; erkek haline gelirsın. Ve bu içsel bir ekonomidir; kişi sürekli değişir. Ancak senin toplu-

mun sana yanlış şeyler öğretmiştir: Bir erkek bir erkektir ve günde yirmi dört saat bir erkek olmak zorundadır. Bu çok ağır bir görevdir. Ve bir kadın günde yirmi dört saat bir kadın olmak zorundadır, yumuşak, sevecen, şefkatli: Bu çok ağır bir görevdir. Bazen o da kavga etmek, öfkelenmek, bir şeyleri fırlatmak ister...ve şayet içsel oyunu anlayabilirsen bu iyidir.

Bu iki kutupluluk güzel bir içsel oyundur: Bilincin oyunudur. Bu Tanrı'nın senin içinde bölünme şeklidir, kendisi ile saklambaç oynama yöntemidir. Oyundan öğrenmen gerekeni öğrenmiş olduğunda, ders alındığında o zaman ötesine geçersin.

Nihai aşama ne erkek ne de dişidir, o nötrdür.

Erkek, derinlerde kadının kendisinin sahip olmadığı bir şeye sahip olduğu gerçeğinin farkındadır. Her şeyden önce kadın onun için çekicidir, o güzel görünü. O kadına âşık olur, kadın onun için neredeyse bir bağımlılık haline gelir ve sorunun ortaya çıktığı yer de burasıdır.

Her erkeğin hissettiği kadınlara bağımlı olma duygusu onu, kadını köle — ruhsal olarak bir köle — haline getirmeye çalıştığı bir tepki vermeye iter. Kadın sadece onun için güzel değildir: Ona bakan herkes için, onunla temas kuran herkes için o güzeldir. Egoist, erkek şoven zihninde çok büyük bir kıskançlık ortaya çıkar. Makyavelli'nin politikacılar için önerdiği şeyi, o kadınlara yapar. Evlilik de bir politikadır. Makyavelli en iyi savunmanın saldırı olduğunu tavsiye der. Ve Makyavelli, politik çevrelerdeki temel bir gerçeklik olarak bunu fark etmeden yüzyıllarca önce, erkek bu fikri asırlardır kullanmaktaydı. Nerede bir çeşit hükmetme varsa kesinlikle en iyi savunma yöntemi saldırıdır. Savunmada sen zaten alan kaybediyorsun; sen şimdiden kendini yenilgiye uğramış taraf olarak kabul etmişsindir. Sen sadece kendini koruyorsun.

Hindistan'da *manusmṛiti* gibi beş bin yıllık yazıtlar vardır ve onlar şayet evinde birazcık huzur istersen arada bir karını iyice bir dövmenin kesinlikle gerekli olduğunu tavsiye eder. O neredeyse hapsedilmelidir. Ve kadın bu şekilde yaşamıştır: Değişik kültürlerde, değişik ülkelerde ama onun mahkûmiyeti hep aynı kalmıştır. Ve erkek üstün olduğunu kanıtlamak için... Unutma, bir şeyi kanıtlamaya çalıştığın zaman bu, o şey olmadığın anlamına gelir. Gerçek bir üstünlük hiçbir kanıt, hiçbir tanık, hiçbir delil, hiçbir tartışmaya gerek duymaz. Gerçek bir üstünlük azıcık zekâyâ sahip birisi tarafından bile hemen fark edilir. Gerçek üstünlüğün kendine ait bir çekim gücü vardır.

Erkekler kadını kötülediği için —ve onlar kadını kontrol altında tutmak için kötülemek zorundadır— onlar kadını neredeyse insanlık dışı bir kategoriye indirgemıştır. Erkeği bunu yapmaya iten korku ne olmuş olabilir? Çünkü bu su katılmamış bir paranoyaklıktır. Erkek devamlı olarak karşılaştırır ve kadının üstün olduğunu bulur. Örneğin bir kadınla sevişirken erkek kadından çok aşağıdadır çünkü o sadece bir seferde tek bir orgazm yaşayabilir. Oysa kadın en azından yarım düzine, zincirleme olarak, çoklu orgazm yaşayabilir. Erkek basitçe çok çaresiz hisseder. O, bu orgazmları kadına veremez. Ve bu dünyadaki en ıstırap verici şeylerden birini yaratmıştır çünkü çoklu orgazm sağlamadığı için ilk orgazmı dahi vermemeye çalışmıştır. Orgazmın tadı kendisi için tehlike yaratabilir. Ve şayet kadın orgazmın ne olduğunu bilirse tek bir orgazmın tatmin edici olmadığını farkına varması kaçınılmaz

hale gelir; tam tersine o daha da aç olur. Ancak erkek tükenmiştir. Bu yüzden en kurnazca yol kadını dünyada orgazm diye bir şey olduğundan haberdar etmektir. Ve kadın orgazmı bilmediği için erkeğin daha iyi bir durumda olduğunu düşünmemelisin. Kadına orgazm vermemek için o kendi orgazmını da kaybetmek zorunda kalmıştır.

Çok önemli bir şey anlaşılmalıdır: Erkeğin cinselliği bölgeseldir, o cinsel organlarla ve beyindeki seks merkezi ile sınırlıdır. Fakat kadınlarda farklıdır: Cinsellik onun tüm bedenini kaplar. Onun tüm bedeni duyarlıdır, erotiktir. Erkeğin cinselliği bölgesel olduğu için zayıftır. Kadının cinselliği çok muazzam bir şeydir. Erkek birkaç saniyede biter; kadın henüz ısınmamıştır bile. Erkek öylesine acele içindedir ki sanki ne kadar çalışırsa o kadar çok para kazandığı bir iş yapıyordur ve hemen bitirmek ister.

Aslında ben niçin erkeğin sevişmekle bu kadar uğraştığını merak ediyorum; sadece iki ya da üç saniye: İşi bitmiştir! Kadın ısıniyordu ve erkek ise bitti. Orgazma erişmemiştir; boşalma orgazm değildir. Erkek arkasını döner ve uykuya dalar. Ve kadın — bir tane kadın değil, milyonlarca kadın — seviştiği erkeklerin ardından göz yaşı döküyor çünkü onlar terkedilmiş hisseder. Sen onları cesaretlendirmiştin ve onlar bir sonuca varamadan sen oyundan çıktın.

Ancak erkeğin çabucak tükenmesi gerçeğinin çok önemli bir arka planı vardır; senin önüne getirdiğim şey budur. Kadının ilk orgazmına izin vermemek için, onun mümkün olduğunca çabuk bitirmeyi öğrenmesi

ERKEK

gerekliyordu. Bu yüzden kadın, son derece güzel bir şeyi, dünyadaki kutsal bir şeyi kaybetmiştir. Ve erkek de onu kaybetmiştir.

Kadının güçlü olduğu tek şey orgazm değildir. Dünyanın her yerinde kadın erkekten beş yıl daha uzun yaşar; onun ortalama yaşı erkeğinkinden beş yıl fazladır. Bunun anlamı kadının daha dirençli, daha dayanıklı olduğudur. Kadınlar erkeklerden daha az hastalanır. Hasta bile olsalar kadınlar erkeklerden daha çabuk kendilerini iyileştirir. Bunlar bilimsel bulgulardır.

Yüz kız doğmasına rağmen yüz on beş erkek çocuk doğar. İnsan merak ediyor; niçin yüz on beş? Fakat doğa daha iyi biliyor. Onlar evlenecek hale gelene kadar on beş oğlan çocuğu ölmüş olacaktır. Sadece yüz erkek ve yüz kız kalmış olacaktır. Kızlar kolayca ölmez. Kadınlar erkekler kadar intihar etmez; erkeklerin intihar oranı onların iki katıdır. Kadınlar her ne kadar intihar etmekten erkeklerden daha çok söz etse de...normalde erkek asla bu noktada konuşmaz.

Kadınlar intihar hakkında çok şamata yaparlar ama her zaman hayatta kalmayı seçerler çünkü onlar

*Kuvvetin
pek çok
boyutu vardır:
Sevginin kendine
ait gücü vardır.*

kendilerini öldürmek için kesin yöntemlere başvurmazlar. Onlar en konforlu ve en bilimsel ve en çağdaş olanı seçer: Uyku hapi. Ve gariptir ki hiçbir kadın yeniden canlandırılmasını imkânsız hale getirecek kadar çok

hap almaz. Bu yüzden onun intiharı intihar değil, bunun gelecek için bir uyarı olduğunu kocanın anlaması için bir çeşit protesto, tehdit, şantajdır. Herkes onu kötülüyor; doktorlar, komşular, akrabalar, polis memurları. Adam hiç gereği yokken bir suçlu haline gelmiştir ve herkes, o intihar bile ediyor olsa kadın için sempati duyar.

Cinayet söz konusu olduğunda aradaki fark çok büyüktür. Erkek yirmi kat daha fazla cinayet işler. Bir kadın çok ender olarak yapar. Kadınlar erkeklerden daha az çıldırır. Yine oran aynıdır. Erkekler kadınlardan iki kat sıklıkla delirir.

Ve hâlâ, bilim tarafından bulgulanmış tüm bu verilerden sonra erkeğin daha güçlü olduğu hurafesi sürmeye devam eder. O sadece tek bir şeyde daha güçlüdür o da bedendeki kaslarda. O iyi bir el işçisidir. Onun dışında her noktada o çok derin bir aşağılık kompleksi hissederek ve o bunu asırlardır hissetmiştir. Bu kompleksten kaçınmak için yegâne yol, kadını daha aşağıdaki bir duruma zorlamaktır. Ve bu erkekte daha güçlü olan tek şeydir: O kadını zorlayabilir. O daha zalimdir, o daha şiddet yanlısıdır ve o kadını kesinlikle yanlış olan bir fikri —kadının güçsüz olduğunu— kabul etmeye zorlamıştır. Ve kadının zayıf olduğunu kanıtlamak için erkek tüm kadınsı nitelikleri kötülemek zorundadır. Onların hepsinin zayıf olduğunu ve tüm bu niteliklerin kadını zayıflattığını söylemek zorundadır.

Aslında kadın kendisinde tüm muhteşem niteliklere sahiptir. Ve ne zaman bir erkek uyanık hale gelirse

o, kadınlarda kötülemiş olduğu niteliklerin aynısını el-
de eder. Zayıflık olarak düşünölen niteliklerin hepsi
kadını niteliklerdir. Ve ne kadar garip bir hakikattir
ki tüm bu yüce nitelikler aynı kategoriye girer. Terk
edilenler sadece gaddarca, hayvansı niteliklerdir.

*Sevgi, güven,
güzellik, içtenlik,
doğruluk, samimiyet:
Tüm bunlar
kadını niteliklerdir
ve onlar erkeğin
sahip olduğu tüm
niteliklerden
çok daha yücedir.*

Kadın daha sevecendir.
Erkek kadından daha yüce bir
sevgi göstermemiştir. Hindis-
tan'da milyonlarca kadın öl-
müştür; sevdikleri ile birlikte
cenaze ateşine canlı canlı atıl-
mışlardır. Çünkü onlar koca-
ları ya da arkadaşları olmadan
bir hayat düşünememişlerdir.
Fakat on bin yıldır tek bir er-
keğin dahi ölümler yakıldığı

ateşe karısı ile birlikte atlamaya cesaret edememesinin
biraz garip olduğunu düşünmüyor musun? Yeterince
zaman, yeterince fırsat...ve sen daha güçlüsün. Kırıl-
gan kadın, zarif kadın cenaze ateşine atlar ve daha
güçlü Muhammed Ali şınav çekmeye devam eder ve o
yine de güçlüdür.

Kuvvetin pek çok boyutu vardır. Sevginin kendi-
ne ait gücü vardır. Örneğin bir çocuğu dokuz ay bo-
yunca karnında taşımak güç, dayanıklılık, sevgi ister.
Hiçbir erkek bunu başaramaz. Yapay bir rahim erke-
ğe yerleştirilebilirdi. Artık bilimsel teknoloji erkeğe
plastik bir rahim yerleştirilebilecek kadar ileri bir nok-
taya gelmiştir ama ben erkeğin dokuz ay hayatta kala-

bileceğini düşünmüyorum! İkisi birden kendini denize atardı.

Başka bir ruha bir beden vermek, başka bir ruha bir beyin ve zihin vermek zordur. Kadın, tüm kalbiyle elinden gelen her şeyi çocuğa vermek üzere tüm kalbiyle paylaşımda bulunur. Ve çocuk doğduktan sonra bile, çocuğu yetiştirmek kolay değildir. Bana o, dünyadaki en zor şey gibi gözüküyor. Astronotlar ve Edmund Hillary...en önce bu insanlar çocuk yetiştirmeyi denemelidir. Ancak o zaman biz onların Everest'e giderek bir şey yapmış olduklarını kabul edebiliriz; aksi taktirde bu manasızdır. Ay'a ulaşmış olsan ve Ay'da yürümüş bile olsan bunun önemi yoktur. Bu senin daha güçlü olduğunu göstermez. Yaşayan bir çocuk: Öylesine hareketli, öylesine yerinde duramayan bir enerji ki seni birkaç saat içinde yoracaktır. Rahimde dokuz ay ve sonra da birkaç yıl...

Sadece bir gece yatağında küçük bir bebekle uymayı dene. Evinde o gece boyunca bir şey olacaktır. Ya sen çocuğu öldüreceksin ya da çocuk seni öldürecektir. Büyük ihtimalle sen çocuğu öldüreceksin çünkü çocuklar dünyadaki en sinir bozucu insanlardır. Onlar o kadar tazedir ve onlar o kadar çok şey yapmak ister ve sen ise yorgunluktan ölürsün. Sen uyumak istersin ve çocuk cin gibi uyanıktır ve o, her türden şeyi yapmak ister ve o senin fikrini sorar ve sorular sorar...ve eğer hiçbir şey işe yaramazsa o tuvalete gitmek ister! Gecenin bir yarısında karnı acıkıyor, su içmek istiyor...çocuk bütün gün uyur. Annesinin kar-

nında günde yirmi dört saat uyur sonra yavaş yavaş...yirmi üç, yirmi iki, yirmi ama neredeyse her zaman uyur. Ve geceleyin uyanır. Tüm gün boyunca uyuyor ve geceleyin sana işkence etmek için uyanacaktır.

Hamile olabilecek ya da çocuk yetiştirebilecek herhangi bir erkek olduğunu zannetmiyorum. Bu kadının gücüdür ama bu farklı türden bir güçtür. Yıkıcı olan bir güç vardır, yaratıcı olan bir güç vardır. Nefretten kaynaklanan bir güç vardır ve sevgiden kaynaklanan diğer bir güç vardır.

Sevgi, güven, güzellik, içtenlik, doğruluk, samimiyet: Tüm bunlar kadınsı niteliklerdir ve onlar erkeğin sahip olduğu tüm niteliklerden çok daha yücedir. Ancak tüm geçmişe erkek ve onun nitelikleri tarafından hükmedilmiştir.

Doğaldır ki savaşta sevgi işe yaramaz, dürüstlük işe yaramaz, güzellik, estetik, duyarlılık işe yaramaz. Savaşta taşlardan daha çok taşlaşmış bir kalbe ihtiyaç vardır. Savaşta, yok etmek

*Erkek
nasıl sevilleceğini
öğrenmek zorundadır.
Erkek kalbin
nasıl efendi olacağını
ve zihnini ise sadık bir
hizmetkâr olacağını
öğrenmek zorundadır.*

için basitçe nefrete, öfkeye, deliliğe ihtiyacın vardır. Üç bin yılda insan beş bin savaş yapmıştır. Evet, bu da güçtür ama insanlara layık bir güç değildir. Bu güç bize hayvanlardan miras kalmıştır. O artık var olmayan geçmişe aittir ve kadınsı nitelikler ise gel-

mekte olan geleceğe aittir. Erkeğin öğrenmek zorunda olduğu şey kadına doğa tarafından armağan edilmiştir.

Erkek nasıl sevileceğini öğrenmek zorundadır. Erkek kalbin nasıl efendi olacağını ve zihnin ise sadık bir hizmetkâr olacağını öğrenmek zorundadır. Erkek bunları öğrenmek zorundadır. Kadın bunları beraberrinde getirir ama biz tüm bu nitelikleri zayıflık olarak kötüleriz. Kadınlar kadındır ve erkekler de erkektir; kıyas yapmak söz konusu değildir. Eşitlik söz konusu değildir. Onlar ne eşit olabilir ve ne de onlar eşit değildir. Onlar eşsizdir.

Erkek dini deneyimler söz konusu olduğunda kadından daha iyi durumda değildir. Fakat onun savaşçılara ait olan bir niteliği vardır. Bir kez ona meydan okunduğunda o zaman o, her türden niteliği geliştirebilir. Kadınsı nitelikleri bile herhangi bir kadının yapabileceğinden daha iyi geliştirebilir. Onun savaşçı ruhu her şeyi dengeler. Kadınlar bu niteliklere doğuştan sahiptir. Erkeğin sadece kışkırılmaya, meydan okunmaya ihtiyacı vardır: Bu nitelikler sana verilmemiştir, onları kazanmak zorundasın. Ve şayet erkekler ve kadınlar birlikte bu nitelikleri yaşayabilirse, bu dünyayı bir cennete dönüştürebileceğimiz gün çok uzakta değildir.

Ben tüm dünyanın tamamıyla kadınsı niteliklerle dolu olmasını isterdim, sadece o zaman savaşlar ortadan kalkabilirdi. Sadece o zaman evlilik ortadan kalkabilirdi. Sadece o zaman devletler ortadan kalkabilirdi. Sadece o zaman tek bir dünyaya sahip olabilirdik: Sevgi dolu, huzurlu ve sessiz ve güzel bir dünya.

Ancak ben erkeğin kadınsı nitelikler geliştirmesi gerektiğini söylerken kadınları taklit etmesi gerektiğini söylemiyorum.

Maço

Bir kadın arkadaşım benim hakkımda doğru olduğunu hissetmediğim bir şekilde sıklıkla “erkek egosu” sözcüğünü kullanıyor. En başından beridir kadın enerjisine karşı açık ve savunmasız olmuştumdur. Dahası o bu sözcüğü kullandığında erkeklere karşı bir çeşit nefret olduğunu hissetmişimdir. “Erkek egosunun” ne olduğunu ve bir kadın bu terimi bir erkek hakkında kullandığında bunun ne anlama geldiğini açıklayabilir misiniz?

Ego basitçe egodur, o ne erildir ne de dişildir.

Ancak erkek asırlardır sürekli olarak kadınlara karşı son derece insanlık dışı bir şekilde davranmıştır. Ve garip olan şey şudur ki erkek, kadına karşı çok acımasız ve insanlık dışı davranmıştır çünkü o kadınlarla kıyaslama yaptığında çok derin bir aşağılık kompleksi hissetmiştir. En büyük problem kadının bir anne olabilmesi olmuştur; o hayat doğurmaya muktedir ve

*Erkeğin
kadına kendi
aşağılık duygusundan
kurtulmak için
yapmış olduğu şeylere
inanmak güç gelir.
O kadını yapay
bir şekilde aşağılık
hale sokmuştur.*

erkek ise değildir. Aşağılık kompleksi hissetmenin başlangıcı budur: Doğa erkeğe değil, kadına güvenir.

Dahası o, pek çok açıdan kendisinden daha güçlü olduğunu görmüştür. Kadınlar erkeklerden daha toleranslı ve daha sabırlıdır. Erkekler son derece sabırsız ve toleranssızdır. Kadınlar erkeklerden da-

ha az saldırgandır. Kadınlar cinayet işlemez. Cinayet işleyenler, kutsal savaşlar düzenleyenler, her zaman için savaşa hazır olanlar, her türden ölümcül silahlar —atom bombaları, nükleer silahlar— geliştiren erkeklerdir. Kadın tüm bu ölüm oyununun tamamıyla dışındadır. Dolayısıyla erkeğin bir şekilde aşağılık hissetmesi rastlantı değildir. Ve hiç kimse aşağılık olmak istemez; bunun tek yolu kadını yapay yollardan aşağılık olmaya zorlamaktır. Örneğin onun eğitimine izin vermemek, onun ekonomik özgürlüğüne izin vermemek, onun evden dışarı çıkmasına izin vermemek ve onu bir hapis hayatına mahkûm etmek. Erkeğin kadına kendi aşağılık duygusundan kurtulmak için yapmış olduğu şeylere inanmak güç gelir. O kadını yapay bir şekilde aşağılık hale sokmuştur.

Bu sadece seninle ilgili bir mesele değildir. Hayatındaki kadın sana bir erkek egon olduğunu söylerken o sadece tüm kadınları temsil ediyor. Sen de tüm erkeklerin temsilcisinden başka bir şey değilsin. Senin

ataların öylesine büyük bir hasar vermiştir ki bunu dengelemenin bir yolu yoktur. Bu nedenle hayatındaki kadın sana bunun erkek egosu olduğunu söylediğinde anlamaya çalış, belki de haklıdır. Büyük ihtimalle o haklıdır. Çünkü erkek kendisini o kadar uzun süredir üstün kabul etmiştir ki bunun kendi egosu olduğunu duyumsayamaz. Bunu duyumsayan kadındır.

Onun hislerini reddetme. Ona şükran duy ve ego-yu nerede hissetmiş olduğunu ona sor ki bu sayede onu bırakabilesin. Ondandır yardım al.

Sen basitçe bunu reddediyorsun; herhangi bir şekilde bir erkek egonun olduğunu hissetmiyorsun. Ancak bu basitçe geleneksel bir mirastır. Her küçük oğlanın bir erkek egosu vardır. Küçük bir oğlan eğer ağlamaya başlarsa sen hemen, "Niçin bir kız gibi ağlıyorsun? Bir kız ağlayabilir çünkü o düşük seviyeli bir insandır. Sen büyük bir erkek şoven olacaksın; senin ağlaman ya da gözyaşı dökmen doğru değil." Ve küçük oğlanlar gözyaşlarını durdurmaya başlar. Ağlamaya ve gözyaşlarının akmasına kadınlar kadar hazır olan erkekler bulmak çok zordur.

Kadını dinle. Kadını o kadar çok bastırdın ve kadına o kadar çok zulmetmişsindir ki ona kulak verilmesinin ve bazı şeylerin düzeltilmesinin zamanı gelmiştir. En azından özel hayatında kadının mümkün olduğunca çok özgürlüğe —kendine izin verdiğin kadar özgürlüğe— sahip olmasına mümkün olduğunca çok izin ver. Onun ayağa kalkmasına yardım et ki bu sayede o yeniden çiçek açabilsin. Kadını dinle.

*Erkek
kendisini o kadar
uzun süredir üstün
kabul etmiştir ki
bunun kendi egosu
olduğunu
duyumsayamaz.
Bunu duyumsayan
kadındır.*

Şayet tüm kadınların —
ve kadınlar dünyanın yarısı-
dır — kendi yeteneklerini,
kendi dehalarını geliştirmele-
rine izin verirsek çok daha gü-
zel bir dünyaya sahip olaca-
ğız. Bu söz konusu bile değıl-
dir...hiç kimse üstte değıldir,
hiç kimse aşağıda değıldir.
Kadınlar kadındır, erkekler
erkektir; onların farklılıkları

vardır ama farklılıklar hiç kimseyi daha yukarda ve da-
ha aşağıda kılmaz. Onların farklılıkları onların cazibe-
sini yaratır. Sadece erkeklerin olduğı bir dünyayı ha-
yal ediver. Bu çok çirkin olacaktır. Farklılıklar, farklı
yaklaşımlar, farklı fikirler olduğı için hayat zengindir.
Hiç kimse üstün değıldir, hiç kimse aşağıda değıldir.
İnsanlar basitçe farklıdır.

Bunu kabul et ve hayatındaki kadının on bin yıl-
lık baskıdan özgürleşmesine yardım et. Onunla dost ol.
Çok büyük zarar verilmiştir: O, o kadar çok yara al-
mıştır ki şayet sen sevginle biraz şifa olabilirsen tüm
dünyanın bilincine katkıda bulunuyor olacaksın. Şayet
hayatındaki kadın, "Bu erkek egosu" derse kötü hisset-
me. O daha zor fark edilir bir şekilde ordadır, ayırt
edilemez çünkü o çok uzun süredir oradadır. Sen onun
ego olduğunu unutmuş durumdasın. Onu fark edebil-
mek için ona yardım et ki bu sayede onu yok edebile-
sin.

Niçin erkeklerin göğsünde kıl vardır?

Eh! Her şeye sahip olamazlar!

*Sizin hep kadınlar hakkında çok hoş şeyler
söylediğinizi duyuyorum.*

*Arada bir erkekleri de savunacak
bir şeyler söyleyemez misiniz?*

Bu çok zor bir soru. Tüm gece boyunca uyuyamadım. Erkekler hakkında hoş bir şeyler bulmak için çabaladım ve çabaladım durdum ama itiraf etmeliyim ki söylenebilecek hiçbir şey yok. Kendi gözlerinle görebilirsin.

Şayet herhangi biriniz erkek hakkında hoş bir şey bulabilirse lütfen bana bildirsin. Hatamı kesinlikle kabul ederim.

Dünya eril enerji ve onun hâkimiyeti yüzünden çıkan çatışmalar yüzünden çok acı çekmiştir.

Dengeye ihtiyaç vardır. Eril enerjiye ihtiyaç olmadığını söylemiyorum; ona gereksinim vardır ama orantılı bir şekilde. Şu an yüzde doksan dokuz nispetinde eril enerji vardır ve kadın ise sadece sınırlarda var olabilir. O, hayatın ana akımı değildir, bu yüzden didişme, mücadele, kavga, savaş vardır. Bu enerji insanlığı toplu bir intiharın eşiğine getirmiştir. Bunu dengelemek için dişil enerjiler serbest kalmadığı sürece, bu her an gerçekleşebilir. Yegâne umut bundadır.

Üçüncü dünya savaşı sadece dişil enerjiler dünyaya

*Farklılıklar,
farklı yaklaşımlar,
farklı fikirler olduğu
için hayat zengindir.*

*Hiç kimse üstün
değildir, hiç kimse
aşağıda değildir.*

*İnsanlar
basitçe farklıdır.*

eril enerjileri dengelemek için salınırsa önlenebilir; bunun başka bir yolu yoktur. Bu barış yürüyüşleriyle ve savaş karşıtı gösterilerle önlenemez çünkü bu da eril bir enerjidir. Protestocuları hiç izlemedin mi? Onlar herhangi bir kimse kadar saldırgandırlar ve barış yürüyüşleri bir başkaldırıya dönüşür. Er ya da geç onlar otobüs-

leri yakıyor ve polise taşlar atıyor. Onlar barış için bağır-mak için oradalar ancak onların bağırmasının ta kendi-sinde savaş var. Erkeksi enerji barış hakkında konuşabi-lir ama sadece savaş için hazırlanabilir. O devamlı olarak barışı korumak için savaşmak zorunda olduğumuzu söy-ler. Şimdi şu anlamsızlığa bir bak: Savaşa gitmek zorun-dayız, aksi taktirde yeryüzünde barış olmayacak. Barışı elde etmek için savaşa gidiyoruz. Asırlardır bizler bu şe-kilde savaşa gitmekteyiz ve barış gelmemiştir. Üç bin yıl-da insan beş bin savaş yapmıştır. Bir yerlerde savaş ol-madan geçen tek bir gün dahi olmamıştır. Bazen Viet-nam'dır, bazen İsrail'dir, bazen Keşmir'dir, bazen de başka bir şeydir ama savaş sürer. Ve bu sadece dünyanın siyasi ideolojisini değiştirme meselesi değildir; bunun ya-rarı olmaz çünkü ideolojiler erkeksidir.

Dişil enerjiler serbest kalmak zorundadır. Denge-yi bu sağlayabilir. Ay çok fazla ihmal edilmiştir, güneş aşırı derecede ön plana çıkmıştır. Ay yeniden hayata geri döndürülmelidir. Ve ay ile sadece kadın değil, ay

ile tüm şiir; tüm estetik, tüm sevgi ve kalbe ait olan her şey de, aydan gelir. Sezgisel olan her şey aydan beslenir.

Bunu hatırla. Ve her varlıkta, erkek ya da kadın her iki enerji de vardır: Ay ve güneş. Ağırlık ayın üzerinde olmalıdır. Biz güneşe aşırı derecede yaslanmış durumdayız: Bu bizi mahvediyor. Dengeyi korumak için yalnızca diğer yöne doğru yaslanmamız gerekiyor ve yavaş yavaş kişi tam ortada olmak durumundadır: Bir

*Kadını
o kadar çok
bastırdın ve kadına
o kadar çok
zulmetmişsindir ki
ona kulak verilmesinin
ve bazı şeylerin
düzeltilmesinin
zamanı gelmiştir.*

elinde ay diğerinde güneş ama her ikisi de eşit. Ben erkek ve kadının eşit olduğunu herhangi bir siyasi neden yüzünden ilan etmiyorum: Ben onları birtakım varoluşsal nedenlerden eşit ilan ediyorum. Onlar eşit olmak zorundadır, aksi taktirde yaşam son bulacaktır.

Bu yüzden içindeki kadını bul. Onu besle, doyur, onun gelişmesine yardımcı ol. Ondan utanma ve "Ben bir erkeğim" deme. Hiç kimse sadece bir erkek ve sadece bir kadın değildir; her ikisi de her ikisidir. Bu böyle olmak zorundadır: Senin yarın baban tarafından ve diğer yarın annen tarafından oluşturulmuştur. Sen bu iki enerjinin buluşmasıdır. Sen sadece erkek olamazsın, sen sadece bir kadın olamazsın.

Kadını özümse, kadını çoğalt ve yardım et; daha yumuşak, alıcı, edilgen, sevecen ol. Çünkü meditasyon

kişi edilgenken daha kolay gelir. O hayata karşı aktif bir tavır değildir. O sadece açıklıkta öylece bekliyor. Meditasyon gelir: O getirilemez, o fethedilemez. Kişi ona teslim olmalıdır. Dişiliğin anlamı budur...

*Yakın zamanda yaptığım bir terapide
içimde çok miktarda şiddet duygusu ve
kadın korkusu olduğunu keşfettim.*

*Hissettiğim o ki, kadınlardan korkum,
grupta yeniden deneyimlediğim ve benim için
çok acı veren doğumumla ilişkili.*

Onların hepsi birbirinden bağımsızdır ve ilişkilidir. Kadınlardan korku, temelinde anneden korkudur. Ve herkes annesiyle bir barış sağlamak zorundadır. Anneyle barışmadığın sürece asla herhangi bir kadınla barışamayacaksın çünkü her kadın yeniden ve yeniden sana anneni hatırlatır. Bazen bu bilinçli olmayabilir ama bilinçsizce o etkileyecektir.

*Meditasyon
kişi edilgenken
daha kolay gelir.*

*O, hayata karşı
aktif bir tavır değildir.*

Meditasyon gelir:

*O getirilemez,
o fethedilemez.*

*Kişi ona teslim
olmalıdır.*

Ve artık her doğum acı vericidir. Medeniyet doğal doğumu tamamıyla mahvetmiştir. Hiçbir çocuk doğal olarak doğmaz. Anne o kadar gergindir ki doğum sürecine yardım etmez. Aslında ona engel olur. Çocuğun dışarı çıkmasına izin vermez, rahmini kapatmaya başlar.

Bu, içinde yaşadığımız tüm gergin hayatla uyuşmaktadır. Tüm gerginliklerin üzerine inşa edilen temel fikir, modern fikir bizim hayatla ve doğayla savaşmak zorunda olduğumuzdur. Bu yüzden bu sana özgü bir şey değildir. Her çocuk az ya da çok doğumdan acı çekmiştir. Bu yüzden onu serbest bırakmanın yegâne yolu onu tamamıyla yeniden bilinçli kılmaktır. Bir kez onu bilinçli olarak yaşayabilirsen, anneni anlayıp affedebilirsin. Çünkü zavallı kadın acı çekmekteydi. O sana herhangi bir şey yapmamıştır. Onun kendisi bir kurbandı. Hiç kimse hatalı değil çünkü tüm bu koşullar hatalıdır. O kendi doğumuyla dolup taşıyordu ve seninle birlikte bu yeniden devreye girdi. Bunu yapmak için onun bildiği tek yol buydu.

Bu yüzden bir kez sen farkında, bilinçli, tetikte olduğunda affedebilirsin. Sadece bu da değil ona merhamet duyabilirsin. Bir kez annen için içinde merhamet doğduğunda barışma gerçekleşmiştir. O zaman sen içinde hiç kin taşımayacaksın ve bu kini bırakarak ansızın senin diğer kadınlara doğru yönelmene yardımcı olacak. Korkmayacaksın, sevgi dolu olacaksın.

Bir kadın dünyadaki en güzel şeylerden bir tanesidir; başka hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Kadın Tanrı'nın baş ya-

*Ben erkek ve
kadının eşit olduğunu
herhangi bir siyasi
neden yüzünden
ilan etmiyorum:
Ben onları birtakım
varoluşsal nedenlerden
eşit ilan ediyorum.
Onlar eşit olmak
zorundadır,
aksi taktirde
yaşam son bulacaktır.*

pıtırır. Bu yüzden şayet sen, kadınlardan korkarsan Tanrı'dan korkuyor olacaksın, sevgiden korkuyor olacaksın, ibadetten korkuyor olacaksın. En güzel şeylerden korkuyor olacaksın çünkü kadın güzellik ve zarafetin kişilik bulmuş halidir.

Ve bir kez bu gerçekleştiğinde —yani etrafındaki dişil enerjiye doğru akmaya başladığında— o zaman içindeki şiddet duygusu kaybolacaktır. Şiddet sevgi olması gereken ve sevgi olamayan enerjiden başka bir şey değildir. Şiddet yaşanmayan sevgiden başka bir şey değildir. Şiddet duyan bir kişi çok sevgisi olan ve onu nasıl açığa çıkaracağını bilemeyen kimsedir. Sevgi yaratıcıdır, şiddet yok edicidir ve yaratıcı enerji şayet kullanılmazsa yıkıcı hale dönüşür. Bu grup senin çok güzel, anlamlı şeyleri fark etmene neden olmuş.

Bana kadınlardan korktuğunu, çok korktuğunu söyleyen insanlar geliyor. Bu korku yüzünden anlamlı bir ilişki kuramıyorlar, ilişkiye geçemiyorlar; korku her zaman mevcut.

Sen korkuyorsan ilişki korku tarafından kirletilecektir. Bütün olarak hareket edemeyeceksin gönülsüzce ilişki kuracaksın, her zaman korkacaksın: Reddedilme korkusu, kadının hayır diyebilme korkusu.

Ve başka korkular da vardır. Bir erkek sürekli olarak, kadınlardan korkmuyorum ve her gün daha iyiye gidiyorum diye tekrar edip durursa, eğer bu tip yöntemler denerse korkuyu geçici olarak bastırabilir

ama korku orada olacaktır ve yeniden ve yeniden ve yeniden geri gelecektir.

Kadınlardan korkan bir erkek, bu korkuya neden olan bazı deneyimleri anneye yaşamış olduğunu gösterir. Çünkü anne ilk kadındır. Hayatın boyunca pek çok kadınla karın olarak, metresin olarak, kızın olarak, arkadaşın olarak ilişki kurabilirsin ama annenin görüntüsü her daim kalır. Bu senin ilk deneyimindir. Senin kadınlarla tüm ilişki kurma kalıbın bu temele dayanacaktır ve bu temel senin annenle ilişkindir. Bu nedenle eğer bir erkek kadınlardan korkuyorsa onun geriye götürülmesi gerekir, onun anılarında geriye doğru adım atması gerekir, korkunun başladığı yere gitmesi ve ilk kaynağı bulması gerekir. Bu sıradan bir olay, çok küçük bir şey olabilir. O bunu tamamıyla unutmuş olabilir. Ancak şayet o geri dönerse yarayı bir yerlerde bulacaktır. Sen her çocuğun istediği gibi anne tarafından sevilme istedin ama anne bununla ilgilenmedi. O meşgul bir kadındı, onun pek çok kulübe, derneğe, şuna buna katılması gerekiyordu. O memeyi sana vermeye istekli değildi çünkü o daha orantılı bir beden istemişti. O memelerinin bozulmadan ve senin tarafından mahvedilmeden kalmasını istedi. O memelerinin her zaman genç kalmasını istemişti. Bu yüzden sana meme vermeyi reddetti. Yahut onun zihninde daha başka problemler olabilir: Sen bir çocuk olarak kabul edilmiştin. En başından sen istenmemiştin, bir yük olarak gelmiştin. Doğum kontrol hapı işe yaramadı ve sen doğdun ya da o kocasından nefret ediyordu ve senin

kocasınınkine benzeyen bir yüzün vardı: Derin bir nefret ya da bunun gibi bir şey. Fakat sen geri dönmek zorundasın ve yeniden bir çocuk olmak zorundasın.

*Şiddet, sevgi olması
gereken ve sevgi
olamayan enerjiden
başka bir şey değildir.
Şiddet, yaşanmayan
sevgiden başka
bir şey değildir.*

Unutma hayatın hiçbir aşaması asla kaybolmaz. Senin çocuğun hâlâ içinde. Çocuk genç bir adama dönüşmez, hayır. Çocuk içerde kalır, genç adam onun üzerine dayatılır, sonra yaşlı adam genç adamın üzerine dayatılır, katman katman. Çocuk asla genç adam olmaz. Çocuk ora-

da kalır. Bir genç adam katmanı onun üzerine gelir. Genç adam asla yaşlanmaz; yaşlılığın başka bir katmanı onun üzerine gelir. Sen bir soğan haline gelirsin — pek çok katman — ve şayet içine nüfuz edebilersen her katman değişmeden hâlâ oradadır. *Primal* terapisi insanların geriye doğru gitmesine ve yeniden çocuk olmasına yardım eder. Onlar tekmeler, onlar ağlar, onlar gözyaşı döker, onlar çığlık atar ve çığlık artık şimdiye ait değildir. O tam şu andaki adama ait değildir, o arkadaki gizli çocuğa aittir. Bu çığlık, bu ilk çığlık geldiğinde pek çok şey ansızın dönüşüme uğrar. Bu *prati-prasav* metodunun bir kısmıdır. Patanjali neredeyse beş bin yıl önce her etkinin sebebine inilmesi gereken bir sistem öğretmişti. Sadece sebep çözülebilir. Kökleri kesebilirsin ve o zaman ağaç ölecektir. Fakat dalları kesip ağacın öleceğini umut edemezsin. Ağaç daha da çok gelişecektir.

Prati-prasav güzel bir sözcüktür. *Prasav* doğum demektir. Bir çocuk doğduğunda o *prasav*dır. Prati-prasav senin hafızada yeniden doğduğun, doğuma, doğduğun zamanki travmaya kadar geri gittiğin ve onu yeniden yaşadığın anlamına gelir. Onu hatırlamıyorsun unutma; onu

*Bir kadın
dünyadaki
en güzel şeylerden
bir tanesidir;
başka hiçbir şeyle
kıyaslanamaz.
Kadın Tanrı'nın
baş yapıtıdır.*

yaşarsın, onu yeniden yaşarsın. Hatırlamak farklıdır. Onu hatırlayabilirsin, sessizce oturabilirsin ama aynı adam olarak kalırsın: Bir çocuk olduğunu ve annenin seni çok kötü dövdüğünü hatırlarsın. Bu yara oradadır ama bu anımsamadır. Bu olayı sanki başka birisinin başına gelmiş gibi hatırlıyorsun. Onu yeniden yaşamak prati-prasavdır. Onu yeniden yaşamak demek senin yeniden bir çocuk olman demektir. Hatırlamıyorsun; yeniden çocuk *oluyorsun*, onu yeniden yaşıyorsun. Anne hafızanda seni dövmüyor. Tam şimdi seni yeniden dövüyor: Yara, öfke, uzlaşmaz çelişkiler, içine kapanman, reddetmen ve tepkin sanki tüm bu şeyler yeniden gerçekleşiyormuş gibidir. Prati-prasav budur.

Ve bu sadece *primal* terapisi değildir. Fakat o, bolluk, hakikat içinde bir yaşam arayışında olan her arayan için bir metodolojidir.

Dilenci

*Niçin böylesine ilgi çekmek için bir
dilenci oluyorum?
Bununla ilgili ne yapabilirim?*

Bu, ilgi çekme isteği insanın zayıflıklarından, çok derinde kökleşmiş zaaflarından birisidir. Kişinin ilgi çekme isteğinin nedeni onun kendisini tanımamasıdır. Sadece diğer insanların gözlerinde kişi kendi yüzünü görebilir. Onların fikirlerinde kendi kişiliğini bulabilir. Onların söylediği şeyler son derece önemlidir. Şayet onu göz ardı ederlerse, ihmal ederlerse o kaybolmuş hisseder. Eğer birilerinin yanından geçersen ve hiç ilgi çekmezsen bir arada tutuğun şeyleri —kişiliğini— kaybetmeye başlayacaksın. Bu senin bir araya getirdiğin bir şeydir. Sen onu

*Kökleri kesebilirsin
ve o zaman
ağaç ölecektir.
Fakat dalları kesip
ağacın öleceğini
umut edemezsin.
Ağaç daha da
çok gelişecektir.*

keşfetmedin, o doğal değildir. O son derece yapay ve son derece isteğe bağlıdır.

İlgi çekmek için dilenen yalnızca sen değilsin; neredeyse herkes öyledir. Ve durum sen kendi hakiki — hiç kimsenin fikrine, ilgisine, eleştirisine, kayıtsızlığına dayanmayan, başka hiç kimse ile hiçbir alakası olmayan — özünü keşfedene kadar değişemeyecektir. Kendi gerçekliğini çok az insan keşfetmiş olduğu için tüm dünya dilencilerle doludur. Derinde hepiniz ilgi çekmeye çalışıyorsunuz; bu sizin kişiliğiniz için besindir. İnsanlar seni kötülese, seni eleştirse, sana karşı olsa bile bu kabul edilebilir; en azından sana ilgi gösteriyorlar. Şayet onlar dostçaysa, saygılıysa elbette bu çok daha iyidir. Ama sen herhangi bir çeşidinden ilgi olmadan bir kişilik olarak hayatta kalamazsın. O, olumsuz olabilir, o, olumlu olabilir, fark etmez. Senin hakkında insanlar bir şey söylemek zorunda; saygılı ya da saygısız; onlar aynı amaca hizmet eder.

Senin İngilizce *respect* sözcüğü hakkında biraz düşünmeni isterim. O tüm sözlüklerin istisnasız bir şekilde söylemiş olduğu gibi *saygı* anlamına gelmez. *Respect* basitçe yeniden bakmak anlamına gelir: *Re-spect*. Sen yoldan geçerken birisi geri dönüp sana bakar, onun bakışını yakalarsın: Sen birisisin. Saygı, sana özel birisi olduğun fikrini verdiği için, ilgi çekmek amacıyla aptalca olan herhangi bir şeyi yapabilirsin.

Tüm çağlar boyunca insanlar bin bir şekilde ilgi çekmeye çalışmışlardır. Bunun yöntemleri mantıksal olmak zorunda değildir. Örneğin Batı'daki punklar.

Onlar saçlarını garip şekillerde kestirip sonra da onları çok farklı renklerde boyayarak gerçekten ne yapmak istiyorlar? Onlar ne istiyor? Onlar dilencidir. Onlara kızmamalıydın çünkü onların istediği şey budur. Onları kınamamalıydın çünkü onların istediği şey budur. Anne babaları onları eleştirmemelidir çünkü onların istediği şey budur. Onlar inanların onlara ilgi göstermemesi durumunda yaşayamazlar.

Geçmişte insanlar inanamayacağın türden pek çok şey yapmıştır. İnsanlar çıplak durmuşlardır... Mahavira ya da Diyojen'in çıplak olmasının amacı neydi? Artık insan için tüm mevsimlerde çıplak olmak doğal değildir; o bunu

*Kendi gerçekliğini
çok az insan
keşfetmiş olduğu için
tüm dünya
dilencilerle doludur.*

yapma kapasitesini çok önce yitirmiştir. Tüm hayvanlar çıplaktır ama onların doğal bir bağışıklık sistemleri vardır. Kış geldiğinde tüyleri uzar, yaz olduğunda tüyleri dökülür. Doğa onlara bir korunma sağlamıştır. Aynı korunma insan için de mevcut idi fakat insan zekidir ve doğayı daha da geliştirebilir. O bedenini mevsimlere göre kapatmanın yollarını buldu. Doğal olarak onun bedeni tüylerin doğal gelişimini yitirdi. Şimdi sen çıplaksın...ansızın bedenin seni koruyacak bir mekanizma yaratamaz.

Mahavira ya da Diyojen'in kendine özgü bireyler olduğunu biliyorum ama zannedersen onlar kendi eşsizliklerinden biraz da olsa emin değillerdi. Onlar bu

şüpheyi, eksik halkayı çıplak olarak gidermişlerdir. Çünkü herkesin elbise giydiği bir dünyada çıplak bir insana ilgi göstermekten kaçınamazsın. Çıplak kişi ayrı durur. Ondaki kaçınamazsın...ona bakmak, ona, "Neler oluyor?" diye sormak neredeyse kaçınılmazdır. Fakat onların çıplaklığı ruhsal bir şey haline gelmiştir; insanlar sırf onlar çıplak olduğu için saygı duymaya başladılar. Şimdi, çıplaklık bir nitelik ya da bir özellik ya da herhangi bir yaratıcılık değildir; tüm hayvanlar, tüm kuşlar, tüm ağaçlar çıplaktır.

*Tüm insanlar
potansiyel olarak
kendilerini bilme
gücüne sahiptir.
Ve sen kendini
bildiğin an
hiç kimse senden
bireyselliğini alamaz.*

Sayıları yirmiden çok olmayan Jaina rahipleri Hindistan'da hâlâ vardır. Onlardan binlercesi vardı ama artık bu kadar çok sayıda aptal insan bulmak biraz zordur. Bir Jaina rahibi ölür ve onun yerine kimse geçmez böylelikle onların sayıları azalır. Tüm Hindistan'da sadece yirmi kişi çıplaktır ve ben onların pek

çoğunu görmüştüm; onların hiçbirisi herhangi bir zekâ belirtisi göstermiyor, onlar dinginliğe ilişkin bir nitelik göstermiyor, onlar herhangi bir coşku göstermiyor. Onların yüzleri üzgün, donuk, uykulu. Bunun insanların ilgisini çekiyor olması gibi basit bir neden yüzünden onlar azap çekiyor, onlar kendilerine eziyet ediyor.

Şayet ilgi çekiyorsa, bir adamın ne kadar aptalca

da olsa yapamayacağı şey yoktur. Devrimden önce Rusya'da her yıl belli bir günde insanların ortasında cinsel organlarını kesen Hristiyanlar vardı. Ve onların binlerce takipçisi vardı. Onların manevi olmak adına sahip oldukları yegâne nitelik cinsel organlarını kesmiş olmalarıydı. O gün geldiğinde bir kilisenin avlusunda toplanırlardı ve cinsel organlarını kesip üst üste yığarlardı. Ve binlerce insan bu aptallığı görmek için gelirdi. Kadınlar geride kalmışlardı...elbette onlar zor durumdaydı çünkü onların kesmek için sarkan cinsel organları yoktu, onların cinsel organları içe doğruydü. Onlar da memelerini kesmeye başladılar: Onlar geride kalmaya hazır değillerdi. Bu son derece kirli ve kanlı bir işti ama insanlar onların ayaklarına kapanıyorlardı, onlara tapınıyorlardı ve onların yaptığı tek şey, doğaya karşı ve kendilerine karşı çirkin bir eylemde bulunmaktı.

Bir insan oruç tuttuğunda bunun önemi nedir? Mahatma Gandi bu stratejiyi tüm yaşamı boyunca kullandı; bu tüm ulusun ilgisini çekmekten başka bir şey değildi. Ve şayet o, ölene kadar aç kalacak olursa tüm dünyanın ilgisi hemen çekilirdi. Aksi taktirde aç kalmanın hiçbir manevi yönü yoktur: Milyonlar açlık çekiyor. Milyonlar gelecek olan on, yirmi yıl içinde açlıktan ölecek. Hiç kimse onlara herhangi bir saygı duymuyor, onları onurlandırmayacaktır. Niçin? Çünkü onların açlığı kaçınılmazdır. Onlar kendi istekleriyle açlık çekmiyor. Onlar yiyecekleri olmadığı için açlar; onlar sadece fakirler ve açlık çeken insanlar.

Ancak her ne kadar o yoksul bir adam gibi yaşamış da olsa Mahatma Gandhi'nin her şeyi mevcuttu. Onun çok yakın takipçilerinden, çok zeki bir kadın olan Sarojini Naidu, kayıtlarda Mahatma Gandhi'yi yoksul tutabilmek için ona bir servet harcadıklarını ifade etmiştir. O sadece basit bir yoksulluk değildi, o yönetilen bir gösteriydi.

*Senin
ellerinde olan şey
kendi bireyselliğindir.
Keşfet onu! Ve onu
keşfetme biliminin
adı meditasyondur.*

O, manda sütü içmezdi çünkü o, A vitamini ve diğer vitaminler açısından zengindi. O inek sütü de içmezdi çünkü o da zengindi ve yoksul insanlar onun bedelini ödeyemezdi. O sadece keçi sütü içerdi çünkü bu en ucuz hayvandı ve yoksul insanlar ona sahip ola-

bilirdi. Ancak duyunca şaşıracaksın, onun keçisi günde iki kez lüks tuvalet sabunu ile yıkanırdı. Keçisinin yiyecekleri herhangi zengin bir adamı kıskandıracak kadar zengin besinlerdi. Bu çok çılgın bir dünya! Keçiye içmesi için inek sütü verilirdi. Fıstıklar, elmalar ve diğer zengin besinler onun yiyecekleriydi; o otlaklar üzerinde yaşamıyordu. Onun günlük besini o eski zamanlarda, günde on *rupi* tutuyordu; bu günde on *rupi* o günlerde bir insanın tüm ay boyunca yaşamasına yeterliydi.

Ve Gandhi üçüncü sınıfta seyahat ederdi. Doğal olarak bu ilgi çekerdi: Büyük bir adam üçüncü sınıfta seyahat ediyor! Ancak hiç kimse en azından altmış kişi taşıyabilecek olan bu üçüncü sınıf kompartımanının

sadece tek bir adamı taşıdığını görmemişti: Bu klimalı kompartımandan çok daha masraflıydı ama bu ilgi çekmişti.

O, tıpkı Hintli çiftçiler gibi elbiseler giymeye başladı, onlar ülkedeki insanların yüzde seksenidirler. O, çiftçilerin elbiselerini giymeye başladığı için —bedenin üst tarafı çıplak, sadece alt tarafını sarmalamak için küçük bir parça kumaş— bu ülkenin yoksul insanları ona son derece saygılı olmaya ve onu *Mahatma* —yüce ruh— olarak çağırmaya başladı. Ancak ben onun yaşamına mümkün olduğunca derinlemesine bakmaktayım. Ben herhangi bir yüce ruh bulamıyorum; birazcık ruh bile bulamamış durumdayım: Din adına yapılan şey su katılmamış politika. Hindistan'ın sadece din tarafından etkilenebileceğini gayet iyi bilerek her gün sabah ve akşam ilahiler söyletirdi ama bu sadece ilgi çekmek içindi.

İlgi ego için sana muazzam bir besin sağlar.

Politikacılar —şayet din çekici bir şeyse— dindarmış gibi yapabilirler. Onların ilgiye ihtiyacı olduğu için tüm kişilikleri sahtedir. O kendilerini kaç insanın takip ettiğine bağlıdır; bu kaç adet insanın onlara ilgi gösterdiğine bağlıdır. O sadece sayılara dayalı bir politikadır.

Katoliklerin Papa'sı doğum kontrolüne, kürtaja merhametli olduğu için "Bu tam bir vahşet ve şiddet" diyerek, yaşam taraftarı olduğu için karşı çıkmaz; Katolik yaklaşımın tümü hayat karşıtıdır, hayatın karşısındadır. O zaman doğum kontrolü olmaması ve kürtaj olmaması için bu ısrar nedendir? Çünkü bu Katoliklerin sayısını artırmanın yegâne yoludur. Ve bu di-

ğer insanları çok yoksul kılıp, Katolik imparatorluğunda cemaatinde kalmak zorunda bırakmanın bir yoludur.

Artık Hindistan'da çok sayıda kimsesiz vardır. Katolikler için iyi bir fırsat vardır. Ve insan merak ediyor... Rahibe Teresa gibi bir kadına Nobel ödülü veriliyor, Hint üniversiteleri tarafından Hindistan'da doktora dereceleri veriliyor, Hint hükümeti tarafından ödüllendiriliyor ve bunların tümü o, kimsesizlere baktığı için yapılıyor. Ancak hiç kimse bu bakımın basitçe bu kimsesizleri Katolikleştirildiğini düşünmüyor. Doğal olarak Rahibe Teresa doğum kontrolü taraftarı olamaz; kimsesizleri nereden bulacak?

*Bir kez
kendini tanıdığında
başkalarını
umursamazsın.
Tüm dünya
seni unutsa bile
fark etmez, sende
küçücük bir fark
bile yaratmaz.*

Hıristiyanlık zengin bir dünyanın taraftarı olamaz. Bilim adamları sürekli olarak artık hiç kimsenin aç kalması için, yiyecek bulunmaması nedeniyle açlıktan ölmesinin ya da açlık çekmenin gerekli olmadığı bir teknolojik gelişme noktasına vardığımızı duyuruyorlar. Bu daha önce hiçbir zaman mümkün olmamıştı.

Ama artık bilim adamları beş milyar insanı son derece kolay bir şekilde besleyebileceğimizi söylüyorlar. Hatta daha fazlasını doyurabiliriz ama bu sesler susturulur. Hiçbir politikacı kulak asmaz çünkü politikacılar da büyük bir takipçi ile ilgilidirler.

Senin sözde dini liderlerin senin sözde siyasi lider-

lerinin hepsinin ilgi çekmeye ihtiyacı vardır, onların hepsinin isimlerinin ve fotoğraflarının sürekli olarak gazetelerde olmasına ihtiyacı vardır çünkü şayet gazeteler birisinin ismini bir kaç aylığına unutursa insanlar da bu adamı unutur. Şimdi Richard Nixon hakkında ne biliyorsun? Bu zavallı adam nerededir? Bir zamanlar o dünyadaki en güçlü, en büyük adamdı ve şimdi ise onu sadece öldüğünde duyacaksın. Ve bu bile gazetenin üçüncü ya da dördüncü sayfasındaki küçük bir kolonda olacak. Bu kudretli insanlara ne olur? İnsanların ilgisini kaybettiklerinde onların kişiliği ortadan kaybolmaya başlar.

Bu ülkede pek çok siyasi lider tanıdım. Belki de bu ülke diğer tüm ülkelerden daha çok eski başkanlar, bakanlar, valilere sahiptir. Onlar bir kez "eski" olduklarında işleri bitmiştir. O zaman hiç kimse onlara hiçbir ilgi göstermez, hiç kimse onları köprülerin, demiryollarının, hastanelerin, okulların açılışlarını yapmaya çağırılmaz. Hiçbir gazete onların nerede olduğunu, yaşıyor mu ölü mü olduğunu bile umursamaz. Ve bir zamanlar onlar her gün gazetelerdeydi, radyolardaydı, televizyonlardaydı. İlgi çekmek için dilencilik yapmak yalnızca senin problemin değildir. Bu insana ilişkin bir gerçekliktir. Ve sebebi ise senin sahte olan, toplum tarafından yaratılmış olan ve toplum tarafından senden alınabilecek olan kişiliğine yaslanmandır. Ona yaslanma, o senin ellerinde değildir. Senin ellerinde olan şey kendi bireyselliğindir. Keşfet onu! Ve onu keşfetme biliminin adı meditasyondur.

Bir kez kendini tanıdığında başkalarını umursamazsın. Tüm dünya seni unutsa bile fark etmez, sende küçücük bir fark bile yaratmaz. Yahut tüm dünya seni bilebilir: Bu da sana herhangi bir ego sağlamaz. Egonun sahte olduğunu biliyorsun ve sahte olana yaslanmak demek temeli olmayan evleri kumun üzerine inşa etmek demektir. Senin kişiliklerin neredeyse suya atılmış imzalarlardır. Henüz imzalayamadan kaybolmuşlardır.

Bir grup Yahudi anne birlikte kahve içiyorlardı ve çocuklarını çekiştiriyorlardı. Bir tanesinin daha şimdiden okuyabilen dört yaşında bir çocuğu vardı. Bir diğerrinin daha şimdiden televizyona çıkmış olan beş yaşında bir çocuğu vardı.

Sonra Becky Goldberg sözü aldı ve şöyle dedi, "Bunlar da bir şey mi? Siz benim küçük Hymie'mi görmelisiniz. O sadece beş yaşında ama önceki gün psikiyatra kendi başına gitti!"

Orta yaşlı bir kadın, pedere biraz kendini beğenmiş birisi olmaya başladığını itiraf etti.

"Niçin böyle olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu peder.

*Başkalarına
yaslanma!
Kendi varlığının
içinde bağımsız ol.
Yalnızca kendi
iç sesini dinle.*

"Çünkü," diye yanıtladı kadın, "aynaya her baktığımda güzelliğim beni etkiliyor."

"Endişelenme" dedi peder, "bu bir günah değil, bu sadece bir hata."

Elli yıllık hizmetinden sonra emekli olan bir kulak uzmanının onuruna yapılan çok büyük bir tıp cemiyeti toplantısıydı. Ödül olarak ona altın bir kulak sundular.

Bir konuşma yapmak için ayağa kalktı ve alkış bittikten sonra, ödüle baktı ve şöyle dedi, "Tanrım bir jinekolog olmadığım için sana teşekkür ederim!"

Başkalarına yaslanma! Kendi varlığının içinde bağımsız ol. Yalnızca kendi iç sesini dinle.

Kendi zihnini sessizleştirip hareketsiz hale getirmeye başladığın an dinleyebilirsin ve bu zor değildir. Ve bunun zor olmadığını söylerken mutlak bir otorite ile söylüyorum: O zor değil! Eğer bu benim başıma gelmişse senin de başına gelebilir: Hiçbir fark yoktur. Tüm insanlar potansiyel olarak kendilerini bilme gücüne sahiptir. Ve sen kendini bildiğin an hiç kimse senden bireyselliğini alamaz. Seni öldürseler bile sadece bedenini öldürebilirler, seni değil.

Ve birey bu dilenme halinden kurtulabilecek olan tek kişidir; aksi taktirde sen tüm yaşamın boyunca bir dilenci olarak kalacaksın. Ancak sen bu dilencilikten kurtulmak istersen egondan ve kişiliğinden kurtulmuş olacaksın. Saygıda hiçbir şey olmadığını, şöhrette hiçbir şey olmadığını, saygınlıkta hiçbir şey olmadığını öğrenmek zorunda kalacaksın. Onların hepsi sahte, anlamsız, içeriksiz sözcüklerdir. Gerçeklik sana aittir ama sen onu keşfetmediğin sürece başkalarına yaslanmak zorunda kalacaksın.

Sen imparatorsun ama kendini keşfetmek zorundasın ve bu keşif zor değildir: Senin krallığın içindedir. Sadece gözlerini kapatıp içine doğru bakmayı öğrenmen gerekir. Sürekli olarak dışarıya odaklanmış bir şekilde kalmaktansa ne zaman vakit bulursan, günde bir ya da iki kez içe doğru dönmek için birazcık disiplin, birazcık öğrenme... yavaş yavaş sen sonsuz varlığının farkına varmaya başlarsın. O zaman ilgi çekme fikri kendiliğinden kaybolur ve mucize şudur: Hiç kimsenin ilgisine ihtiyaç duymadığın gün insanlar senin karizmanı hissetmeye başlar çünkü karizma senin bireyselliğinin ışıldamasıdır. Her ne kadar onlar senin eşsizliğinin nerede olduğunu, bir mıknatıs gibi çeken şeyin ne olduğunu işaret edemeseler de, onlar senin özel, eşsiz birisi olduğunu hissetmeye başlarlar.

Kendilerini keşfetmiş olan insanlar binlerce insanın kendilerine doğru çekildiğini görmüşlerdir ama onlar bunu istememişlerdir.

Erkek Arkadaş

Kız arkadaşım bana biraz sıkıcı olduğumu, çok eğlenceli olmadığımı, fazlasıyla bağımlı ve bir kurban olduğumu söyledi.

Bu yıkıcı enerjiyi içimde gözlemledim ve bir şekilde bundan keyif aldığımı hissettim!

Bu enerjiyi yaratıcı bir şekilde kullanmak mümkün müdür?

Kız arkadaşın çok merhametli imiş, çünkü her erkek sonunda az buz değil son derece sıkıcı hale gelir. Senin aşk dediğinin aptal bir jimnastiği yeniden ve yeniden tekrar etmek olduğunu fark ettin mi? Ve tüm bu aptal oyunda erkek kaybedendir. O enerjisini terleyerek, üfleterek, püfleterek tüketiyor ve kız ise gözlerini kapayıp "Sadece iki ya da üç dakikalık bir mesele ve sonra bu kâbus bitecek" diye düşünüyor.

Senin aşkın sadece bir müzakeredir. Sen şayet estetik bir duyarlılığın adamıysan senin aşk odan kutsal bir yer olmalıdır.

İnsanlar o kadar az yaratıcıdırlar ki aynı eylemleri yapmanın onları daha ilgi çekici kılacağını varsayabiliyorlar. Bu nedenle kız arkadaşının çok merhametli olduğunu söylüyorum: Senin sadece biraz sıkıcı olduğunu söylemiş. Ben ise sana diyorum ki, sen *son derece* sıkıcısın.

Hristiyan misyonerler bu ülkeye geldiklerinde insanlar onların sadece tek bir sevişme pozisyonu bildiklerini keşfettiler: Kadın alttadır ve bu çirkin canavarlar da bu zarif kadının üzerindedir. Hindistan'da bu pozisyon misyoner pozisyonu olarak adlandırıldı. Hindistan çok eski bir ülkedir ve pek çok bilimin, özellikle de seksolojinin doğum yeridir. Vatsyayana tarafından yazılmış olan son derece önemli kitap beş bin yıldır vardır. Kitabın adı, aşk yapmak için ipuçları, Kamasutralar'dır. Ve o, çok derin bir meditasyon adamından gelmektedir: O sevişmek için seksen dört pozisyon yaratmıştır. Doğaldır ki pozisyonların değişmesi gerekir aksi taktirde senin sıkıcı olman kaçınılmazdır.

Vatsyayana aynı sevişme pozisyonunun sıkıcı hale geldiğini, çok aptalca bir duygu haline geldiği gerçeğini fark etmiştir. Çünkü sen sürekli aynı şeyi yapıyorsun. O seksen dört tane pozisyonu çiftlerin aşk hayatını birazcık ilginç hale getirmek amacıyla oluşturmuştur. Tüm dünyada Kamasutralar ayarında bir kitabı hiç kimse yazmamıştır. Ancak o, sadece muazzam berraklıkta; derin meditasyon halinde bir adamdan gelebilirdi.

Senin sevişmen nedir? Sevişmene bakacak olursan bizzat kendin bile bunun çok sıkıcı olduğunu fark ede-

ceksin. Ve özellikle kadın için o daha da sıkıcıdır çünkü erkek iki üç dakika içinde biter ve kadın henüz başlamamıştır. Ve dünyanın her tarafındaki kültürler, kadınların zihnine, zorla oyuncu olmaları ya da hareket etmeleri ya da keyif almalarının gerekmediği bunun kirli bir şey olduğu, hanımefendilerin değil orospuların bunu yaptığı fikrini yerleştirmiştir. Hanımefendiler neredeyse bir ölü gibi yatmalı ve şu yaşlı adamın canı ne isterse yapmasına izin vermelidir; bunda yeni bir şey yoktur, görülmeye değer yeni bir şey dahi yoktur.

Bunu kişisel bir saygısızlık olarak almamalısn. Kız arkadaşın sana gerçekten samimi ve dürüst bir şey söylüyor. Ona orgazmik bir mutluluk tattırdın mı? Yoksa onu sadece kendi cinsel enerjini dışarı atmak için mi kullandın? Onu bir nesneye mi indirgedin? O bunu kabullenmeye koşullandırılmıştır ama bu kabullenme bile keyifli değildir.

Her gün kavga ettiğin yatağın üzerinde sevişiyorsun. Aslında kavga önsözdür: Yastıkları fırlatmak, birbirinize bağışlamak, her şey hakkında tartışmak ve sonra yorgun hissetmek belli bir müzakereye ihtiyaç duyar. Senin aşkın sadece bir müzakeredir. Sen şayet estetik bir duyarlılığın adamıysan senin aşk odan kutsal bir yer olmalıdır çünkü o hayatın içinde doğduğu sevgi odasıdır. Orada güzel çiçekler, tütsü, taze kokular olmalıdır; onun içine derin bir saygı hissederek girmelisin.

Ve sevgi sadece ansızın gelişen bir şey olmalıdır, kadını yakala. Bu vur-kaç ilişkisi sevgi değildir. Aşkın

*Aşk
zihinsel bir şey
olmamalıdır.
Aşk senin
tüm varlığının
çok derin bir şekilde
içinde olduğu bir şey
olmalıdır ve o, zihinde
yankılanmamalıdır,
kendiliğinden
gelmelidir.*

güzel müzikten, birlikte dans etmekten, birlikte meditasyon yapmaktan oluşan bir önsözü olmalıdır. Ve aşk zihinsel bir şey olmamalıdır: Sen sürekli olarak nasıl sevişeceğini ve sonra da nasıl uyuyacağını düşünüyorsun. Aşk senin tüm varlığının çok derin bir şekilde içinde olduğu bir şey olmalıdır ve o, zihinde yankılanmamalıdır, kendiliğinden gelmelidir. Güzel müzik, güzel ko-

kular, el ele dans ediyorsun, yeniden çiçeklerle oynayan küçük bir çocuk haline geldin...şayet aşk böylesi kutsal bir atmosferde kendiliğinden gerçekleşirse farklı bir niteliğe sahip olacaktır.

Kadının çoklu orgazm olma kapasitesine sahip olduğunu anlamalısın çünkü o enerji kaybetmez. Erkek sadece tek bir orgazm olma kapasitesine sahiptir ve o enerji kaybeder, bunalımdaymış gibi gözükür. Ertesi sabah bile onun akşamdan kalma olduğunu görebilirsin ve o yaşlandıkça bu daha da zorlaşır. Fark anlaşılmalıdır. Kadın alıcı taraftadır. O böyle olmak zorundadır çünkü o bir anne olmak durumundadır çünkü onun daha çok enerjiye ihtiyacı vardır. Fakat onun orgazmının tamamıyla farklı bir oluşma şekli vardır. Erkeğin cinselliği lokal anestezi gibi bölgeseldir. Bir kadının bedeninin her tarafı cinsellik içerir. Ve onun tüm bedeni coşkuyla titremeye başlamadan, onun bedeninin

tüm hücreleri için içine katılmadan, o, orgazmik bir patlama yaşayamaz.

Bu nedenle bu sadece seninle kısıtlı bir şey değil, bu dünyanın her tarafındaki neredeyse yüzde doksan dokuz kadın için geçerli bir durumdur. Tüm bu durum değişmek zorundadır. Kadın erkeğin altında olmamalıdır. Her şeyden önce bu çirkin bir şeydir; erkek daha güçlü bir bedene sahiptir, kadın daha kırılgandır. Kadının erkeğin üzerinde olmalıdır, erkek kadının üzerinde değil.

İkinci olarak erkek sessiz, hareketsiz kalmalıdır ki böylelikle onun orgazmı iki dakika içinde bitmesin. Şayet sen sessiz kalırsan ve kadının senin göğsünde çıldırmasına izin verirsen bu ona iyi bir egzersiz sağlar ve bu ona orgazmik bir enerji patlaması getirir. Bu onun tüm bedeninin ısınacağı zamanı ona tanır. Ve şayet sen aktif olursan zaman kalmaz. Kısacası siz buluşursunuz ama buluşma güzel değildir, sevgi dolu değildir; sadece çıkarlarınıza hizmet eder.

*Hanımefendi,
erkek tarafından
yaratılmıştır;
kadın,
varoluş tarafından
yaratılmıştır.*

Kız arkadaşında bu söylediğim şeyi bir dene. Sen aktif olmayan taraf ol ve bırak o aktif taraf olsun. Onun serbest olmasına izin ver. O bir hanımefendi gibi davranmak zorunda değil, kendine has bir kadın gibi davranmak durumunda. Hanımefendi erkek tarafından yaratılmıştır; kadın varoluş tarafından yaratılmıştır.

Onun orgazmları arasındaki boşluğu doldurmak zorundasın. Boşluk sadece tek bir şekilde doldurulabilir, sen son derece sessiz, hareketsiz kalırsın ve onun çıldırmasından keyif alırsın. Ve o, çoklu orgazm yaşayacaktır. Oyunu kendi orgazmıyla bitirmelisin ama onunla başlamamalıydın.

Ve hayatındaki kadın seni biraz sıkıcı olarak adlandırmayacak. Sen gerçekten çok ilgi çekici, bir hanımefendi gibi davranan harika bir adam olacaksın! Gözlerini kapalı tut, böylelikle o gözlerin tarafından engellenmeyecek. Böylelikle o her şeyi yapabilir: Ellerinin hareketi, bedeninin hareketi, inleme, bağırış, feryat. "*Hari Om Tat Sat!*" diyene kadar canlı olmana izin yok, basitçe sessiz kal. Gösterge bu olmalı. "*Hari Om Tat Sat!*" basitçe şu anlama gelir: Bu orgazmik patlama, hakikat budur. O zaman o senin için deli olacaktır. Şu an dünyadaki erkeklerin çoğunluğu gibi aptalca davranıyor olmalısın.

Söylediğin ikinci şey: "*Kız arkadaşım sıkıcı olduğumu söylüyor.*" Öyleyse biraz daha eğlenceli ol. Eğlenceli hale gelmek çok zor değil. Her çeşidinden meyvenin suyu her yerde mevcut. Daha çok meyve suyu iç, daha az katı gıda al. O sana iyi bir tavsiyede bulunuyor ve sen ise aptallığının içinde onun seni kınadığını düşünüyorsun.

Kız arkadaşın, "*Fazlasıyla bağımlısın ve bir kurbansın*" derken, senin soruna baktığımda bile onun haklı olduğunu görebiliyorum. Sen bir kurbansın, tıpkı her insanoğlunun bir kurban olması gibi: Garip suçluluk duyguları yaratmış ve senin oyun oynamana izin

vermeyen aptal ideolojilerin kurbanı. Sevişiyor bile olsan, bir günah işlediğini biliyorsun ve cehennem o kadar da uzakta değil.

Becky Goldberg, Goldberg'e, "Sen muhteşem bir âşıksın!" diyordu.

Goldberg, "Ancak sen bunu bana daha önce hiç söylememiştin. Birisinin benim muhteşem bir âşik olduğumu söylemesini bekliyordum ama öyle olmadığım ortaya çıktığı için bu fıkirden vazgeçtim," dedi.

Becky Goldberg ona, "Hayır, sen muhteşem bir âşıksın ve sana bunu pek çok kez söylemek istedim ama sen orada değildin!" dedi.

Becky ile sevişmek...ve Goldberg orada değil. O parasını saymaya devam ediyor, hesaplarını yapıyor ve onun zihni binlerce şeyle dolu.

İki sevgilinin olduğu her yatakta en azından —yani minimum demek istiyorum— dört kişi vardır. Daha yetenekli insanlar vardır, onlar yatakta büyük bir kalabalığa sahip olabilirler. Kadın Goldberg ile sevişiyor ve Muhammed Ali'yi düşünüyor. Goldberg, bir görev olarak sevişiyor ve pek çok güzel aktrisi düşünüyor. Ama ne onun zihni orada ne de karısının zihni orada. Onların zihinleri hayallerinde.

*Yıkıcı enerjiden
hoşlanmak
intihar etmek gibidir,
yıkıcı enerjiyi
yıkıcı olarak
kullanmak ölüme
hizmet etmektir.*

Bir adam arkadaşına, "Geçen gece muazzam bir rüya gördüm, sana anlatmak zorundayım. Rüyayı anlatmak için sabahı zor ettim" dedi.

Adam, "Ne tür bir rüyaydı?" dedi.

"Rüyamda balık tutmaya gittim ve öylesine büyük bir balık tuttum ki tek bir balığı çekmek, benim için çok zahmetli oldu. Ve ben çok fazla sayıda balık yakaladım! Gündüz olduğunda bu balıkların nereye kaybolduğunu bilmiyorum" dedi.

Diğer adam, "Saçmalamayı bırak, ne rüyası gördüğünü bilmiyorsun. Rüyamda bir tarafımda Sophia Loren'i tamamiyle çıplak bir şekilde buldum. Ve 'Tanrım, cennete mi geldim?' dedim. Ve diğer tarafımda başka bir güzel kadın vardı. Kimin daha güzel olduğuna karar vermek imkânsızdı" dedi.

Diğer arkadaşı, çok kızdı ve, "Seni salak! Bir de en iyi arkadaşımımış gibi davranıyorsun. Niçin beni çağırmadın?" dedi.

Diğeri, "Çağırdım ama karın balığa gittiğini söyledi" dedi.

Hiç kimse senin olduğunu zannettiğin yerde değil, hiç kimse evde değil. Aşk yaparken onu bir meditasyon süreci haline getir. Senin tüm mevcudiyetin orada olmalı, sevdiğin kadının üzerine yağmalı. Kadın orada olmalı, tüm güzelliğini ve zarafetini sevgilisinin üzerine yağdırmalı. O zaman sen bir kurban olmayacaksın, aksi taktirde sen bir kurbandsın.

Aşk senin sözde, tamamiyle salak dinlerin tarafından doğal ve neşeli bir deneyim olarak kabul edilme-

mişti. Onlar onu kötüler. Onlar onu bir koşul haline getirmişlerdir: Kadınını terk etmediğin sürece asla hakikate ulaşamayacaksın. Ve koşullanma o kadar uzun süredir sürmektedir ki her ne kadar o su katılmamış bir yalan olsa da, neredeyse o bir hakikat halini almıştır. Sen geleneklerin bir kurbanısın ve sen kesinlikle bir bağımlısın.

*Aşk yaparken
onu bir meditasyon
süreci haline getir.*

*Senin tüm
mevcudiyetin
orada olmalı,
sevdiğin kadının
üzerine yağmalı.*

"Bu yıkıcı enerjiyi içimde gözlemledim ve bir şekilde bundan keyif aldığımı hissettim!" diyorsun. Herkeste yıkıcı enerji vardır çünkü enerji kendi başına bırakılırsa; farkındalıkla kullanılmazsa ve yaratıcı hale gelmezse yıkıcı olması kaçınılmazdır.

Ancak senin söylediğin en önemli şey, "Bir şekilde bundan keyif aldığımı hissettim" demendir. O zaman bunu nasıl değiştireceksin? Hoşlandığın bir şeyle aynı düzeyde kalman kaçınılmazdır, onu değiştiremezsin çünkü değişimden hoşlanamayabilirsin. Enerjin var. Yıkıcı enerjiden hoşlanmak intihar etmek gibidir, yıkıcı enerjiyi yıkıcı olarak kullanmak ölüme hizmet etmektir. Eğer bunun farkında olursan bir dönüşümden geçmek zorundasın. Enerjini yaratıcı olarak kullan. Belki bu seni daha az sıkıcı, daha canlı, daha az bağımlı, daha az kurban haline getirecektir.

Ve en önemli kısmı şu olacaktır; suçluluk ve bunalım hissetmeyeceksin. Hiçbir yaratıcı insan suçluluk duymaz ve bunalıma girmez. Onun evrene yaratıcı ey-

lemleriyle katılması onu muazzam bir şekilde doyurur ve ona bir asalet katar. Bu her insanın doğuştan sahip olduğu bir haktır ama çok az insan buna sahip olduğunu söyleyebilir.

Ve bir zorluk yoktur, enerjiyi yaratıcı alanlarda kullanmak çok kolaydır, resim yap, bahçe işleri yap, çiçek yetiştir, şiir yaz, müzik yapmayı öğren, dans et. Yıkıcı enerjini yaratıcı enerji haline getirecek her şeyi öğren. O zaman varoluşa öfke duymayacaksın, şükran duyacaksın. Hayatın karşısında olmayacaksın. Yaratıcı bir kimse nasıl hayata, sevgiye karşı olabilir? Bu imkânsızdır, bu hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Sadece yaratıcı olmayan insanlardır her şeye karşı olan.

*Resim yap,
bahçe işleri yap,
çiçek yetiştir, şiir yaz,
müzik yapmayı öğren,
dans et.*

*Yıkıcı enerjini yaratıcı
enerji haline getirecek
her şeyi öğren.*

*O zaman varoluşa
öfke duymayacaksın,
şükran duyacaksın.*

Senin kız senin hayatın için çok önemli bir meseleyi ortaya koymuş. En kolay yol, kız arkadaşını değiştirmek olacaktır ama ben kız arkadaşının kesinlikle senin bir dostun olduğunu ve onun söylediği her şeyin kesinlikle samimi ve hakiki olduğunu söylüyorum. Ona minnet duy ve bir şeyleri değiştirmeye başla. Kız arkadaşının seni neşeli, ilgi çekici bulduğu gün hayatında muhteşem bir gün olacaktır. Bu

nedenle bir korkak olup senin zihninde sorun yarattığı için kız arkadaşını değiştirip durma ve başka bir kız arkadaş bulmayı isteme.

Çok şefkatli bir kız bulduğun için şanslısın. Bir sonraki seçimin çok zor olacak; o seni kesinlikle suçlu ve değersiz hissettirecek çünkü değerli olmak için ne yaptın? Sıkıcı olmamak için ne yaptın? Bağımsızlığını ilan etmek için ne yaptın? Bir kurban olmamak için ne yaptın? Onu yapman için zaman geldi. Her zaman kız arkadaşına minnet duyacaksın.

Kız arkadaşına şunu söylemek isterim, "Bu adama, onun artık sıkıcı değil, neşeyle dolu, son derece ilgi çekici, şenlikli, oyuncu olduğuna kanaat getirene kadar balyoz indirmeye devam et. Hayatın yollarında bir yerde onu kaybedebilirsin ama onu başka bir kadın için hazırlamış olacaksın aksi taktirde onun şimdiki hali birçok kadına ve kendisine işkence olacak."

Koca

Ben evli ve üç çocuklu bir adamım ve evli bir adamın hayatındaki tüm problemlere sahibim.

Karım sürekli olarak boğazımda, biz sadece çocukların iyiliği için bir aradayız aksi taktirde her an bir kâbus. Cehennem ateşinden kaçmak için bir şansım var mı?

Sana bir fıkra anlatacağım.

Bir adam bir Arkansas mahkemesine, sahte vaatlerle para toplama suçlamasıyla çıkarılmıştı. Yargıç adama, düşünceli bir şekilde baktı, "İsmin Jim Morne mu?" diye sordu.

"Evet efendim."

"Uzun süreli hapis cezası gerektiren bir suçla itham ediliyorsun."

"Evet efendim."

"Bu suçu işledin mi?"

Omuzlarını silkip, inatla "İşledim" dedi.

"Benden merhamet diliyor musun?"

"Hayır efendim."

Yargıç merhametsiz bir şekilde gülümsedi "Son iki yıl içinde başını çok büyük bir şekilde belaya sokmuşsun?"

"Evet doğru."

"Pek çok kez ölmüş olmayı istedin mi?"

"Evet istedim, Sayın Yargıç."

"Arkansas'dan uzaklara kaçabilmek için yeterince para çalmak mı istedin?"

"Doğru Sayın Yargıç."

"Eğer bir adam içeri adım atıp, seni vurmuş olsaydı 'Teşekkür ederim' mi derdin?"

"Evet derdim. Fakat Sayın Yargıç nasıl oldu da benim hakkımda bu kadar çok bilgiye sahip olabildiniz?"

Yargıç ağırbaşlı bir havada, "Bir süre önce eşimden ayrıldım, bundan kısa bir süre sonra onunla sen evlendin. Sonuç ikna edici. Seni serbest bırakıyorum. Şu elli doları al. Sen yeterince acı çekmiş durumdasın."

Cehennem için endişelenmene gerek yok, sen yeterince acı çektin. Sen zaten onun içindesin. Sen sadece cennete gidebilirsin çünkü geride başka hiçbir şey kalmadı. Bakirler cehenneme gidebilir ama sen gidemezsin. Sen yeterince acı çektin. Bakirlerin birazcık acıyı tatmaları gerekir ama senin değil. Aslında başka bir yerde cehennem yoktur ve cennet de yoktur. Ce-

hennem burasıdır, cennet burasıdır. Cennet ve cehennem senin var olma yollarındır. Onlar senin yaşam tarzlarındır. Hayatını öylesine yaşayabilirsin ki tüm yaşam bir rahmet olur. Ancak sorumluluğu sadece karının üzerine atıp durma. Her şeyden önce onu seçen sensin. Niçin devamlı olarak yakana yapışan bir kadın seçtin?

Ve zannediyor musun ki boşanırsan yeniden aynı tipte bir kadın seçmeyeceksin? Şayet psikologlara soracak olursan sana yeniden aynı türden bir kadın seçeceğini söyleyeceklerdir. Ona ihtiyacın var; bu senin seçimin sen mutsuz olmadan yaşayamazsın. Mutsuzluğu karının yarattığını mı zannediyorsun? Bunun nedeni senin mutsuzluk içinde yaşamak istemen: Bu yüzden bu kadını seçmiş durumdasın. Sen yine aynı türden bir kadın seçeceksin. Eski zihninden tamamen vazgeçmediğin sürece sen sadece aynı türden kadınları çekici bulacaksın.

Kendi zihinlerimiz dışına doğru değişmenin ya da dönüşmenin başka bir yolu yok. Bu kadından boşanırsan her şeyin iyi olacağını düşünüyor olmalısın. Yanıyorsun, tam bir yanılğı içinde. İnsan psikolojisi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Yine tuzığa düşeceksin. Yeniden bir kadın arayacaksın; bu kadını çok özleyeceksin. O seni özleyecek, sen onu özleyeceksin. Sen yine aynı türden bir kimse bulacaksın; sen sa-

*Ne yaparsan yap,
yaptığın her şey
sabit kalacak.
Hayat okyanusunda
neyin dalgasını
yaratırsan kalacak,
sen kaybolacaksın.*

dece bu türden bir insana çekim hissedeceksin. Zihnini izle.

Ve sonra sadece o hatalı olamaz; sen de ona bir şey yapıyor olmalısın. Bu senin ifaden; onun ifadesini bilmiyorum. Şayet senin onun hakkındaki ifadeni doğru kabul edersem zavallı kadına haksızlık etmiş olacağım. Sen yüzde elli haklı olabilirsin ama ya diğer yüzde elli ne olacak? Sen de yangına körükle gidiyor olmalısın. Ve şayet hayat bu kadar çirkinse niçin üç tane çocuk dünyaya getirdiniz? Bunun sorumlusu kim? Ailenin çirkin dünyasına, içinde yaşadığın bu kâbusa niçin üç ruhu getirdin? Niçin? Çocukların için birazcık sevgi besleyemez misin? Ne yaptıklarını düşünmeden insanlar üreyip duruyor. Şayet hayatın böylesi bir cehennemse en azından çocuklarının kendi mutsuzluğunun tuzağına düşmesini engelleyebilirdin. Onları kurtarabilirdin! Şimdi bu üç çocuk sen ve karın gibi iki insan tarafından yetiştiriliyor. Onlar senden yöntemler ve araçlar öğrenecek ve onlar dünyada seni devam ettirecek. Gittiğinde hâlâ burada, dünyada cehennem yaratıyor olacaksın. Bu çocuklar devam ettirecek, onlar senin aptalca yaşam tarzını, mutsuz yaşam tarzını sürdürmeye devam edecek.

Artık senin oğlun tıpkı senin karın gibi bir kadın bulacak —başka kim olabilir? — çünkü o sadece bu kadını bilecek. O annesini sevecek ve ne zaman bir kadına âşık olsa basitçe bu kadın, onun annesini hatırlıyor demektir. Artık aynı oyun yeniden oynanacaktır. Belki sen karını annene göre seçmişindir; annen ve baban senin oynadığın aynı oyunu oynuyorlardı ve se-

nin çocukların aynı yapıyı ve aynı geştaltı devam ettirecek. Mutsuzluklar bu şekilde devam eder.

En azından bu üç çocuğun hayatını kurtarabilmiş olmalıydın ve sen insanlığın geleceğini kurtarmış olabildirdin çünkü yaratmış olduğun dalga devam edecek ve devam edip duracak. Sen gittikten sonra bile orada olacak. Ne yaparsan yap, yaptığın her şey sabit kalacak. Hayat okyanusunda neyin dalgasını yaratırsan kalacak, sen kaybolacaksın. Bu sakın bir göle bir taş atmak gibidir: Taş gölün dibine iner, kaybolur. Dibe ulaşır ve orada dinlenir ama yaratılmış olan dalgalar kıyılara doğru yayılmaya devam eder. Ve hayat okyanusu hiçbir kıyıyı bilmez, bu yüzden bu dalgalar sürer ve sürer, ebediyen ve ebediyen. En azından sen, çocuk yapmama konusunda birazcık daha dikkatli olmalıydın. Ve asla geç değildir. Hâlâ hayat değiştirilebilir. Ama karının değişmesi gerektiğini umut etme. Bu yanlış yaklaşımdır.

Sen değiş. Kökten bir şekilde değiş. Her zaman yapmakta olduğun şeyleri bırak. Asla yapmamış olduğun şeyleri yapmaya başla. Kökten bir şekilde değiş, yeni bir insan ol ve şaşıracaksın. Sen yeni bir kimse haline geldiğinde, karın yeni bir insan olacak. Sana karşılık vermek için öyle olmak zorunda kalacak. Başlangığta bunun zor olduğunu düşünecek çünkü bu neredeyse yeni bir koca ile yaşamak gibi olacaktır. Fakat yavaş yavaş sen değişebilirsen niçin kendisi de değişmesin diye düşünecek. Asla diğeri değişmeli diye umut taşıma. Her ilişkide kendi tarafından değişime başla.

Hayat hâlâ bir cennete dönüşebilir; bunun için asla geç değildir. Ancak değişmek için büyük bir cesaret

*Hayat hâlâ
bir cennete
dönüşebilir;
bunun için
asla geç değildir.
Ancak
değişmek için
büyük bir
cesaret gerekir.*

gerekir. Gerçekten ihtiyaç duyulan tek şey birazcık daha farkındalıktır. Davranışlarını otomatik olmaktan çıkart; sadece şu ana kadar ne yapmakta olduğunu izle. Sen aynı şeyi yapıyorsun ve karın aynı şekilde tepki veriyor. Bu yerleşmiş bir kalıp haline gelmiştir.

Herhangi bir karı kocaya bak; onlar neredeyse tahmin

edilebilir. Sabahleyin koca gazetesini açacak ve okumaya başlayacaktır ve karısı yıllardır söylemekte olduğu şeyin aynısını söyleyecektir ve koca aynı şekilde tepki verecektir. Bu neredeyse yapılandırılmış, programlanmıştır.

Sadece küçük değişiklikler ve şaşıracaksın. Yarın sabah erken saatte sandalyene oturma ve gazeteni okumaya başlama. Sadece evi temizlemeye başla ve ne olduğunu gör. Karının gözleri yuvalarından fırlayacak ve sana ne olduğuna inanamayacak. Karını gördüğünde gülümse, kucakla ve onun nasıl şaşkına döndüğünü gör. Yıllar geçmiştir ve sen asla zavallı kadının gözlerinin içine bakmamışsındır.

Bu gece sadece onun önünde otur, onun gözlerinin içine bak. Başlangıçta senin delirmiş olduğunu düşünecektir, "Sen bir Osho manyağı falan mı oldun?" ama endişelenme. Sadece onun ellerini tut ve mutluktan kendinden geç. Eğer yapamazsan en azındanmış gibi yap. Mutluluktan kendinden geç. Bazen öyle

olur ki miş gibi yapmaya başlarsın ve gerçekten olmaya başlar. Hiçbir neden olmadan sadece gülümsemeye başla ve izle. Zavallı kadının kalp krizi geçirebilir.

*Hayattaki
en büyük
ihtiyaçlardan birinin
ihtiyaç duyulması
olduğunu
biliyor muydun?*

Onun ellerini tutmuyorsun: Ne kadar süredir yapmadığını hatırlıyor musun? Hiç onu sabah yürüyüşüne çıkardın mı? Yahut dolunay varken onu yıldızların altında bir yürüyüşe götürdün mü? O da bir insan onun da sevgiye ihtiyacı var. Ancak özellikle Hindistan'daki insanlar kadınları tıpkı köleler gibi kullanmaya devam ediyorlar. Onların tüm işi çocuklara bakmak, mutfakla ve evle ilgilenmekten ibarettir. Sanki bu onların tüm yaşamıymışçasına. Karına bir insan evladı olarak saygı duydun mu? O zaman şayet öfke ortaya çıkarsa bu doğaldır. Şayet o, mutsuz hissederse...çünkü onun hayatı tükeniyor ve o henüz hiç mutluluğu tanımadı, o hiç saadeti bilmiyor, hayatına anlam ve önem verebilecek hiçbir şeyi tanımıyor...

Hiç arada bir onun yanına sessizce, sadece ellerini tutarak, tek bir söz etmeden, sadece onu hissederek ve onun da seni hissetmesine izin vererek oturdun mu? Karılar ve kocalar sadece tek bir türden iletişim biliyorlar: Tartışmak. Yalnızca karının sorumlu olduğunu düşünme. Belki de öyledir ama önemli olan bu değildir çünkü soruyu o sormamıştır. Soruyu sen sordun. Hayatını değiştirmeye başla. Zavallı kadına birazcık önemli olduğunu hissettir. Kadıncağıza ona ih-

tiyaç duyulduğu hissini birazcık tattır. Hayattaki en büyük ihtiyaçlardan birinin ihtiyaç duyulması olduğunu biliyor muydun? Ve bir kimse ihtiyaç duyulduğunu hissetmediği sürece onun hayatı anlamsız, çöl gibi kalır.

Onunla birlikte kahkaha at, birlikte müzik dinle, bir tatile çık. Onun bedenini okşa çünkü bedenler kimse onları okşamadığında kururlar. Bedenler kimse onlara takdirle bakmazsa çirkinleşmeye başlarlar. Ve o zaman sen "Niçin karım güzel değil?" diye düşünürsün. Güzelliğin çiçek açacağı, tomurcuklanacağı iklimi yaratmıyorsun. Şayet bir insanı seversen o kişi hemen güzelleşir! Sevgi böylesine bir simya sürecidir. İnsana sevgi dolu gözlerle bak ve birden onun aurasının değiştiğini göreceksin, yüz ışıldamaya başlar, yüze daha çok kan gelir, gözler daha çok ışıldar, ışık saçar, zekâ saçar. Ve bu tıpkı bir mucize gibidir.

Sevgi bir mucizedir, sevgi sihirlidir. Hâlâ çok geç değil.

*Güzelliğin
çiçek açacağı,
tomurcuklanacağı
iklimi yaratmıyorsun.
Şayet bir insanı
seversen o kişi
hemen güzelleşir!
Sevgi böylesine
bir simya sürecidir.*

**Kişinin karısını mutlu
kılabilmesi için
yapabileceği gerekli
şeyler nelerdir?**

Karılar hakkında çok şey bilmiyorum. Ben evli bir adam değilim. Soruyu yanlış kişiye soruyorsun ancak ben pek çok karı kocayı izlemiştir. Bu yüzden bu benim deneyimim değil sadece be-

nim fikrim! Kişinin karısını mutlu kılabilmesi için gerekli olan iki şey vardır. İlki: Bırak o, kendi istediği şeyi yaptığını zannetsin. Ve ikincisi: Bırak istediğini yap-sın.

Eunice, gıcır gıcır bir mink manto ile eve geldi. Kocasını Burnie, "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Onu eşya piyangosunda kazandım" diye yanıtladı.

Sonraki akşam Eunice, güzel elmas bir bilezikle içeri girdi.

Burnie, "Bu nereden geldi?" diye sordu.

"Onu bir eşya piyangosundan kazandım" dedi Eunice. "Bu gecede başka bir eşya piyangosu partisine gidiyorum. Acelem var. Benim banyomu hazırlayabilir misin?"

Burnie denileni yaptı ama Eunice, duş almak için geldiğinde küvette sadece bir parmak su olduğunu fark etti. "Burnie, niye küveti doldurmadın?" diye sordu.

"Senin eşya piyangosu biletin ıslanmasın istedim, sevgilim."

Baba

Babalık kurumu insan tarafından uydurulmuş bir şeydir. O doğal bir şey değildir, o kurumsaldır. Bir gün o ortadan kalkabilir...çünkü onun var olmadığı bir zaman vardı. Binlerce yıl insanlık babalık kurumu olmadan yaşamıştı.

Amca sözcüğünün baba sözcüğünden daha eski olduğunu bilmek seni şaşırtabilir çünkü anaerkillik ataerkillikten önce vardı. Anne oradaydı ve baba bilinmiyordu çünkü anne pek çok insanla birlikte buluşuyor, karışıyor, birleşiyordu. Bir kişi baba olmak zo-

rundaydı ama onu bulmanın hiçbir yolu yoktu. Bu nedenle herkes amcaydı: Tüm potansiyel babalar amcaydı. Babalık kurumu özel mülkiyetin bulunması ile birlikte ortaya çıkmıştır. Onlar bir aradadırlar. Baba özel mülkiyeti temsil eder çünkü özel mülkiyet ortaya çıktığında herkes kendi çocuğunun onu miras almasını istedi. "Ben burada olmayacağım ama benim bir parçam

*Erkekler kadınlarla
karısı olması için
evlenirler ve kadınlar
erkeklerle anne
olabilmek için
evlenirler, koca sahibi
olmak için değil.*

benim mallarımı miras almalıdır." Önce özel mülkiyet geldi, sonra da baba. Ve kesin bir şekilde "Çocuk bana ait," diyebilmek için neredeyse dünyadaki tüm toplum-
larda kadının evlenmeden önce mutlaka baktire olması fikri baskın hale gelmiştir; aksi taktirde karar vermek zor olacaktır. O evlendiğinde zaten bir çocuğu taşıyor olabilir, o zaten hamile olabilir ve çocuk başka birisinin olacaktır ve adam malını ve mülkünü miras bırakacaktır. 'Benim malımı, mülkümü miras alacak olan benim çocuğumdur'dan emin olmak için bekâret kadınlara dayatılmıştır.

Babayı yaratmış olan, aileyi yaratmış olan, kadının erkek tarafından sahiplenilmesini yaratmış olan fikrin tamamı özel mülkiyet ile ilgilidir. Eğer babanın, özel mülkiyetin olmadığı bir zaman olduysa, hiçbir özel mülkiyetin olmayacağı bir zamanın gelmesi de kaçınılmazdır: Baba ortadan kalkacaktır.

Hindular bir kadın, bir anne haline gelmediği sürece asla tatmin olmuş hissetmeyecektir demektedirler. Aynı şey erkekler için geçerli değildir: Hiç kimse bir erkek baba olmadığı sürece tatmin olmaz demeyecektir. Baba olmak rastlantısaldır. Olabilir de olmayabilir de. O çok temel bir şey değildir ve bir erkek baba olmamakla hiçbir şey kaybetmez, baba haline gelmeden kalabilir. Ancak bir kadın bazı şeyleri kaybedecektir çünkü onun bütün yaratıcılığı, onun tüm işlevi sadece o bir kadın haline geldiğinde ortaya çıkar. Onun göğüsleri varlığının merkezi haline geldiğinde o bütün olur. Ve o, bir çocuk onları istemediği sürece göğüs-

lere varamaz. Bu nedenle erkekler kadınlarla karısı olması için evlenirler ve kadınlar erkeklerle anne olabilmek için evlenirler, koca sahibi olmak için değil. Onların temel, yegâne ilgi alanları onların kadınlığını arzulayacak bir çocuğa sahip olmaktır. Bu nedenle gerçekte kocalar her zaman korkarlar çünkü bir çocuk doğduğu an onlar kadının ilgi alanının dışında kalırlar: Çocuk merkeze gelir. Bu nedenle babalar her zaman çocuklar araya girdiği için ve kadın, artık çocuklarla çocukların babasından daha çok ilgilendiği için kıskanç hale gelirler. Onun varoluşu dışsal hale gelmiştir; hayatta kalmak için faydalı ama vazgeçilmez değil.

*Aile anlaşılmalıdır.
Onun hiçbir
geleceği yoktur;
o gerekliliğini,
kullanışlılığını
çoktan yitirmiştir.*

Hristiyanlık, Hristiyan arkadaşlarım tarafından bana söylendiğine göre aile üzerine kuruludur: Aile onun temel taşıdır. Ancak aile aynı zamanda tüm nevrozların, tüm psikozların, tüm ruhsal hastalıkların, her çeşidinden toplumsal problemlerin de temel taşıdır. O aynı zamanda ırkların, ulusların, savaşların da temelidir.

Aile anlaşılmalıdır. Onun hiçbir geleceği yoktur; o gerekliliğini, kullanışlılığını çoktan yitirmiştir. Ancak biz —sadece Hristiyanlar değil herkes— ailenin dünyaya yapılmış bir katkı olduğu konusunda şartlandırılmışızdır. Gerçek tamamıyla farklıdır. Tek tek bunun detayına inmeliyim çünkü aile problemi en ciddi problemlerden bir tanesidir.

Birincisi... Aile bir hapishanedir, o çocukları, karıyı kontrol altında tutmak ister. O son derece gergin bir grup insandır ve onlar bu hapishaneyi kutsal hale getirmişlerdi ancak sonuçlar çok çirkindi.

*Bir şeyi
bildiğin zaman,
ona inanmaya
ihtiyaç var mıdır?
Işığa 'inanıyor' musun?
Aya inanıyor musun?
Yıldızlara
inanıyor musun?*

Her türden hapishane manevi gelişimi engeller. Niçin Buda'nın dünyadan vazgeçtiğini düşünüyorsun. Niçin Mahavira dünyadan vazgeçti. Aslında onlar dünyadan vazgeçmiyordu onlar basitçe aileden vazgeçiyorlardı —bunu daha önce hiç kimse söylememiştir — çünkü dünyadan na-

sıl vazgeçebilirsin. Sen nerede olursan ol dünya vardır. Sen yalnızca aileyi bırakabilirsin. Ancak tüm dini metinler, Hristiyan kaynakları da dahil insanlara sürekli olarak yalan söylüyor. Onlar dünyayı bırakmaktan bahsediyor. Bu seni tamamıyla bu insanların aileyi bırakıyor oldukları gerçeğinden uzak tutar çünkü aile öyle bir şeydir ki onlar onun içinde gelişemezlerdi.

Aile her çocuğu kendi ön yargılarına göre programlıyor. Şayet sen bir Hristiyan ailenin içinde doğduysan sürekli olarak Hristiyanlık için programlanacaksın. Ve sen koşullanmanın yanlış olabileceğinden, koşullanmanın ilahi olana ulaşmaktan seni alıkoyuyor olabileceğinden asla şüphe etmeyeceksin.

Hristiyanlık ve tüm diğer dinler devamlı olarak insanların aklını karıştırıyorlar. Onlar asla inanmak ve bilmek arasındaki ayrımı yapmazlar. Kör bir adam ışık-

ğa inanabilir ama bunun bir faydası olmaz. Kişinin ışığı görecektir gözlerle ihtiyacı vardır ve o zaman inanmaya gerek yoktur. Bir şeyi *bildiğin* zaman, ona inanmaya ihtiyaç var mıdır?

Işığa 'inanıyor' musun? Aya inanıyor musun? Yıldızlara inanıyor musun? Sen basitçe biliyorsun, inanmak söz konusu değildir. İnanç sadece kurgular, yalanlar, hakiki olmayanlar için ortaya çıkar. Her inanç sistemi maneviyat için bir engeldir.

Hristiyanlığa göre ölüm bir tabudur. Onun hakkında konuşmaman gerekir. Ölüm tabudur ve hayat da tabudur: Onu yaşamamalıydın! Ölümden konuşmamalıydın ve hayatı yaşamamalıydın! Sana başka hiçbir alternatif bırakmazlar: Sen ne yaşayabilirsin ne de ölebilirsin. Onlar seni arada asılı tutarlar, yarı ölü-yarı canlı.

Bu şizofreni yaratır. Senin hiçbir şeyde bütün olmana izin verilmez: Hayatta, ölümden, sevgide. Yalnızca kısmen katılırsın. Kısmen katılmış bir adam sadece kısmen canlıdır. Varoluşun içinde ne kadar derinlemesine bulunursan, hayatın o kadar derin olur. Hayatın, ölümün, sevginin, meditasyonun, yapmak istediğin herhangi bir şeyin: Resmin, şiirin, dansın içine tam olarak katıldığında...

Bütün olarak onun içine katılmadığın sürece asla en üst düzeyde, en ideal zevki, en uygun saadeti bilemeyeceksin.

İnsanlar sadece minimumda yaşıyor, sadece hayatta kalıyor ya da tam olarak dürüst olmak gerekirse sadece bitkisel hayatta yaşıyor: Öylece bekliyorlar ve

bekliyorlar ve hayatlarında hiçbir şey gerçekleşmiyor. Hayatlarında hiç çiçekler açmıyor, hayatlarında hiç şenlikler olmuyor. Ve onların ölümü hayatları kadar çirkindir çünkü ölüm, hayatının nihai zirvesidir.

*İnsanlar sadece
minimumda yaşıyor,
sadece hayatta kalıyor
ya da tam olarak
dürüst olmak
gerekirse sadece
bitkisel hayatta yaşıyor:
Öylece bekliyorlar.*

Şayet tam olarak yaşamadıysan, ölüm son değildir. Ölüm sadece ebedi hayatın içindeki bir bölümdür, küçük bir bölümdür. Sen pek çok kez öldün fakat hiçbir zaman tam olarak yaşamadığın için ölüm anında bilinçsiz hale geldin; korku seni koma-ya soktu. Bu yüzden sen geçmiş hayatlarını hatırlamı-

yorsun. Çünkü koma geçmiş yaşamlarınla senin onları hatırlaman arasında bir engel olarak duruyor. Ve sen geçmiş hayatlarını bilmediğin için ölümden sonra yaşam olacağını, hayatın ebedi olduğunu anlayamıyorsun. Doğum ve ölüm sadece bölümlerdir; binlerce kez doğumda ve ölümden bulundum. Ancak senin bütün olarak yaşamana izin verilmediğinde, her yerde dinden müdahaleler olduğunda...

Okuldaki ilk gününde küçük bir çocuğa —elbette Hristiyan bir çocuğa— öğretmen "Adın ne?" diye sordu.

"Yapma" dedi.

Öğretmen, "Garip, böyle bir isim hiç duymamıştım" dedi.

"Ne yaparsam yapayım, her şeyde sadece bunu duyuyorum 'Yapma': Bu nedenle galiba adım bu" dedi.

Ancak tüm Hıristiyanlık bunu herkese yapıyor. O yaşam karşısı bir dindir, o senin hayatı coşkuyla yaşamana izin vermiyor. Ve aile köktür çünkü açıkça programlama aileden başlar. Hıristiyanlık temelinin ailede olduğunu söyler.

Ve şundan kesin olarak eminim ki aile ortadan kalkmadığı sürece yeryüzünden bu dinler, bu uluslar bu savaşlar kalkmayacak. Çünkü onların hepsinin temeli ailededir. Aile sana senin bir Hindu olduğunu öğretir ve Hindu dini hepsinin en iyisidir; diğer dinler şöyle böyledir.

Hıristiyanlık sürekli çocukları, "Sen sadece İsa Mesih tarafından kurtarılabilirsin. Başka kimse seni kurtaramaz. Tüm diğer dinler, sadece ahlaki düzenlerdir, son derece yüzeyseldir, onlar sana yardım edemezler" diye programlar. Ve bir çocuk memeyle beslenmesinin yanı sıra sürekli olarak her türden hurafelerle beslenir: Tanrı ve Kutsal Ruh ve Tanrı'nın yegâne oğlu, Mesih, cennet ve cehennem...

Çocuklar son derece korunmasızdır çünkü onlar bir *tabula rasa* olarak doğarlar: Onların üzerinde hiçbir şey yazılı değildir, onların zihinle-

Çocuklar son derece korunmasızdır çünkü onlar bir tabula rasa olarak doğarlar: Onların üzerinde hiçbir şey yazılı değildir, onların zihinleri saftır.

ri saftır. Çocuğun üzerine istediğin her şeyi yazabilirsin. Ve her aile bu suçu işler: Onlar bireyi mahveder ve bir köle yaratır. İtaat etmek sevaptır, itaat etmemek ise ilk günahtır. Bir çocuk doğumundan itibaren, son derece korunmasız ve yumuşak iken sonra programlanmaya başlandığında onun üzerine her şeyi yazabilirsin. Bu, onun bilinçaltında devam edecektir. Ona, "Bizim ulusumuz dünyadaki en muazzam, en yüce ulustur" diyebilirsin; her ulus bunu söylüyor. "Bizim dinimiz, en yüce dindir. Bizim kutsal kitabımız bizzat Tanrı tarafından yazılmıştır;" Hindular böyle söylüyor, Hristiyanlar böyle söylüyor, Yahudiler böyle söylüyor. Herkes aynı suçu işliyor.

Elbette Hristiyanlık bunu daha etkili bir şekilde, daha kurnazca yapıyor çünkü o dünyadaki en büyük dindir. O programlamak için ultra-modern teknikler kullanır. O misyonerlerini, insanların nasıl programlanacağını öğrenmek için, insanların programlarını nasıl sileceğini öğrenmek için psikanaliz öğrenmeye gönderir. Şayet bir Hindu, Hristiyan'a dönüştürülecekse öncelikle onun Hinduizm programının silinmesi gerekir. Yeniden *tabula rasa* ortaya çıkar; yazılmış olan şey silinmiştir. Artık sen, "Hristiyanlık dünyadaki en yüce dindir ve İsa Mesih gibi bir kimse henüz asla olmamıştır ve asla olmayacaktır çünkü o, Tanrı'nın yegâne oğludur" diye yazabilirsin.

Tüm savaşlar, aileye dayanır. Geçmişte pek çok ülkede, ülkeyi korumak için, ulusun onurunu ve şerefini korumak için oğullarından birini orduya katmak bir gelenektir. Tibet'te her aile en büyük oğlunu manas-

tıra verir. Bu binlerce yıl bu şekilde yapılmıştır. Sanki çocuklar yardımda bulunacağı bir malmış gibi, sanki çocuklar hayır için bağışlayabileceğin bir paraymış gibi.

Bu dünyayı din yüzünden, politika yüzünden, uluslar yüzünden, ırklar yüzünden farklı kamplara bölmüştür. Onların hepsi aileye dayanır. Aile insan türünün binlerce yarasının kökündeki nedendir.

Aile sana hırs verir, o sana arzular verir, o sana başarılı olmak için bir özlem verir ve tüm bunlar senin gerginliğini, senin kaygılarını yaratır: Nasıl meşhur olmalı? Aile senin bir meşhur olmanı, ünlü olmanı ister. Aile senin tüm dünyaca bilinmeni ister. Aile senin zengin insan olmanı ister, aile senin ülkenin başbakanı olmanı ister. Bu hırsların sürekli olarak acı çeken, mutsuz kalacak bir zihin yarattığını bilmeden aile tüm bu hırsları yaratır. Yalnızca tek bir adam ülkenin başbakanı haline gelebilir. Pekiyi bu ülkedeki —Hindistan— diğer dokuz yüz milyon insan ne olacak: Onların hepsi başarısızdır. Bu, insanları başarısız, diğerlerinden daha aşağıda, eksik hisseder halde tutmak çok çirkin bir durumdur. Aile tüm rahatsızlıkların temelidir.

Ben ailenin yerine komünün olduğu bir dünya olmasını isterdim. Psikolojik olarak, çocukların anne baba tarafından sahip olunmadığı, onların komüne ait olduğu; çocuklara yalnızca anne ve babanın

*Aile tüm
rahatsızlıkların
temelidir.*

*Ben ailenin yerine
komünün olduğu
bir dünya
olmasını isterdim.*

damgasını vurmadığı, onların komünde pek çok amcası, pek çok teyzesi olduğu bir komüne sahip olmak daha sağlıklıdır. Bazen onlar o ailede kalır, bazen de bu ailede kalır. Ben ailenin yerine komünün geçmesini istiyorum ve komünde evliliğe gerek yoktur.

Arkadaş

*Aşk hayatımın dramı şu an Humphrey Bogart'ın
eski bir deyişini yansıtıyor: "Kadınlar:
Onlarla yaşamak cehennemdir ve onlar
olmadan yaşamak cehennemdir."
Ne yapmalı?*

İnsan bu cehennemin içinden geçmek zorundadır. Kişi, bir kadınla yaşamamanın cehennemini de kadınsız yaşamamanın cehennemini de deneyimlemelidir. Ve bu sadece kadınlar için doğru değildir ve bu kesinlikle erkekler için de doğrudur. Bu yüzden bir erkek şoven domuzu olma! Bu her iki tarafa da uygulanabilir, bu iki tarafı da keskin bir kılıçtır. Kadınlar da erkeklerle yaşamaktan bıkmıştır ve onlar da yalnız yaşamaktan mutsuzdur. Bu insan ikileminin en temel olanlarından birisidir; bunun anlaşılması gerekir. Bir kadın olmadan yaşayamazsın çünkü kendinle nasıl yaşayacağını bilmiyorsun. Sen yeterince meditasyon hali içerisinde değilsin.

*Kişi, bir kadınla
yaşamının
cehennemini de
kaçınsız yaşamının
cehennemini de
deneyimlemelidir.*

Meditasyon kendinle yaşama sanatıdır. O bunun dışında bir şey değildir, basitçe şudur: Coşkuyla tek başına olma sanatıdır. Bir meditasyoncu mutluluk içerisinde aylarca, yıllarca tek başına oturabilir. O diğeri için yanıp tutuşmaz çünkü onun

işsel mutluluğu o kadar çoktur ki, o kadar güçlüdür ki diğeri kimin umurunda? Şayet başka birisi onun hayatına gelirse bu bir ihtiyaç değil bir lükstür. Ve ben tamamıyla lüksün yanındayım çünkü lüksün anlamı şayet o varsa onun tadını çıkarabilirsin ve o yoksa onun da tadını çıkarabilirsin demektir. Bir ihtiyaç zor bir şeydir. Örneğin peynir ekmek ihtiyaçtır ama bahçedeki çiçekler bir lükstür. Çiçekler olmadan yaşayabilirsin, ölmeyeceksin ama peynir ve ekmek olmadan yaşamazsın.

Kendisiyle yaşayamayan bir adam için diğeri bir ihtiyaçtır, mutlak bir ihtiyaçtır çünkü ne zaman kendisiyle kalsa kendisinden sıkılır: O kadar sıkılmıştır ki başka birisi ile biraz meşgul olmak ister. Bu bir ihtiyaç olduğu için bir bağımlılığa dönüşür, diğerine bağımlı olmak zorundasın. Ve bu bir bağımlılık haline geldiği için nefret edersin, baş kaldırırsın, direnç gösterirsin çünkü bu bir köleliktir. Bağımlılık bir tür köleliktir ve hiç kimse bir köle olmak istemez.

Bir kadınla buluşursun; tek başına yaşamaya gücün yetmez. Kadın da tek başına yaşayamaz bu yüzden

seninle buluşuyor; aksi taktirde gerek yoktur. Her iki taraf da kendinden sıkılıyor ve her ikisi de diğerinin bu sıkıntıdan çıkmak için yardımcı olacağını zannediyor. Evet başlangıçta böyleymiş gibi gelir ama sadece başlangıçta. Birliktelikleri oturdukça can sıkıntısının yok olmadığını kısa sürede görürler: Bu sadece iki katına çıkmamış, katbekat artmıştır. Şimdi, öncesinde sadece kendilerinden sıkılıyorlardı artık onlar diğerinden de sıkılıyorlar çünkü diğeri ile daha yakına geldikçe diğerini daha çok tanıdıkça diğerkşi neredeyse senin bir parçan haline gelir. Bu yüzden şayet yanından geçip giden sıkıntılı bir çift görürsen onların evli olduğundan emin olabilirsin. Şayet canları sıkkın değilse onların evli olmadığından emin olabilirsin. Adam başka birisinin karısı ile yürüyor olmalı bu yüzden bu kadar çok neşe var. Âşık olduğunda —sen kadını ve kadın da seni henüz sonsuza dek birlikte olmaya ikna etmemişken— her ikiniz de muhteşem bir neşe varmış gibi yaparsınız. “Kim bilir, belki de sıkıntımın, mutsuzluğumun, kaygılarımın, yalnızlığımın dışına çıkabilirim. Bu kadın bana yardım edebilir” umudu yüzünden bunun bir kısmı da gerçektir. Ve aynı zamanda kadın da umut ediyor ancak bir kez bir araya geldiğinizde umutlar kısa sürede yok olur, mutsuzluk yeniden yerleşir. Artık sıkıntılısın ve problem kat be kat artmıştır. Şimdi bu kadından nasıl kurtulmalı?

Meditasyon halinde olmadığın için başka birilerine seni meşgul etmesi için ihtiyaç duyarsın. Ve meditasyon halinde olmadığın için sevemezsin de çünkü sevgi taşmakta olan mutluluktur. Sen kendinden sıkı-

*Meditasyon,
kendinle yaşama
sanatıdır.
O bunun dışında
bir şey değildir,
basitçe şudur:
Coşkuyla tek başına
olma sanatıdır.*

hyorsun; diğeri ile paylaşacak neyin var? Bu yüzden diğeri ile birlikte olmak da cehenneme dönüşür.

Bu anlamda Jean-Paul Sartre, "Diğeri cehennemdir" derken haklıdır. Diğeri cehennem değildir gerçekten sadece öyleymiş gibi gözükür. Cehennem senin içinde,

senin meditasyon halinde olmamanın içinde, senin kendi başına olamaman ve mutluluktan kendinden geçememenin içinde var olur. Ve her iki taraf da kendi, tek başına olamaz ve mutluluktan kendinden geçemez. Artık her ikisi de birbirinin boğazına, diğerdenden birazcık mutluluk koparabilmek için sarılır. Her ikisi de bunu yapıyordur ve her ikisi de dilencidir.

Bir psikanalizci sokakta başka bir psikanalizciye rastlamıştı. İlki diğesine, "İyi görünüyorsun. Ben nasılım?" diye sormuş.

Hiç kimse kendisi hakkında bir şey bilmez, hiç kimse kendisini tanımaz. Biz sadece başkalarının yüzlerini görürüz. Bir kadın güzel gözükür, bir erkek güzel, güleç gözükür, hep gülümser. Biz onun mutsuzluğunu bilmiyoruz. Belki tüm bu gülümsemeler sadece başkalarını kandırmak ve kendisini kandırmak için bir maskedir. Belki de bu gülümsemelerin ardında çok büyük gözyaşları vardır. Belki o şayet gülmezse ağlamaya, gözyaşı dökmeye başlayacağından korkuyordur.

Diğerini gördüğünde sen basitçe yüzeyi görürsün, sen yüzeye âşık olursun. Ancak yakınlaştıkça diğer kişinin içsel derinliklerinin seninki kadar karanlık olduğunu kısa sürede anlarsın. O da tıpkı senin gibi bir dilencidir.

*Meditasyon halinde
olmadığın için
sevemezsin de
çünkü sevgi
taşmakta olan
mutluluktur.*

Şimdi...iki dilenci birbirinden dileniyor. O zaman bu bir cehennem haline gelir.

Evet, haklısın: *"Kadınlar: Onlarla yaşamak cehennemdir ve onlar olmadan yaşamak cehennemdir."* Bu kadınlarla ilgili bir mesele değildir, erkeklerle ilgili bir mesele de değildir. Bu meditasyonla ve sevgiyle ilgili bir meseledir. Mutluluğun senin içinden kabarıp taşmaya başlamasının kaynağı meditasyondur. Şayet paylaşabilmek için yeterince mutluluğa sahipsen sadece o zaman senin sevgin tatmin edici olacaktır. Şayet paylaşmaya yetecek kadar mutluluğa sahip değilsen senin sevgin yorucu, tüketici, sıkıcı olacaktır. Bu yüzden ne zaman bir kadınla birlikte olsan sıkılıyorsun ve ondan kurtulmak istiyorsun. Ve ne zaman tek başına kalsan kendinden sıkılıyorsun ve kendi yalnızlığından kurtulmak istiyorsun ve bir kadın arayıp bulmaya çalışıyorsun. Bu bir kısır döngüdür! Tüm hayatın boyunca bir uçtan diğerine bir sarkaç gibi savrulup durabilirsin.

Gerçek problemi gör. Gerçek problemin kadın ya da erkek ile hiçbir alakası yoktur. Gerçek problemin

meditasyonla ve meditasyonun sevginin içinde, mutluluğun içinde, coşkunun içinde çiçek açması ile ilgisi vardır.

Önce meditasyon yap, mutlu ol, o zaman çok sevgi kendiliğinden gerçekleşecektir. O zaman başkalarıyla birlikte olmak güzeldir ve tek başına olmak da güzeldir. O zaman çok basittir de. Sen başkalarına dayanmazsın ve başkalarını kendine bağımlı kılmazsın. O zaman bu her zaman bir dostluktur, dostça olmaktır. O asla bir ilişkiye dönüşmez, o her zaman bir ilişkide olmaktır. İlişki kurarsın ama bir evlilik yaratmaz. Evlilik korkudan kaynaklanır, ilişkide olmak ise sevgiden.

İlişki kurarsın; her şey güzel bir şekilde devam ettiği sürece paylaşırsın. Ve şayet yollarınız bu yol ayrımında ayrıldığı için ayrılma anının geldiğini görürsen karşındakinin senin için olduğu her şey adına, diğeri ile paylaşmış olduğun tüm güzel anlar ve tüm zevkler ve mutluluklar için büyük bir minnetle hoşça kal dersin. İstirap çekmeden, acı duymadan basitçe ayrılırsın.

*Gerçek
bir anlayış sahibi
adam asla
yarın için söz vermez,
o sadece
"Şu anlık" diyebilir.*

İnsanlar değiştiği için hiç kimse iki kişinin her zaman için birlikte mutlu olacağını garanti edemez. Bir kadınla tanıştığında o bir kişidir, sen bir kişisindir. On yıl sonra sen başka birisi olacaksın. O başka birisi olacak.

Bu bir nehir gibidir: Su devamlı akar. Âşık olan insanlar artık mevcut değildir, onlar artık orada değildir. Şimdi başka birisi tarafından verilmiş olan belli bir söze yapışıp kalmaya devam edebilirsin ama o sözü sen vermemişsindir.

Gerçek bir anlayış sahibi adam asla yarın için söz vermez, o sadece "Şu anlık" diyebilir. Gerçekten dürüst bir adam hiç söz veremez. Nasıl söz verebilirsin? Yarını kim bilebilir? Yarın gelebilir de gelmeyebilir de. Yarın gelebilir: "Ben ayna olmayacağım, sen ayna olmayacaksın." Yarın gelebilir: "Sen daha derinden uyum sağlayabileceğin birisini bulabilirsin, ben daha ahenkli bir şekilde uyum sağladığım birisini bulabilirim." Dünya engindir. Niçin onu bugün tüketesin. Kapıları açık tut, alternatiflere açık tut.

Ben evliliğin karşısındayım. Problemi yaratan evlilik. Son derece çirkin hale gelen şey evlilik. Dünyadaki en çirkin kurum evlilik çünkü o insanlara sahte olmayı dayatır: Onlar değişmiştir ama sanki aynıymış gibi davranmaya devam ediyorlar.

Seksen yaşındaki bir adam, yetmiş beş yaşındaki karısı ile birlikte ellinci evlilik yıldönümlerini kutluyorlardı. Balayında gitmiş oldukları dağ köyündeki aynı otele gittiler. Nostalji! Artık o seksen yaşındaydı ve kadınsa yetmiş

*Dünyadaki
en çirkin kurum
evlilik çünkü o
insanlara sahte
olmayı dayatır:
Onlar değişmiştir ama
sanki aynıymış gibi
davranmaya
devam ediyorlar.*

beş. Geçen seferki aynı otelde ve aynı odada kaldılar. Elli yıl önceki o güzel günleri yeniden yaşamaya çalışıyorlardı.

Yatmaya giderlerken kadın, "Unuttun mu? Bala-yı gecesi beni öptüğün gibi öpmeyecek misin?"

Yaşlı adam, "Tamam" dedi ve kalktı.

Kadın "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Adam, "Dişlerimi banyodan alacağım" dedi.

Her şey değişmiştir. Şimdi dişler olmadan ya da takma dişlerle bu aynı öpücük olmayacaktır. Fakat adam "Tamam" der. Yolculuk seksen yaşındaki birisi için yorucu geçmiş olmalı... Ancak insanlar sanki aynılarmış gibi davranmaya devam ederler.

Çok az insan gerçekten büyür; yaşlanmış bile olsalar büyümmezler. Yaşlanmak büyümek demek değildir. Gerçek olgunluk meditasyon sayesinde ortaya çıkar.

Sessiz, huzurlu, hareketsiz olmayı öğren. Zihinsiz olmayı öğren. Başlangıç bu olmalı. Bundan önce hiçbir şey yapılamaz ve her şey ondan sonra daha kolaylaşır. Kendini tamamıyla mutlu ve saadet içinde bulduğunda o zaman üçüncü dünya savaşı bile başlasa ve tüm dünya kaybolup seni yalnız bıraksa bile bu seni etkilemeyecektir. Sen hâlâ ağacının altında oturup *vipassana* yapıyor olacaksın.

Bu anın hayatına geldiği gün mutluluğunu paylaşabilirsin. Artık sevgi verebilirsin. Bundan önce o ıstırap, umutlar ve hayal kırıklıkları, arzular ve hüsrân ve

hayaller olacaktır...ve o zaman avuçlarında ve ağzında toz toprak olacaktır. Dikkatli ol, zamanı boşa harcama. Zihinsizliğe ne kadar erken erişirsen o kadar iyidir. O zaman pek çok şey içinde çiçek açabilir: Sevgi, yaratıcılık, kendiliğindenlik, coşku, dua, şükran, Tanrı.

*Çok az insan
gerçekten büyür;
yaşlanmış bile olsalar
büyümezler.
Yaşlanmak büyümek
demek değildir.*

Playboy

*Sıkışmış durumdayım: Üç kadını seviyorum.
Cehennem bu ve bu üç aydır böyle
devam ediyor. Şimdi ne yapmalı?*

Sen zorlu bir adam olmalısın! Bir kadın yeterlidir. Senin resmi korumaya ihtiyacın var! Ancak üç ay boyunca buna sabırla katlanabildiyse birazcık daha bekle. Zaman her şeyin ilacıdır. Ve kadınlar her zaman için erkeklerden daha duyarlıdır: Şayet sen bir şey yapamazsan onların bir şey yapması kaçınılmazdır.

John ve Mary demiryolu geçitinde sevişmeye başladılar. Sevişmeleri ilerledikçe gelmekte olan ekspresin önündeki rayların üzerine yuvarlandılar.

Makinist yolunun üzerindeki iki bedeni görerek treni tam zamanında durdurdu. Şimdi, treni durdurmak ciddi bir suçtu ve mahkemede yargıç onlardan bir açıklama talep etti. Yargıç, "Şimdi John, ben anlayışlı bir adamım, senin ve kız arkadaşının birazcık eğlenmek istediğinizi anlıyorum ama niçin trenin yolundan çekilmediniz?" dedi.

"Şey, şöyle oldu Sayın Yargıç: Ben geliyordum, tren geliyordu ve Mary geliyordu. Ve düşündüm ki kim durabilirse o duracaktı" dedi John.

Bu bir rahmet mi? Uzun bir süre yalnızlıktan sonra üç kadına birden aynı anda aşık oldum ki başlangıçta bu kolaydı. Ancak birisi ile daha derinlemesine bir ilişkiye girmeye başlar başlamaz ya ben bir sonrakine koştum ya da o başka birisi ile olmak istedi. Elbette aynı şey yine diğer kadınla daha yakınlaşır yakınlaşmaz gerçekleşti. Yani mutluluk ve ıstırap birbirlerine oldukça yakın ama merak ediyorum ben bir şeyden mi kaçıyorum?

Kadınları ya da erkekleri anlamaya ihtiyaç vardır çünkü her erkek varlığının içinde kadınsı bir parçaya sahiptir ve her kadın varlığının içinde erkeksi bir parçaya sahiptir.

Üç tanesinin gereğinden fazla olduğunu düşünmüyor musun? Dördüncüden kaçındığını mı düşünüyorsun? Bir kadın cehennem yaratmak için yeterlidir ve sen banna, "Bu bir rahmet mi?" diye soruyorsun. Bu kılık değiştirmiş bir lanet olmalı.

"Jack'e ne oldu? Onu çok uzun zamandır hiç görmedim."

"Boğulmaktan kurtardığı kızla evlendi."

"Mutlu mu?"

"Elbette! Ama o artık sudan nefret ediyor!"

Sen yüce bir ruh olmalısın. Ya öylesine bilinçsizsin ki üç tane kadın bile sende sorun yaratamıyor ya da o kadar aydınlanmışsın ki 'kimin umurunda.'

İşten eve dönerken bir akşam üç yolcu banliyö treninin lüks vagonunda arkadaş oldular ve üçüncü seferde saygıdeğer evlilik ilişkilerinin erdemleri hakkında konuşmaya başladılar.

İlki gururla, "Her akşam karım, trenimi karşılar ve biz on yıldır evliyiz" diye ilan etti.

"Bu da bir şey mi?" diye küçümsedi ikincisi. "Benim karım da her akşam beni karşılar ve biz on yedi yıldır evliyiz."

"Ben her ikinizi de yenmiş durumdayım arkadaşlar" dedi gruptaki açıkça en genç gözüken yolcu.

"Bunu nasıl kanıtlayabilirsin?" diye bilmek istedi ilk adam.

İkincisi, "Zannedersen seni de her akşam karşılayan bir karın vardır!" diye küçümsedi.

"Bu doğru ve ben evli bile değilim!" dedi adam.

Üç kadın ve sen evli bile değilsin! Onlar seninle futbol maçı yapacaklardır. Ve sen "*Bu bir rahmet mi?*" diye soruyorsun; elbette bir soru işareti var. Biraz daha dikkatli ol: Bu senin gibi insanlar için tehlikeli bir yer. Burada çok fazla sayıda kadın var ve şayet sen böyle devam edersen senden geriye hiçbir şey kalma-

yacak ve ben hiç gereği yokken bir mürit kaybedeceğim, beni de bir düşün.

Çok varlıklı bir işadamı olan Weinstein'ın çok çirkin bir kızı vardı. Onunla evlenecek genç bir adam buldu ve on yıl sonra iki çocukları olmuştu.

Bir gün Weinstein damadını ofisine çağırdı. "Dinle, sen bana çok güzel iki tane torun verdin ve beni çok mutlu ettin. Sana işimin yüzde kırk dokuzunu vereceğim" dedi.

"Sağ ol baba!"

"Senin için başka ne yapabilirim?"

"Bütün hisselerimi satın al."

Ben seni, bedeli ne olursa olsun tamamıyla satın almak istiyorum. Sen sadece şu üç kadına bir danış!

Aşk önemlidir, iyi bir öğrenme ortamıdır ama sadece bir öğrenme ortamıdır. Bir okul yeterlidir, üç tane okul çok fazladır. Ve üç tane kadınla pek fazla şey öğrenemeyeceksin, çok büyük bir karmaşa içinde olacaksın. Bir tanesi ile olmak daha iyidir böylelikle onunla daha bütün olabilirsin, böylelikle onu ve kendi arzularını daha net bir şekilde anlayabilirsin, böylelikle sen daha az bulanık, daha az kederli olursun çünkü aşk başlangıçta sadece bilinçsiz bir şeydir. O biyolojiktir, o değerli bir şey değildir. Sadece sen onun içine kendi farkındalığını getirdiğinde, onunla ilgili daha çok ve daha çok meditasyon yapar halde olduğunda, o değerli hale gelmeye başlar. O yükseklerle doğru uçmaya başlar.

Bir kadın ya da bir erkekle yakınlık, pek çok yüzeysel ilişki kurmaktan daha iyidir. Sevgi mevsimlik açan bir çiçek değildir, onun gelişmesi yıllar alır. Ve sadece o geliştiğinde biyolojisinin ötesine geçer. Ve içinde manevi bir şeye sahip olmaya başlar. Sadece çok sayıda kadın ya da erkekle birlikte olmak seni yüzeysel tutacaktır: Belki eğlencelidir ama yüzeyseldir; kesinlikle meşgul edici ama bu meşgul olma senin içe doğru gelişimine yardımcı olmayacaktır.

Ancak birebir bir ilişki, sürdürülen bir ilişki sayesinde birbirinizi daha yakından anlayabilmek muazzam bir şekilde faydalıdır. Niçin bu böyledir? Ve bir kadın ya da bir erkeği anlama ihtiyacı nedir? Bu ihtiyaç vardır çünkü her erkek varlığının içinde kadınsı bir parçaya sahiptir ve her kadının varlığının içinde erkeksi

*Bir erkeği
kandırmak kolaydır
çünkü o entelekti
ile yaşar;
bir kadını kandırmak
çok zor, neredeyse
imkânsızdır çünkü
o sezgisel olarak
yaşar.*

bir parçaya sahiptir. Bunu anlamamanın yegâne yolu, bunu anlamamanın en kolay yolu, bunu anlamamanın en doğal yolu birisi ile derin, yakın ilişkiye sahip olmaktır. Eğer bir erkeksen bir kadınla derin, yakın bir ilişkiye gir. Güvenin gelişmesine izin ver ki böylelikle tüm engeller kaybolsun. Birbirinize o kadar yakılaşın ki sen kadına çok derinlemesine bakabilesin ve kadın senin derinliklerine bakabilsin. Birbirinizi kandırmayın.

Ve şayet çok sayıda ilişkin olursa dürüst olmaya-

caksm, sürekli yalan söylüyor olacaksın. Yalan söylemek zorunda kalacaksın, samimi olmamak zorunda kalacaksın, gerçekten söylemek istemediğin şeyler söylemek zorunda kalacaksın ve onlar hepsinden şüphe edecek. Eğer başka ilişkiler yaşıyorsan bir kadınla güven geliştirmek çok zor bir şeydir. Bir erkeği kandırmak kolaydır çünkü o entelekti ile yaşar; bir kadını kandırmak çok zor, neredeyse imkânsızdır çünkü o sezgisel olarak yaşar. Onun gözlerinin içine doğrudan bakamayacaksın; onun senin ruhunu okumaya başlayabileceğinden korkacaksın ve sen o kadar çok aldatıcı şeyi saklıyor ve o kadar çok sahtesin ki.

Bu nedenle şayet çok sayıda ilişkin varsa kadının psikolojisinin derinliklerine inemeyeceksin. Ve ihtiyaç duyulan yegâne şey budur: Kendi içsel, kadınsı kısmını tanımak. İlişki bir ayna haline gelir. Kadın senin içine bakmaya başlar ve kendi erkeksi kısmını bulmaya başlar; erkek kadının içine bakar ve kendi kadınsı taraflarını keşfetmeye başlar. Ve sen ne kadar çok kendi kadınsılığının —diğer kutup— farkına varırsan, o kadar tam olabilirsin, o kadar bütünleşebilirsin. İçindeki erkek ve içindeki kadın birbirinin içinde kaybolduğunda, birbirinin içinde eridiğinde artık ayrı olmadığında, tek parça haline gelmiş bir bütün olduğunda sen bir birey haline gelmiş olursun. Carl Gustav Jung bu süreci bireyselleşme olarak adlandırır. O haklıdır, o bunun için doğru sözcüğü seçmiştir ve aynı şey kadının da başına gelir. Ancak pek çok insanla oynamak seni yüzeysel, eğlenceli, meşgul kılacaktır. Ancak gelişmeyeceksin; ve nihai olarak önemli olan tek şey gelişmedir, bü-

tünleşmeye, bireyselliğe gelişmek, içinde bir merkezin gelişmesi. Ve bu gelişme senin diğer kısmını tanımanı gerektirir. En kolay yaklaşım ilk önce dışarıdaki kadını tanımaktır, böylelikle içerdeki kadını da tanıyabilirsin.

Tıpkı bir ayna gibi —ayna senin yüzünü yansıtır, o sana kendi yüzünü gösterir— kadın senin aynan haline gelir, erkek senin aynan haline gelir. Diğeri senin kendi yüzünü

yansıtır. Ama etrafında çok sayıda ayna varsa ve sen bir aynadan diğerine koşarsan ve her aynayı diğeri ile ilgili olarak kandırırsan bir kaosun içinde olacaksın, cıldıracaksın.

Bir kadına o çok yeni olduğu için âşık olursun: Fizyoloji, bedeninin orantısı, yüz, gözler, kaşlar, saçının rengi, konuşma şekli, dönme şekli, merhaba deme şekli, görünümü. Her şey yenidir, bütün arazi bilinmezdir: Bu araziye incelemek istersin. O davetkârdır, o çok davetkârdır; yakalandın, hipnotize oldun. Ve sen yaklaşmaya başladığında o, kaçmaya başlar; oyunun bir parçasıdır bu. O ne kadar kaçarsa, o kadar cazip hale gelir. Eğer basitçe, "Evet, hazırım" derse, o an tam o an heyecanın yarısı ölmüştür. Aslında nasıl kaçacağını düşünmeye başlayacaksın. Bu yüzden o sana, onun peşinden gitmen için bir şans veriyor. İnsanlar asla kur

*Erkek kadının
içine bakar ve kendi
kadını taraflarını
keşfetmeye başlar.
Ve sen ne kadar çok
kendi kadınsılığının
—diğer kutup—
farkına varırsan,
o kadar
tam olabilirsin,
o kadar
bütünleşebilirsin.*

yapma devam ettiği sürece olduğu kadar mutlu olmazlar —çok mutludurlar— çünkü bu bir takiptir. Erkek temelde bir avcıdır, bu yüzden bir kadın takip edildiğinde, uzağa kaçtığında, şurada burada saklanmaya çalıştığında, hayır demekten kaçındığında erkek, gide rek daha çok kızışır. Meydan okuma yoğunlaşır; kadın fethedilmelidir. Artık o, kadın için ölmeye hazırdır ya da ne gerekiyorsa yapmaya hazırdır ama kadın fethedilmelidir. O, sıradan bir adam olmadığını kanıtlamak zorundadır.

Fakat bir kez evlendiklerinde, o zaman her şey...çünkü bütün ilgi takip etmekteydi, bütün ilgi tanıdık olmayandaydı, bütün ilgi kadının açıkça fethedilmez olmasındaydı. Fakat artık o, fethedilmiştir; artık şu eski ilgi nasıl yerinde dursun? En iyi ihtimalle kişi, rol yapabilir ama eski ilgi ayakta kalamaz. Her şey soğumaya başlar. Onlar birbirlerinden sıkılmaya başlarlar çünkü artık yine yeni arazi anlamına gelen başka kadınlar vardır: Onlar çekicidir, onlar davet eder, dışarı çağırır.

Aynı şey düşüncelerle de olur: Sen bir çeşit düşünceyle büyülenirsin ama ona alıştığın zaman balayı bitmiştir, aşk bitmiştir. Artık sen başka bir şeyle ilgilenmek istersin, sana bir heyecan, bir kıpırtı verecek yeni bir şey.

Bu şekilde kişi bir kadından diğerine gider, bir erkekten diğerine gider. Bu çeşit arayış asla sana güven yaratacak zamanı tanımaz.

Üçüncü Kısım

*Ben faydasızım;
Ben sadece şarkı söyleyebilirim,
Ve benim şarkılarım amaçsızdır.*

Rabindranath Tagore

Politikacı

*Ben radikal devrimci bir politikacıyım,
bana söyleyecek bir şeyiniz var mı?*

Sen zaten yeterince ileriye gitmişsin; dinlemeyeceksin. Sadece bir politikacı olmak yeterlidir ama sen devrimci radikal bir politikacısm: Kanser iki kat, üç kat olmuş. Politika yeterli değil mi? Radikal, devrimci olmak zorunda mısın? Ancak biz her zaman çirkin gerçeklikleri gizlemek için güzel sözcükler buluruz.

Hiçbir politikacı devrimci olamaz çünkü yegâne devrim ruhsal olandır. Hiçbir politikacı radikal de olmaz; *radikal* sözcüğünün kendisi köklerle ilgili anlamına gelir. Politikacı sadece yaprakları koparır, onun köklerle yapacak hiçbir şeyi yoktur. Sadece aydınlanma seni köklere götürür, sadece meditasyon seni problemlerin köklerine indirir.

*Hiçbir politikacı
devrimci olamaz
çünkü yegâne devrim
ruhsal olandır.*

Politika her zaman var olmuştur, politikacılar her zaman var olmuştur ama sonuçta ne olmuştur? Dünya aynı dert çemberinin içinde kalır. Aslında mutsuzluk her gün katlanarak artmaya devam eder. Tüm bu devrimciler ve radikal politikacılar sadece zararlı olduklarını kanıtlamışlardır; elbette iyi niyete sahiptirler ama niyetin pek bir işlevi yoktur. Önemli olan şey bilinçtir.

Politikacının hiç bilinci yoktur; aslında o, kendi manevi problemlerinden kaçınmaya çalışıyordur, o kendi problemlerinden kurtulmaya çalışıyordur. Ve kişinin kendisinden kaçmasının en kolay yolu, dünya problemleri ile ekonomi ile tarih ile politika ile yoksullara hizmet ile toplumun şartlarını dönüştürmek ile reformla uğraşmasıdır. Tüm bunlar kişinin kendi problemlerinden kaçma stratejileridir —tehlikeli, ince stratejiler— çünkü kişi basitçe bir korkak iken, kişi yüce bir şey yaptığını hisseder.

Önce kendi problemlerinle yüzleş, onlarla karşılaş. Önce kendi varlığını dönüştür. Sadece dönüşüm yaşamış bir insan başkalarında dönüşüm sürecini tetikleyebilir.

“Bana söyleyecek bir şeyiniz var mı?” diye soruyorsun. İki şeyi hatırla. Birincisi mahvolmanın üç kuralı vardır. Bu dünyada iflas etmenin üç yolu vardır: İlki seksle ikincisi kumarla ve üçüncüsü ise politikayla. Seks en eğlenceli olanıdır, kumar en heyecanlı olanıdır ve politika ise en kesin olanıdır. İkincisi tüm devrimlerin temel kanununu hatırla: Devrim olduğunda her şey farklı olacaktır. Daha iyi değil sadece farklı.

Politikacılar tüm dünyayı asırlardır yönlendiriyorlar; nereye, hangi sona doğru? Oyunun tüm aptallığını görebilmemiz için bu zaman yeterli değil mi? En azından beş bin yıllık politikanın tamamıyla farkındayız; bundan önce de durum aynı olmuş olmalı. Ama beş bin yıllık politik oyunlardan sonra ne olmuştur? İnsan aynı karanlığın içinde, aynı mutsuzluğun içinde ve aynı cehennemin içindedir. Evet politika ona umut vermeye devam eder: Asla gelmeyecek olan daha iyi bir gelecek için bir umut. Yarın asla gelmez.

O insanların afyonudur. Karl Marks, dinin insanların afyonu olduğunu söyler. Bu doğrudur. Bu yüzde doksan dokuz nokta dokuz oranında doğrudur. Sadece yüzde sıfır nokta biri doğru değildir. Bir Buda, bir İsa, Lao Tzu, bir Zerdüşt: Sadece bu çok az sayıdaki insan bu yüzde sıfır nokta bir içinde sayılabilir,

aksi taktirde Karl Marks yüzde doksan dokuz nokta dokuz oranında haklıdır. Din insanlar için afyon olduğunu kanıtlamıştır. O insanları uyuşturucu almış bir halde tutar, neredeyse öylesine bir uyku hali ki onlar dayanılmaz bir varoluşa katlanabilir, onlar her türden köleliğe, açlığa, daha iyi bir gelecek umudu adına katlanabilir. Dinler bu daha iyi geleceği, ahrette, ölümden sonra vermiştir.

*Önce kendi
problemlerinle yüzleş,
onlarla karşılaş.*

*Önce kendi
varlığını dönüştür.
Sadece dönüşüm
yaşamış bir insan
başkalarında
dönüşüm sürecini
tetikleyebilir.*

İnsanlar bana gelip sorarlar, "Ölümden sonra ne olacak?" Onlara cevap vermem, onların yerine onlara başka bir soru sorarım. Onlara, "Ölümden sonrasını tamamıyla unut, sana bir şey sorayım, "Ölümden önce ne oluyor?" diye sorarım...çünkü ölümden önce her ne oluyorsa ölümden sonra da olmaya devam edecektir..

O bir sürekliliktir: Senin bilincin aynı olacak, önce ya da sonra hiçbir fark yaratmayacak. Beden aynı olmayabilir, kap değişebilir ama kabın içindeki aynı kalmaya devam edecek. Gerçekleşen her şey kaba değil kabın içindekinin başına geliyor.

Öncelikle din, insanlara afyon veriyordu: "Yarın," "ölümden sonra." Milyonlarca insan, bu uyuşturucu almış ruh hali içerisinde, kloroform, dini kloroform etkisi altında kalmıştır. Artık politika aynı şeyi yapıyor. Komünizm bile kitleler için yeni bir afyon olmak dışında bir şey yapmadığını kanıtlamıştır: Komünizm yeni bir din çeşididir. Strateji aynıdır: "Yarın devrim gelecek ve her şey iyi olacak." Bugününü yarın için feda etmelisin ve yarın asla gelmez.

Rus Devrimi'nden beri seksen yıl geçti ve yarın hâlâ önceden olduğu kadar uzakta. Hint Devrimi, Gandhi Devrimi'nden beri elli yıl geçti ve yarın hâlâ aynı uzaklıktadır, aslında öncesinden daha da uzakta. Kendini kurban edenler boş yere kendilerini kurban ettiler; şayet onlar yaşamış olsaydı daha iyi olacaktı. Ölen insanlar aslında, insanlığa büyük bir hizmette bulunduklarını umut ederek intihar ediyorlardı.

Dünyada daha fazla delilik yaratma; o zaten şimdiden delilikle dolup taşıyor.

Benim bir meslektaşım akıl hastanesinde çalışıyordu. Hastaları vizite çıktığında onları, "Niçin buradasın?" diye teste tabi tutuyordu. Yanıt genellikle hastanın gerçeklikle ilişkisinin derecesini gösterirdi.

Bir sabah psikolog onu sarsan bir yanıt aldı. Hasta, "Doktor, siz neden buradaysanız ben de o yüzden buradayım. Dış dünyada tutunamadığım için," dedi.

Hastalar ve doktorlar, insanlar ve politikacıların hepsi aynı teknededir. Onların hepsi Ayetullah Hu-manyaktır! Dünya her türden manyakla dolup taşıyor. Şayet radikal devrimci politikalarından vazgeçersen en azından bir Hu-manyak daha az olacaktır. Ve bu çok büyük bir rahmet olacaktır.

*Ölümden sonrasını
tamamıyla unut,
...çünkü ölümden önce
her ne oluyorsa
ölümden sonra da
olmaya
devam edecektir.*

Din Adamı

Genç bir şeytan koşarak patronunun yanına gelir. Eli ayağı titrer bir şekilde yaşlı şeytana şöyle der: "Hemen bir şeyler yapmak zorundayız. Çünkü dünyada bir adam hakikati buldu! İnsanlar bir kez hakikati bildiğinde bizim mesleğimiz ne olacak?"

Yaşlı adam kahkahayı patlattı ve şöyle dedi: "Yerine otur, rahatla ve endişelenme. Her şey kontrol altında, bizim adamlarımız oraya ulaştı."

"Ama oradan geliyorum: Orada tek bir şeytan bile görmedim" dedi.

Yaşlı adam, "Din adamları benim insanlarımdır. Onlar çoktan hakikati bulan adamın etrafını sardılar. Şimdi onlar hakikat adamıyla kitleler arasındaki aracı olacaklar. Onlar tapınaklar oluşturacak, onlar kutsal kitaplar yazacak, onlar her şeyi yorumlayacak ve çarpıtacaklardır. Onlar insanların ibadet etmelerini, dua etmelerini isteyecekler ve tüm bu laf salatası içinde hakikat kaybolacak! Bu benim her zaman başarılı olmuş, çok eski bir yöntemimdir" dedi.

Din adamları temsil ettikleri dinin dostu değildir. Onlar onun en büyük düşmanlarıdır çünkü din hiçbir aracıya ihtiyaç duymaz: Seninle varoluş arasında her an ilişki vardır. Öğrenmen gereken tek şey varoluşun dilini nasıl anlayacağıdır. Sen insanın lisanını biliyorsun ama o varoluşun lisanı değildir.

Varoluş sadece tek bir dil bilir: O da sessizliktir.

*Sen insanın
lisanını biliyorsun
ama o varoluşun
lisanı değildir.
Varoluş sadece
tek bir dil bilir:
O da sessizliktir.*

Şayet sen de sessiz olabilirsen hakikati, hayatın anlamını, varolan her şeyin önemini anlayabileceksin. Ve bunu senin için yorumlayacak hiç kimse yoktur. Bunu herkes kendi başına bulmak zorundadır, hiç kimse senin adına bu işi yerine getiremez. Ancak din adamlarının asırlardır

yapmakta olduğu şey budur. Onlar sen ve varoluş arasında bir Çin Setti gibi duruyorlar.

Sadece birkaç gün önce Vatikan, Papa tüm Katolikleri, "Bana pek çok kez, çok sayıda Katolik'in Tanrı'dan af dilediği söylendi. Onlar günah çıkarmak için rahibe gitmiyorlar. Doğrudan Tanrı'dan af dilemenin günah olduğunu ilan ediyorum. Rahibe günah çıkartmak zorundasınız; Tanrı ile doğrudan ilişki kuramazsınız" şeklinde bilgilendirdi. O herhangi bir sebep öne sürmedi çünkü rahibin mesleğini sürdürmek zorunda

olması dışında hiçbir neden yoktur. Ve onun kendisi yüksek bir rahiptir.

Şayet insanlar gerçekliğe onlara kimse önderlik etmeden, neyin iyi neyin kötü olduğunu onlara kimse söylemeden, takip etmeleri için onlara hiç kimse bir harita vermeden yaklaştırmaya başlarsa milyonlarca insan varoluşu anlayabilecektir. Çünkü bizim kalp atışımız aynı zamanda tüm evrenin kalp atışıdır, bizim yaşamımız bütünüün yaşamının bir parçasıdır. Biz yabancı değiliz, biz başka bir yerden gelmiyoruz, biz varoluşun içinde büyüyüyoruz. Biz onun bir parçasıyız, onun yaşamsal bir parçasıyız. Bizim sadece sözcüklerle anlatılamayacak olanı: Varoluşun müziğini, varoluşun muazzam coşkusunu, varoluşun sürekli kutlamasını duyabilmek için yeterince sessiz olmamız gerekir. Bir kez bu kalbimize nüfuz etmeye başladığında dönüşüm gelir.

Bir kimsenin dindar hale gelmesinin yegâne yolu budur; insan tarafından yapılmış olan kiliselere gitmekle değil, insan tarafından yapılmış olan kutsal metinleri okumakla değil.

Ancak din adamları onların kutsal metinleri, Tanrı tarafından yazılmış gibi davranmaktadırlar. Bu fikrin ta kendisi ahmakçadır! Sadece şu metinlerin içine bir bak: Onlar da Tanrı'nın imzasına ilişkin hiçbir şey bulamayacaksınız. Tanrı'nın yazmış olması için hiçbir sebep olmayan şeyler bulacaksınız.

Hindular, *Vedalar'a* ve onların bizzat Tanrı'nın kendisi tarafından yazıldığına inanırlar. Onlar var olan

en eski kitaplardır fakat hiçbir Hindu onlara bakma zahmetine katlanmaz.

Şayet Tanrı onları yazsaydı, muazzam değere sahip şeyler olurlardı ama *Vedalar*'ın yüzde doksan sekizi sadece çöplüktür; öylesine çöp gibidir ki onların Tanrı tarafından yazılmadığını kanıtlar.

Örneğin bir rahibin duası: Niçin bunu Tanrı yazmış olsun? Ve duada ineklerin yeterince süt vermediği söylenir: "Bana acı, ineklerimin sütünü artır." Sadece bu da değil, "Başka herkesin sütünü *azalt*!" Tanrı bunu mu yazacak? "Düşmanlarımı öldür ve dostlarıma yardım et"...ve hatta bu kadar saçma şeyler: "Yağmur-lar geliyor; suyun benim tarlama ulaşması ve komşu tarlaya ulaşmamasına dikkat et çünkü o benim düşma-nıma ait, suyu sadece benim tarlama yağdır."

Tanrı niçin böyle şeyler yazsın? Her metin kendi içinde, adamlar ve aptal adamlar ve ilkel adamlar tara-fından yazıldığı kanıtını taşır. Sözde kutsal metinler iyi

edebi metinler olarak bile algı-lanamaz; onlar çocukçadır, kabadır, çirkindir ama onlar artık yaşamayan dillerde ya-zılmış olduklarından... ve ba-zıları asla ortalama insan tara-fından kullanılmamış dillerde-dir. Örneğin *Vedalar*. Bu dil hiçbir zaman sıradan insanlar tarafından kullanılmamıştır; o eğitilmiş Brahminlerin diliydi, rahiplerin diliydi. Ve onlar

*Bizim
sadece sözcüklerle
anlatılamayacak olanı:
Varoluşun müziğini,
varoluşun muazzam
coşkusunu, varoluşun
sürekli kutlamasını
duyabilmek için
yeterince sessiz
olmamız gerekir.*

onun tercüme edilmesi konusunda çok gönülsüzdür çünkü onlar biliyordu: Bir kez tercüme edildiğinde tüm mukaddesliğini kaybedecekti. İnsanlar bu saçmalığın kutsal olması bir yana herhangi bir anlamı dahi olmadığını göreceklerdi.

Senin tüm dinlerinin kutsal kitaplarında ne kadar çok iğrençlik, ne kadar çok pornografi vardır. Ancak onlar sıradan insanlar tarafından kullanılmayan Sanskrit dilinde yazılmışlardır; sıradan insanlar tarafından kullanılmayan Arapça dilinde yazılmıştır; sıradan insanlar tarafından kullanılmayan İbranice'de yazılmıştır; Pali dilinde, Prakrit dilinde... Bu diller ölüdür. Bütün dinler, kendi kutsal metinlerinin insanların anlayacağı modern dillere kazandırılması konusunda gönülsüzdür. Onların gönülsüzlüğüne rağmen kutsal metinleri tercüme edilmiştir.

İlk önce onlar basılmalarına karşıydı; ikinci olarak onlar tercüme edilmelerine karşıydı. Bunun tek sebebi, onların bir kez basıldığında dünyanın her tarafında satılabileceğini, herkesin onları satın alabileceğini biliyor olmalarıydı. Ve şayet onlar yaşayan dillere tercüme edilirse, o zaman hakikati ne kadar saklayabilirsin? Ve onların Tanrı tarafından yazıldığını nasıl kanıtlayacaksın? Metinler insan yapımıdır, Tanrı heykelleri insan yapımıdır, ibadethaneler ve tapınaklar insan yapımıdır ama binlerce yılın koşullanması onlara belirli bir kutsallık, ilahilik sağlamıştır. Ve onların içinde ilahi olan hiçbir şey yok. Onların içindeki hiçbir şey kutsal değil.

Din adamları başka herkesten daha çok insanı kandırmaktadır. Bu dünyadaki en kötü meslektir, fahişelerin mesleğinden dahi kötüdür. En azından fahişe sana karşılığında bir şey verir. Din adamı sana basitçe hava civa verir: Sana verecek hiçbir şeyi yoktur.

Ve hepsi bu değildir: Ne zaman birisi hakikati fark etse bu din adamları ona karşıdır. Açıktır ki onlar karşı olmak zorundadır çünkü onun hakikati şayet insanlar tarafından tanınacak olursa dünyadaki milyonlarca din adamı işlerinden olacaktır. Ve onların istihdamı kesinlikle verimsizdir. Onlar parazittir, onlar sürekli olarak insanın kanını emmeye devam ederler. Çocuk doğduğu andan itibaren mezara girene kadar, din adamı onu sömürecek yollar bulmayı sürdürür.

Din, din adamlarının ellerinden kurtarılmadığı sürece dünyada sadece sahte dinler kalacaktır; o asla dindar hale gelmeyecektir. Ve dindar bir dünya mutsuz olamaz: Dindar dünya sürekli bir şenlik olmalıdır.

*Dindar bir adam
saf bir mutlulukla
kendinden geçişten
başka bir şey değildir.*

*Onun kalbi
şarkılarla doludur.
Onun tüm varlığı
her an dans etmeye
hazırdır.*

Dindar bir adam saf bir mutlulukla kendinden geçişten başka bir şey değildir. Onun kalbi şarkılarla doludur. Onun tüm varlığı her an dans etmeye hazırdır. Ancak din adamı hakikat arayışını ortadan kaldırmıştır: O aramaya gerek olmadığını, onun

zaten bulunmuş olduğunu, sadece senin inanca sahip olman gerektiğini söyler.

Din adamı insanları mutsuz kılmıştır çünkü o, dünyanın tüm zevklerini kötülemiştir. O dünyanın tüm zevklerini kötüleyerek bu sayede öteki dünyanın zevklerini yüceltebilir. Öteki dünya onun kurgusudur. Ve o, insanlığın kendi gerçekliğini kurgusal bir fikir için kurban etmesini ister. Ve insanlar da onu kurban etmiştir.

Bilim Adamı

Bir süre önce bilimin kafaya, dininse kalbe ait olduğunu söylediğinizi duymuştum.

Ben bu nitelikleri zıt kutuplar olarak, karşılıklı olarak bağımlı oldukları şeklinde anlıyorum. Biri diğeri olmadan var olamaz, tıpkı insanın hem kafası ve hem kalbi olmadan var olamayacağı gibi. O zaman bir dünya bilimsel cemaati kendisi ile birlikte bir yan ürün olan bir dünya dini cemaatini de getirmez mi? Bir dünya bilimi ve bir dünya dini vizyonu sizin Yeni İnsan vizyonunuzun içinde sentezlenmemiş midir?

İnsan sadece kafa ve kalp değildir. Onda bu ikisinden daha fazlası vardır: Onun varlığı. Bu nedenle üç şeyi anlamak zorundasın: Kafa, kalp ve varlık.

Din kalbe aittir dedim çünkü din kafa ile varlık arasındaki köprüdür. Kafa varlığa kalbin içinden geçmeden doğrudan atlayamaz.

*Din ne düşünmektir,
ne de hissetmektir,
o ne mantıktır
ne de duygudur.
O saf sessizliktir:
Bir anlamda mutlak
boşluktur çünkü
his yoktur,
düşünce yoktur ve
bir başka anlamda ise
saadetle, rahmetle
dolup taşmaktır.*

Bilim kafaya, mantığa, sağduyuya hapis olur. Kalp hislere, duygulara, duyarlılığa hapis olur. Ancak varlık her ikisinin de ötesindedir. O saf sessizliktir: Düşünce yok, his yok. Ve sadece kendi varlığını bilen bir insan hakikaten dindardır. Kalp sadece yoldaki bir dinlence yeridir.

Fakat benim yaşadığım zorluğu anlamın gerekir. Sen kafandasın. Varlık hakkında konuşamam çünkü kafa var-

lıkla iletişim kuramayacaktır. Kafa için varlık yoktur; bu yüzden bilim adamları sürekli olarak ruhu reddediyor. Bu yüzden sana yolun ortası olan kalp hakkında konuşmak zorundayım.

Kafa için birazcık kalbi anlayabilmek mümkündür çünkü en büyük bilim adamı bile âşık olur. Onun kafası neler olup bittiğini kavrayamaz: Âşık olmak mı? O bunu mantıklı bir şekilde açıklayamaz. Onun niçin belirli bir erkekle ya da belirli bir kadınla gerçekleştiğini, onun ardında nasıl bir kimya olduğunu, onun ardında nasıl bir fizik olduğunu bulamaz; o hiçbir yerden gelmiyormuş gibi gözükür. Ancak onu reddedemez de. O oradadır. Onun tüm hayatını ele geçiriyor. Bu yüzden dinin kalbe ait olduğunu söylüyorum. Bu sadece geçici bir ifadedir.

Bir kez seni düşünmekten hissetmenin içine gitmek için ikna edebilirsem o zaman sana dinin varlığına ait olduğunu söyleyebilirim. Din ne düşündürmektir, ne de hissetmektir, o ne mantıktır ne de duygudur. O saf sessizliktir: Bir anlamda mutlak boşluktur çünkü his yoktur, düşünce yoktur ve bir başka anlamda ise sadetle, rahmetle dolup taşmaktır.

Meditasyon kafadan kalbe, kalpten varlığa giden yoldur.

Tüm bilim adamlarının kalbi dinlemesini isterdim. Bu bilimin tüm karakterini değiştirirdi. O ölüme hizmet etmezdi, o daha çok ve daha çok yok edici silahlar yaratmazdı. O yaşamın hizmetinde olurdu. O daha iyi güller, daha güzel kokulu güller yaratırdı; o daha iyi bitkiler yaratırdı, daha iyi hayvanlar, daha iyi kuşlar, daha iyi insanoğlu yaratırdı. Ancak nihai hedef hissetmekten varlığa geçmektir. Ve şayet bir bilim adamı nesnel dünya söz konusu olduğu sürece kafasını kullanmaya, insanlar arasındaki dünya söz konusu olduğu sürece kalbini kullanmaya ve varoluşun kendisi söz konusu olduğu sürece kendi varlığını kullanmaya muktedir olursa o zaman o mükemmel bir insandır.

*Tam merkezine
ulaşmadığın sürece
mutsuz kalacaksın.
Ve mutsuz bir adam
tehlikelidir çünkü
o mutsuzluğun
dışına çıkmak için
her şeyi yapacaktır.*

Benim yeni insan vizyonum mükemmel bir insandır: Mükemmellik onun üç boyutunun birbiri ile bira-

kın çatışarak işlemlerini, tam tersi birbirini tamamlaması anlamına gelir.

Mükemmel insan mükemmel bir dünya yaratacaktır. Mükemmel insan bir bilim adamları dünyası, bir şairler dünyası, bir meditasyoncular dünyası yaratacaktır.

Benim yaklaşımım bu üç merkezin hepsinin her insanda işliyor olmasıdır çünkü tek bir birey dahi kendi içinde bir dünyadır. Ve bu merkezler toplumda değil bireyin içindedir; bu yüzden benim odağım bireydir. Eğer ben bireyi değiştirebilirim er ya da geç dünya onu izleyecektir. O izlemek zorundadır çünkü o, yeni insanın güzelliğini görecektir.

Yeni insan sadece aritmetikte iyi değildir, o aynı zamanda müzik bestelemekten de keyif alır. O dans edebilir, o gitar çalabilir ki bu kafa için muazzam bir rahatlama çünkü artık kafa işlemiyordur. Ve yeni insan sadece kalpte değildir; onun daha da derine düştüğü ve basitçe var olduğu anlar vardır. Senin oluş halinin kaynağı hayatının tam merkezidir. Ona dokunmak, orada olmak tazelenmektir. Kalbinin ve kafanın tüm enerjileri muazzam bir şekilde katlanacaktır çünkü sen her gün, her an yeni enerji ediniyor olacaksın.

Şu an Albert Einstein gibi büyük bir bilim adamı bile potansiyelinin sadece yüzde on beşini kullanır. Ya sıradan insanlara ne demeli? Onlar asla yüzde beş ile yedinin ötesine geçemezler. Şayet tüm bu üç merkez birlikte işlerse insan bir bütün olarak, yüzde yüz işleyebilecektir. Burada, bu dünyada gerçekten cenneti

yaratabileceğiz. O bizim ellerimizdedir. Birazcık çaba, birazcık cesaret ve başka da hiçbir şeye ihtiyaç yoktur.

Dünya tüm teknolojiler için, tüm konforlar için bilimsel olmalıdır. Dünya şiirsel olmalıdır; aksi takdirde insan bir robot haline gelir. Kafa bir bilgisayardır. Şiir ve müzik ve dans ve şarkı olmadan kafanın yapacağı şey bir bilgisayar tarafından çok daha hatasız ve çok daha verimli bir şekilde yapılabilir. Papalar kendilerinin hatasız olduklarını ilan ediyorlar. Öyle değildir. Fakat eğer hatasız olmak istiyorlarsa, beyinleri bir bilgisayarla değiştirilebilir; o zaman onlar hatasız olacaklardır.

Kalp güzelliği, sevgiyi yaşamaya ve onu ifade etmeye ait olan bütünüyle farklı bir boyuttur. Ancak hepsi bu değildir. Tam merkezine ulaşmadığın sürece mutsuz kalacaksın. Ve mutsuz bir adam tehlikelidir çünkü o mutsuzluğun dışına çıkmak için her şeyi yapacaktır.

*Senin oluş halinin
kaynağı hayatının
tam merkezidir.
Ona dokunmak,
orada olmak
tazelenmektir.*

Kendisini ve kendi merkezini tanıyan bir kimse en zengin olandır. Aslında Tanrı'nın krallığı orasıdır. Bu *senin* krallığındır, orada sen bir tanrısın. Varlığının merkezinde, derininde sen bir imparatorsun.

İş Adamı

*Ben bir iş adamıyım.
Ben de bir meditasyoncu olabilir miyim?*

Kişi hayatta bir şey yapmak zorundadır. Birisi bir marangozdur ve birisi bir kraldır ve birisi bir iş adamıdır ve birisi bir savaşçıdır. Bunlar geçinmek için yollardır, bunlar peynir ekmek kazanmak için barınma kazanmak için yollardır. Onlar senin içsel varlığını değiştiremez. Senin bir savaşçı mı yoksa bir iş adamı mı olduğun bir şey fark ettirmez: Kişi geçimini sağlamak için bir yol seçmiştir, bir başkası başka bir yol seçmiştir.

*Kurnazlık zekânın
yerine geçmek için
çok yetersizdir.
Zeki olmayan insanlar
nasıl kurnaz
olunacağını öğrenir.
Zeki insanlar
kurnaz olmaya
ihtiyaç duymaz;
onlar masumdur
onların kurnaz olmaya
ihtiyacı yoktur.*

Meditasyon hayattır, geçim değil.

Onun senin ne yaptığınla hiçbir alakası yoktur, onun senin ne olduğunla her türlü alakası vardır. Evet, iş adamları senin varlığına girmemelidir, bu doğrudur. Şayet senin varlığın da iş adamı gibi olursa o zaman meditasyon yapmak çok zordur ve bir arayan olmak imkânsızdır...çünkü şayet senin varlığın iş adamı gibi olursa o zaman sen fazlasıyla hesapçı hale gelirsin. Ve hesapçı bir kimse korkak bir kimsedir: O fazlasıyla düşünür, o hiçbir sıçrayış yapamaz.

Meditasyon bir sıçrayıştır: Kafadan kalbe ve nihayetinde kalpten varlığa. Hesapçılığın arkada bırakılacağı, tüm mantığın önemsiz hale geleceği bir derinliğe ve daha derine gidiyor olacaksın. Kurnazlığını oraya taşıyamazsın. Aslında kurnazlık hakiki zekâ değildir bile. Kurnazlık zekânın yerine geçmek için çok yetersizdir. Zeki olmayan insanlar nasıl kurnaz olunacağını öğrenir. Zeki insanlar kurnaz olmaya ihtiyaç duymaz; onlar masumdur onların kurnaz olmaya ihtiyacı yoktur. Onlar bir bilmeme hali içerisinden iş görürler.

Eğer sen bir iş adamıysan sorun yok, şayet İsa bir meditasyoncu ve bir arayan ve nihai olarak bir Mesih, bir Buda haline gelebiliyorsa...ve o bir babasına yardım eden, ağaç taşıyan, ağaç doğrayan bir marangoz oğluydu. Eğer bir marangozun oğlu bir Buda haline gelebiliyorsa sen niye olmayasın?

Kabir bir dokumacıydı. O işine hayatı boyunca devam etti; aydınlanmasından sonra dahi hâlâ dokuyordu. Bunu çok sevmiştii. Pek çok kez müritleri ona,

"Artık çalışmana gerek yok: Sana bakmak için biz buradayız. Pek çok sayıda mürit. Niçin bu ilerlemiş yaşında yün eğiriyorsun? Dokuma yapmaya devam ediyorsun?" diye gözlerinde yaşlarla yalvardılar.

Ve Kabir, "Fakat siz benim kimin için dokuduğumu, kimin için yün eğirdiğimi biliyor musunuz? Tanrı için! Çünkü bana göre herkes artık bir tanrıdır. Bu benim ibadet etme yöntemimdir" derdi. Şayet Kabir bir Buda haline gelebiliyorsa ve bir dokumacı olarak kalabiliyorsa sen niye yapamayasın?

Fakat iş adamlığı senin varlığının içine girmemelidir. İş adamlığı sadece dışsal bir şey olarak kalmalıdır, sadece geçim sağlamanın bir yolu olmalıdır. İş yerini kapattığında tüm işini unut. Eve geldiğinde iş yerini kafanda taşıma. Evde karınla, çocuklarıyla birlikte iken bir iş adamı olma. Bu çirkindir: Bunun anlamı senin varlığının yaptığın iş tarafından şekillendiriliyor olmasıdır. Bir şey yapmak yüzeysel bir şeydir. Varlık senin yapıp etmelerinin ötesinde kalmalıdır. Ve sen her zaman yapıp etmelerini bir kenara koyup kendi varlığının dünyasına girmeye muktedir olmalısın. Meditasyon tamamıyla böyle bir şeydir...

Bu nedenle bir iş adamı olarak kal ama birkaç saat için onu tamamıyla unut. Normal hayatından kaçmanı söylemek için burada değilim. Ben sıradan olanı sıra dışı olana dönüştürmek için araçlar, simya ve yöntemleri sana anlatmak için buradayım.

İş yerinde bir iş adamı ol ve evinde bir iş adamı olma. Ve arada bir birkaç saatliğine evi bile unut, evi bi-

le, aileyi, karını, çocukları unut. Birkaç saatliğine sadece kendinle baş başa kal. Daha derine ve daha derine, varlığının içine doğru dal. Kendinden zevk al kendini sev. Ve yavaş yavaş dışardan kaynaklanmayan, dış dünyada bir nedene sahip olmayan muazzam bir mutluluğun su yüzüne çıktığını fark edeceksin. Bu senin kendi lezzetindir, bu senin kendi çiçeklenmendir. Bu meditasyondur.

*Ben sıradan olanı
sıra dışı olana
dönüştürmek için
araçlar, simya ve
yöntemleri sana
anlatmak için
buradayım.*

“Sessizce oturmak, hiçbir şey yapmamak, bahar gelir ve otlar kendiliğinden büyür.” Hiçbir şey yapmadan sessizce otur ve baharı bekle. O gelir, o her zaman gelir ve o geldiğinde çiçek kendiliğinden büyür. İçinde hiçbir sebep yokken büyük bir mutluluğun yükseldiğini göreceksin. O za-

man paylaş onu, o zaman onu insanlara ver! O zaman senin yardımseverliğin içsel olacaktır. O zaman o, sadece bir amacı gerçekleştirmek için sadece bir araç olmayacaktır; o zaman onun kendi içinde bir değeri olacaktır.

Benim sannyas'ım sıradan dünyada yaşar ama o şekilde yaşar ki onun tarafından ele geçirilmez; ötesinde kalarak, dünyada kalarak ama yine de onun biraz üstünde olmak. Sannyas budur. O karısından, çocuklarından, iş hayatından kaçmak zorunda olan ve Himalayalara giden eski sannyas değildir. Bu türden bir şey hiç işe yaramamıştır. Pek çokları Himalayalara gitti

ama aptal zihinlerini kendileri ile birlikte götürdüler. Himalayaların onlara herhangi bir yararı olmamıştır; tam tersine onlar Himalayaların güzelliğini mahvetmiştir. Hepsi bu. Himalayalar sana nasıl yardım edebilsin? Dünyayı terk edebilirsin ama zihnini burada bırakamazsın. Zihin seninle birlikte gidecektir; o senin içindedir. Ve sen nerede olursan ol aynı zihin aynı türden bir dünyayı senin çevrende yaratacaktır.

Dünyayı terk edebilirsin. Aynı olacaksın. Sen yine aynı dünyayı yaratacaksın çünkü sen zihninde aynı kalıba sahipsin. Bu dünyayı terk etme meselesi değildir, bu zihni değiştirme, zihinden vazgeçme meselesidir. Meditasyonun olduğu şey de budur.

Amerikalı

**Baullar olarak bilinen ezoterik mezhep,
bedeni de içeren yaşamın tüm yönlerini kutlar.
Biz Amerikalılar bedenlerimizi sağlıklı besinler,
aerobik, masaj vs. ile severiz.
Yaklaşımındaki benzerliklere rağmen beden
hakkındaki anlayışımızın Baullarla aynı
olduğunu zannetmiyorum. Değil mi?**

Pek çok farklılık vardır ve farklılık niceliksel değil nitelikselidir de. Modern dünya ve modern zihin sadece boş tapınağı bilir. O tapınağın içindeki kutsal olanı tamamiyle unutmuştur. Yani biz sürekli olarak tapmağa tapmıyoruz ama Tanrı unutulmuştur. Hayatın merkezi hakkında hiçbir şey bilmeden sürekli olarak dışta olana doğru yöneliyoruz ve ona kendimizi kaptırıyoruz.

*Bedenin ihtişamı,
bedenin kendisi
yüzünden değildir;
o ev sahibidir:
İhtişam misafir
yüzündendir.*

Amerikalı bedenini beden olarak sever. Baul bedenine Tanrı'nın tapınağı olarak ibadet eder. Beden kendi başına bir hiçtir. O bedenin ötesindeki bir şey yüzünden ışıldar. Bedenin ihtişamı, bedenın kendisi yüzünden değildir; o ev sahibidir: İhtişam misafir yüzündendir. Şayet misafiri unutursan o zaman o, salt düşkünlüktür. Şayet misafiri hatırlarsan o zaman bedeni sevmek, bedeni kutlamak ibadetin bir parçasıdır.

Amerikan tarzı bedene ibadet anlamsızdır. Bu nedenle insanlar sağlıklı yiyecekler, masaj ve bin bir tane şeyin peşinden giderek bir şekilde hayatlarında anlam yaratmaya çalışıyorlar. Ancak onların gözlerinin içine bak; büyük bir boşluk vardır. Onların ıskaladığını görebilirsin. Güzel kokular yoktur, çiçek açmamıştır. İçlerinin derinliklerinde onlar sadece çöl gibiler, kayıp, ne yapacağını bilemez halde. Onlar beden için pek çok şey yapıp duruyorlar ama hedefi ıskalıyorlar. Bir fıkra duymuştum:

Rosenfeld, pis pis sırtarak evden içeri girdi. "Asla neyi ucuza kapattığımı tahmin edemezsin" dedi karısına. "Dört adet polyester çelik kuşaklı, radyal, beyaz kaplı, zor koşullara dayanıklı tekerleği indirimde satın aldım."

"Sen delirdin mi" dedi Bayan Rosenfeld. "Bu tekerlekleri ne diye aldın? Bir araban bile yok."

"Ee, ne olmuş," dedi Rosenfeld, "sen de sütyen alıyorsun değil mi?"

Şayet merkez ıskalanırsa o zaman sen çeperi dekore etmeye devam edebilirsin. O başkalarını kandırabilir ama seni tatmin etmez. Seni bile arada bir kandırabilir çünkü kişinin kendi yalanı çok fazla kez tekrar edildiğinde hakikatmiş gibi gözükmeye başlar. Ancak o seni tatmin etmez, o sana doyum sağlamaz.

Amerikalı hayattan zevk almak için çok çaballıyor ama görünen o ki hiç neşe yok. Baul hayattan zevk almaya çalışmaz. Onda bir çaba yoktur, o basitçe ondan keyif alır. Ve onun keyif alacağı bir şey yoktur; o yollardaki bir dilenciden başka bir şey değildir fakat onda içsel olan bir şey vardır, bilinmeyen bir ısıltı onu çevreler. Onun şarkıları sadece şarkı değildir. Ahretten bir şey onların üzerine yağar. O dans ettiğinde sadece bedeni hareket etmiyordur; çok derinde bir şey hareket etmiştir. O keyif almaya çalışmıyor.

Unutma: Ne zaman keyif almaya çalışırsan ıskalayacaksın. Ne zaman mutluluğu elde etmeye çalışırsan ıskalayacaksın. Mutluluğu elde etme çabasının kendisi saçmadır çünkü mutluluk buradadır. Onu elde edemezsin. Onunla ilgili hiçbir şey yapılamaz, yapman gereken tek şey basitçe ona izin vermektir. O gerçekleşiyor, o senin her yanında; içinde, dışında, sadece mutluluk vardır. Başka hiçbir şey gerçek değildir. İzle, dünyaya derinlemesine bak, ağaçların içine, kuşlara, taşlara, nehirlerle, yıldızların içine, aya ve güneşe, insanların içine, hayvanlara. Derine bak: Varoluş mutluluk, coşku denen şeyden yapılmıştır. O saadetten yapılmıştır. Onun için yapılabilecek hiçbir şey yoktur.

Senin yapıp ettiğin şeyin kendisi engel olabilir. Rahatla ve o seni tatmin eder; rahatla ve o, senin içine hemen dolar; rahatla o, senden taşar.

*Gerginlik, sen
bir şeyi kovalarken
ortaya çıkar,
rahatlama sen
bir şeye izin verdiğinde
ortaya çıkar.*

Baul, rahattır; Amerikalı gergindir. Gerginlik sen bir şeyi kovalarken ortaya çıkar, rahatlama sen bir şeye izin verdiğinde ortaya çıkar. Bu yüzden arada büyük bir fark olduğunu söylüyorum ve fark nitelikselidir. O niceliksel bir mesele değildir: Baullar, Ame-

rikalılardan daha fazlasına sahip ya da Amerikalılar Baullardan daha azına sahip demek değildir. Hayır, Amerikalılar Baulların sahip olduğu mutluluğa ilişkin hiçbir şeye sahip değildir; ve Amerikalıların sahip olduğu şeylere —mutsuzluk, gerginlik, keder, nevroz— Baullar sahip değildir. Onlar tamamıyla farklı bir boyutta var olur.

Baulun boyutu şimdi-buradadır; Amerikalının boyutu başka bir yerdedir: O zaman-orada ama asla şimdi-burada değil. Amerikalı peşinden koşuyor, zorla kovalıyor, hayattan bir şey koparmaya çalışıyor, hayatın suyunu çıkarmaya çalışıyor. Ondan hiçbir şey çıkmaz çünkü yöntem bu değildir. Hayatın suyunu sıkamazsın, ona teslim olmak zorundasın. Hayatı fethedemezsin. Hayat tarafından yenilgiye uğratılmak için çok cesur olmak zorundasın. Burada yenilgi zaferdir ve muzaffer olmaya çabalamak senin sonuçta tam bir başarısız olmanı kanıtlamaktan başka bir işe yaramaz.

Hayat fethedilemez çünkü parça bütünü fethedemez. Bu tıpkı küçük bir damla suyun okyanusu fethetmeye çalışması gibidir. Evet, küçük damla okyanusa düşebilir ve okyanus haline gelebilir ama o okyanusu fethedemez. Aslında okyanusun içine düşmek, okyanusun içine akmak keşfetmenin yegâne yoludur. Çözül.

Şimdi şunu söyleyeyim: Amerikalı mutluluğu bulmaya çalıştığı için onun varlığı aşırı derecede bedenle ilgilidir. Bu neredeyse bir takıntıdır. Bu ilgi sınırlarının ötesine geçmiştir o takıntı haline gelmiştir: Sürekli olarak bedeni, şunu ya da bunu ve her türden şeyi düşünür. O mutlulukla temas kurmak için beden aracılığıyla bir gayret sarf ediyor. Bu mümkün değildir. Baul ona ermiştir. O bunu içinde çoktan görmüştür. O bedenin içindeki derinliklere —masaj aracılığıyla değil Rolfing aracılığıyla değil, sauna aracılığıyla değil— bakmıştır. O, ona sevgi aracılığıyla, meditasyon aracılığıyla bakmıştır ve onun orada olduğunu, hazinenin orada olduğunu bulmuştur. Bu nedenle o kendi bedenine ibadet eder; bu nedenle o kendi bedenine dikkat eder...çünkü beden ilahi olanı taşıyor. Onun sayesinde bu içerde oluşmuştur —o farkına varmıştır— o bedeniyle mutludur, o bedenine özen gösterir, o bedenini sever. Bu sevgi tamamıyla farklıdır.

İkinci olarak Amerikan zihni rekabetçidir. Bedenini gerçekten sevmen gerekmez, belki de sen sadece başkaları ile rekabet ediyorsun. Başkaları birtakım şeyler yaptığı için onları yapmak zorundasın. Ameri-

*Hayat fethedilemez
çünkü parça
bütünü fethedemez.
Bu tıpkı küçük bir
damla suyun
okyanusu fethetmeye
çalışması gibidir.*

kan zihni bugüne kadar varolmuş en hırslı, en yüzeysel zihindir. O son derece dünyevi temelli bir zihindir. Bu yüzden iş adamı Amerika'daki en üst düzey gerçeklik haline gelmiştir. Diğer her şey arka plana geçmiştir; iş adamı, parayı kontrol eden adam en üst dü-

zeydeki gerçekliktir. Para en çok rekabet edilen alandır. Kültüre sahip olman gerekmez, sadece paraya sahip olman gereklidir. Müzik hakkında, şiir hakkında hiçbir şey bilmene gerek yok. Eski edebiyat, tarih, din, felsefe hakkında hiçbir şey bilmene gerek yok; hayır bilmen gerekmez. Şayet bankada büyük miktarda paran varsa önemlisin. Bu nedenle bunun bugüne kadar var olmuş en sıg zihin olduğunu söylüyorum. Ve bu zihin her şeyi bir ticaret haline getirmiştir. Bu zihin sürekli olarak rekabet halindedir. Bir Van Gogh ya da bir Picasso bile satın alsan sen onu Picasso için satın almazsın. Onu alırsın çünkü komşular almıştır. Onların oturma odasında bir Picasso resmi var, bu durumda sen buna nasıl katlanabilirsin? Ona sahip olmak zorundasın. Hiçbir şey bilmiyor olabilirsin, hatta onu nasıl asacağını, hangi tarafın hangi taraf olduğunu dahi bilmiyor olabilirsin...çünkü Picasso söz konusu olduğunda bunu, resim yukardan aşağı mı aşağıdan yukarı mı asılı olduğunu bilmek zordur. Onun hakikaten bir Picasso olup olmadığını bilemezsin. Ona bakamayabi-

lirsin ama başkaları ona sahip olduğu için ve Picasso hakkında konuştukları için kültürünü göstermek zorundasın. Basitçe sen paranı gösterirsin. Bu nedenle pahalı olan her şey önemli hale gelir, pahalı olan her şey önemli zannedilir.

Para ve komşular her şeydeki yegâne belirleyici kriter gibi görünür: Onların arabaları, onların evleri, onların resimleri, onların dekorasyonları. İnsanların banyolarında illaki bedenlerini sevdikleri için değil, moda bir şey olduğu, herkes ona sahip olduğu için saunalar vardır. Ona sahip olmazsan yoksul gözükersün. Herkesin dağda bir evi varsa senin de olmak zorunda. Dağlardan nasıl keyif alınacağını bilmiyor olabilirsin, orada basitçe sıkılıyor olabilirsin. Ya da evde dinlemekte olduğun aynı programı dinlemek ve evde izlemekte olduğun aynı televizyon programını seyretmek için oraya radyonu ve televizyonunu götürebilirsin. Nerede oturuyor olduğunun ne farkı var; dağlarda mı yoksa kendi odanda mı? Fakat diğerleri ona sahiptir. Dört arabalık bir garaja gereksinim vardır, başkalarının vardır. Senin dört tane arabaya ihtiyacın olmayabilir.

Amerikan zihni sürekli olarak başkaları ile rekabet halindedir. Baul bir rekabetçi değildir. O bir terk edendir. O, "Artık ben başkalarının yaptığı şeylerle ilgilenmiyorum, ben sadece ne olduğumla ilgiliyim. Ben başkalarının sahip olduğu şeylerle ilgilenmiyorum, ben sadece neye sahip olduğumla ilgileniyorum" der. Bir kez sen hayatın çok fazla şeye sahip olmadan muazzam

bir mutluluk olabileceği gerçeğini gördüğünde o zaman kimin umurunda?

Yaşlı Luke ve karısı, vadideki en cimri çift olarak bilinirlerdi. Luke öldü ve birkaç ay sonra karısı da ölüm döşegindeydi. Bir komşusunu çağırdı ve bitkin bir şekilde, "Ruthie, beni siyah ipek elbisemle gömün. Ancak bunu yapmadan önce arka tarafını kes ve ondan yeni bir elbise yap. O çok iyi bir malzemedir, onun boşa harcanmasından nefret ederim" dedi.

"Bunu yapamam!" diye çılgılık attı Ruthie. "Sen ve Luke altın merdivenlerden yürürken arkası olmayan elbiseler giyerseniz melekler ne der?"

"Onlar bana bakamayacaklar, Luke'u donsuz gömdüm" dedi.

*En sonunda
ölüm gelir ve
herkesi eşitler:
Bilge olan ve aptal,
azizler ve günahkârlar,
aydınlanmış insanlar
ve ahmak insanlar.
Hepsi toprağın
altına iner ve
ortadan kalkar.*

Her zaman ilgi diğerinin üzerindedir: Luke donsuz olacak ve böylelikle herkes ona bakıyor olacak. Amerikan ilgisi her zaman diğerindedir, Baul'un ilgisi basitçe kendisindedir. Baul son derece bencildir; o senin için endişelenmez. Ve o, senin yaptığın herhangi bir şey için ya da sahip olduğun herhangi bir şey için endişe-

lenmez. O hiç de bile biyografinle ilgilenmez. O sanki tek başınaymışçasına bu dünyada yaşar. Elbette ki

onun etrafında muazzam bir boşluk vardır çünkü o, yeryüzünde sanki tek başınaymış gibi yaşar. O, bu dünyada diğerlerinin fikirleriyle ilgilenmeden hareket eder. O kendi hayatını yaşar, o kendi işini yapar ve o kendi varlığını yapar. Elbette o bir çocuk gibi mutludur. Onun mutluluğu son derece basittir, masumdur. O manipüle edilmemiştir, o üretilmemiştir. O son derece basittir, gereklidir, temeldir. Bir çocuğunki gibidir.

Hiç bir çocuğun hiçbir amaç gütmenden sadece koştuğunu, bağırdığını, dans ettiğini gördün mü? Çünkü onun hiçbir şeyi yoktur. Şayet ona, "Niçin bu kadar mutlusun?" diye sorarsan seni yanıtlamayacaktır. O senin gerçekten bir deli olduğunu düşünecektir. Mutlu olmak için herhangi bir nedene ihtiyaç var mıdır? O basitçe "niçin" ortaya atılabildiği için şok olacaktır. O omuzlarını silkecek ve kendi yoluna gidecek ve yeniden dans etmeye ve şarkı söylemeye başlayacaktır. Çocuğun hiçbir şeyi yoktur, o henüz bir başbakan değildir, o bir ABD başkanı değildir, o bir Rockefeller değildir. O hiçbir şeye sahip değildir: Belki birkaç tane deniz kabuğu ya da kumsalda toplamış olduğu birkaç tane çakıl, hepsi bu.

Baul'un hayatı yaşam son bulduğunda bitmez; Amerikalının hayatı yaşam bittiğinde biter. Beden sonlandığında Amerikalı biter; Amerikalı ölümden çok korkar. Ölüm korkusu yüzünden Amerikalı hayatını uzatacak, bazen saçma denebilecek kadar uzatacak herhangi bir şeyi denemeye devam eder. Artık pek çok sayıda Amerikalı hastanelerde, akıl hastanelerinde sa-

dece bitkisel hayattadırlar. Onlar yaşamıyor, onlar çok önceden ölüdürler. Onlar sadece doktorlar, ilaçlar, modern ekipmanlar tarafından idare ediliyor. Bir şekilde onlar takılıp kalmaya devam ediyor.

Ölüm korkusu muazzamdır: Bir kez öldüğünde sonsuza kadar gitmişsindir ve hiçbir şey hayatta kalmayacaktır çünkü Amerikalı sadece bedeni bilir ve başka bir şeyi bilmez. Sadece bedeni bilersen çok yoksul olacaksın. İlk önce, her zaman ölümden korkacaksın ve ölümden korkan kişi yaşamaktan korkacaktır çünkü yaşam ve ölüm o kadar bir aradadırlar ki ölümden korkuyorsan yaşamaktan da korkacaksın. Ölümü getiren yaşamdır bu nedenle ölümden korkarsan nasıl gerçekten hayatı seveceksin. Korku orada olacaktır. Ölümü getiren hayattır; onu bütünüyle yaşayamazsın. Şayet ölüm her şeyi bitirirse, şayet senin fikrin ve anlayışın buysa o zaman senin yaşamın acele etmek ve kovalamanın yaşamı olacaktır. Ölüm gelmekte olduğu için sabırlı olamazsın. Amerikan hız manyaklığı bu yüzdendir: Her şey hızlı yapılmak zorundadır çünkü ölüm yaklaşıyor öyleyse ölmeden önce mümkün olduğunca çok sayıda şeyi denemeyi başar. Ölmeden önce varlığını mümkün olduğunca çok sayıda deneyimle doldur çünkü bir kez öldüğünde ölüsün.

Bu çok büyük bir anlamsızlık ve elbette kaygı, keder yaratır. Bedenden sonra hayatta kalacak hiçbir şey yoksa o zaman yapacağın herhangi bir şey çok derin olamaz. O zaman ne yaparsan yap seni tatmin edemez. Şayet ölüm bir sonsa ve hiçbir şey hayatta kalmaya-

caksa o zaman yaşamın herhangi bir anlam ve önemi olmaz. O zaman o, bir aptalın hiddetle ve gürültülü bir şekilde anlattığı ve hiçbir şey söylemeyen bir öyküdür. Bu yüzden Amerikalı bir taraftan devamlı olarak, deneyimi bir şekilde yakalamaya çalışarak bir şekilde deneyimi kaçırmamak için bir yerden ötekine koşuyor. O bir şehirden ötekine, bir ülkeden diğerine, bir otelden diğerine dünyanın her tarafına koşuyor. Bir gurudan diğerine, bir kiliseden diğerine arayış içerisinde koşuyor çünkü ölüm yaklaşıyor. Bir taraftan sürekli, delicesine koşturuyor ve diğer taraftan ise her şeyin derininde anlamsız olduğunu idrak ediyor çünkü ölüm her şeyi sonlandıracak. O halde fakir bir hayat mı yaşadığın yoksa zengin bir hayat mı yaşadığın, zeki mi olduğun yoksa aptal mı olduğun, muazzam bir âşık mı olduğun yoksa ıskaladığın ne fark eder? En sonunda ölüm gelir ve herkesi eşitler: Bilge olan ve aptal, azizler ve günahkârlar, aydınlanmış insanlar ve ahmak insanlar. Hepsi toprağın altına iner ve ortadan kalkar. O halde tüm bunların ne anlamı var? Bir Buda ya da bir İsa ya da bir Musa olmak ne fark eder? İsa çarmının üzerinde ölür, Yehuda ertesi gün intihar eder: Her ikisi de toprağın içinde kaybolur.

Bir taraftan senin kaçırdığın ve diğerlerinin ise bulduğu korkusu vardır, diğer taraftan peşinde olduğun şeyi elde etmiş bile olsan hiçbir şeye sahip olmadığının derinden idrak edersin. Varmış bile olsan, hiçbir yere varmazsın çünkü ölüm gelir ve her şeyi yok eder.

Baul'un anlayışı budur: Hiçbir yere gitmeye gerek

yok. Tıpkı Buda'nın başına geldiği gibi bir ağacın altında oturmaya devam bile etsen...Tanrı'nın kendisi ona gelmiştir. O hiçbir yere gitmiyordu, sadece ağacın altında oturuyordu. Her şey gelir: Sen sadece kapasiteyi oluşturursun. Her şey gelir sen sadece ona izin ver. Yaşam senin başına gelmeye hazırdır. Sen çok sayıda engel yaratıyorsun ve yaratabileceğin en büyük engel bir şeylerin peşinden gitmektir. Senin peşinden gitmen ve koşturman yüzünden ne zaman yaşam gelse ve kapını çalsa, seni asla yerinde bulamaz. Sen her zaman başka bir yerdesin. Yaşam oraya ulaştığında sen gitmişsindir. Sen Katmandu'daydın; yaşam Katmandu'ya ulaştığında sen Goa'dasın. Sen Goa'dayken, yaşam bir şekilde Goa'ya ulaştığında sen Puna'dasın. Ve yaşam Puna'ya ulaştığında sen Philadelphia'da olacaksın. Böylelikle sen yaşamı kovalamaya devam edersin ve yaşam seni kovalamaya devam eder ve buluşma asla gerçekleşmez.

Ol...sadece ol ve bekle ve sabırlı ol.

*Senin
bir şeylerin peşinden
gitmen ve koşturman
yüzünden ne zaman
yaşam gelse ve
kapını çalsa,
seni asla
yerinde bulamaz.*

Belli bir türden zihin varoluşa gelmiştir: Amerikan zihni. Bu insanlık tarihinde yeni bir şeydir. Amerikan zihni, dünya ile uğraşma konusunda en eğitilmiş zihindir ve tüm insanlık tarihinde ilk kez böyle bir zihin varolmuştur. Amerikan toplumu insanlık

tarihindeki iş adamı; dolayısıyla onun başarıları tarafından hükmedilen ilk toplumdur. Hiçbir topluma şimdiye kadar iş adamı tarafından hükmedilmemiştir. Hindistan'da hükmeden Brahmindir, profesördür, âlimdir, bilginlerdir. İngiltere'de aristokrattı...Avrupa'nın geri kalanında olduğu gibi. Japonya'da hükmeden savaşçılar, Samuraydı. Daha önce hiçbir zaman ve hiçbir yerde iş adamı hükmetmemiştir.

Amerikan toplumu ve kültürü iş adamının zihnini temel alır.

Aslında söylendiğine göre şayet bir Alman birisine "Ben bir iş adamıyım" demek zorunda kalırsa, bu biraz yakışıksız kaçardı. Bir iş adamı? Bir Alman, bir profesör olduğunu söyleyebildiyse çok iyi hissederdi. Belki yoksul ama büyük bir üniversitede profesör. Belki çok çok zengin ama iş adamı. O zaman o hiçbir şeydir...bir iş adamı?

Şimdi Amerika'da bir profesör olmak hiçbir şeydir. Sadece bir profesör? Zavallı adam! Profesörler başarısız olanlardır. Profesörler başka hiçbir şey olamayanlardır. Sen başka herhangi bir şey olamadığında Amerika'da bir profesör olursun. Ancak "iş adamı" saygıdeğer bir sözcüktür. Şayet sen bir iş adamıysan bu kişinin olması gerektiği şeydir. Tüm toplum iş adamının zihnini ve dolayısıyla onun başarısını temel alır. O son derece başarılı bir toplumdur çünkü iş adamı nereye girerse başarıyı getirir.

Profesörün başarısız olması kaçınılmazdır. Ne zaman entelektüeller iktidara gelse toplum batır çünkü

onlar tartışacaktır ve münakaşa edecektir ve her şeyi yapacaktır ama onlar asla faydalı herhangi bir şey yapmayacaktır. Onlar ihtiyaç duyulan şeyi ıskalayacaktır. Onlar yüce şeylerden bahsedeceklerdir ve hayat ise küçük şeylerden oluşur. İş adamı küçük şeylere bakar, en küçük detaylara; onun ayakları son derece yere basar.

*Ashında bir sessizlik
halinde olan
şey budur:*

*Tüm varoluş senindir
ve zıtlıklar birbirinin
içinde destek olarak,
birbiri ile
dans ederek erir.
O bir orkestraya
dönüşür.*

Bu yüzden Amerikan zihninin başarısının kendisinin onun manevi dünyası için bir engel olduğunu biliyorum. Manevi dünyada başka bir yaklaşıma ihtiyaç vardır: Yeryüzüne ait olmayan, daha şairane, daha romantik ancak bu değişebilir. Kişi son derece akışkan hale gelmelidir. Bu zihni yok et demiyorum. Şayet dünyada çalışıyorsan zihin

iyidir. O yüzden bırak o değişmeden kalsın; gerektiğinde kullan onu. İş hayatında onu kullan. Benim seninle paylaştığım her şeyin ve benim sana söylediğim her şeyin iş dünyasında hiçbir yararı yoktur; onu asla iş hayatında kullanma.

Bu yüzden kişi son derece akışkan olmalıdır. Bu zihni iş hayatında kullan ama içsel tapınağa girdiğinde onu bir kenara bırak. Orada olan başka türden bir zihni kullan. Sadece onu kullanmamışsındır, hepsi bu.

Ayda yürüyen ilk insanın başına gelen en önemli şey, bir Amerikalı olduğunu ansızın unutmuş olmasıdır. Ansızın tüm dünya tekti, sınırlar yoktu çünkü dünyanın üzerinde bir harita yoktur. Amerika kıtası, Afrika kıtası, Asya kıtası, şu ülke ve bu ülkenin hepsi kayboldu. Birbirine zıt tüm kampları bir araya getirmek için bir çaba sarf etmemiştir. Sovyet Rusya'sı ya da bir Amerika bile yoktu, tüm yeryüzü sadece tekti.

Ve Amerikalı tarafından sarf edilen ilk sözcük, "Benim sevgili dünyam!" idi. Bu sınırların ötesine geçmektir. Bir anlığına o, tüm koşullanmaları unutmuştu: "Benim sevgili dünyam!" artık tüm dünya ona aitti.

Aslında bir sessizlik halinde olan şey budur: Tüm varoluş senindir ve zıtlıklar birbirinin içinde destek olarak, birbiri ile dans ederek erir. O bir orkestraya dönüşür.

Zihin dışardan koşullanır; o dışardan yönetilebilir. Sen zihinsizliğin içinde gelişmek durumundasın. Sadece o zaman sen dışardan yönetilemezsin. Sadece zihinsiz bir adam özgür, bağımsız bir adamdır. O ne Almandır, ne Hintlidir, ne İngilizdir, ne Amerikalıdır.

Amerikalı, Hintli, Alman... bunlar senin hapishanelerinin isimleridir. Bunlar senin özgür gökyüzün değildir. Bunlar içinde uçacağın gökyüzü değildir, bunlar içinde yaşadığın hapishanedir.

Özgür bir adam sadece kendine aittir, başka hiç kimseye ait değildir. Özgür bir adam ismi olmayan,

şekli olmayan, ırkı olmayan, milliyeti olmayan basitçe bir enerjidir. Ulusların ve ırkların çağı geçmiştir, bireyin çağı geliyor. Daha iyi bir dünyada Almanlar, Hintliler, Hindular, Hıristiyanlar olmayacaktır: Saf bireyler olacaktır, mükemmel düzeyde özgür, hayatlarını kendi tarzlarında yaşayan, hiç kimsenin hayatını rahatsız etmeyen, hiç kimsenin kendi hayatını rahatsız etmesine izin vermeyen.

Bir adam bir hahama, "Niçin İsa yirminci yüzyıl Amerika'sında doğmayı seçmedi?" diye sordu.

Haham omuzlarını silkeledi, "Amerika'da mı? Bu mümkün olamazdı. Her şeyden önce bir bakireyi nereden bulacaksınız? Ve ikinci olarak üç tane akli başında adamı nereden bulacaksınız?" dedi.

Amerikalı bugün yeryüzündeki en canlı insandır. Onun en canlı insan olmasının basit nedeni, "Amerikalı"nın bir ırk değil, bir karışım; tüm ırkların bir karışımı olmasıdır. O bir buluşma yeridir, tüm ülkelerin buluşma yeri. Amerika en zengin ülke haline gelmiştir. Bunun temel nedeni melezliğin en iyi çocuğu ortaya çıkarmasıdır. Diğer ırklar kendi içlerine kapalı gen havuzlarıdır; bu sanki kendi ailenin içinde döllenmek gibidir. Irk ne kadar küçükse onun zekâ standardı o kadar düşük hale gelir. Bu yüzden erkek çocukların kız kardeşleri ile evlenmesi yasaklanmıştır. Bunun basit nedeni, çocuğun aptal olacağı, güzelliği olmayacağı içindir. O gerçek bir insan olmayacaktır, o daha çok

bir muz ya da domates olacaktır! Onun hiçbir zekâsı olmayacaktır.

Zekâ melezlikten kaynaklanır. Ve Amerika o anlamda en şanslı ülkedir çünkü onun tüm tarihi sadece üç yüz yıldır ve tüm dünya orada buluşmuştur. O dünyanın geleceğidir; tüm dünyanın olacağı şey budur. Tüm diğer ülkeler bir şey öğrenmelidir: Melezlik normal olan haline gelmelidir. Senden mümkün olduğunca uzaktaki birisi ile evlen. Ancak insanlar tam tersi şekilde evleniyor. Onlar komşuların arasından, aynı dinden, aynı ırktan, aynı renkten birisini buluyor. Bu insanlığı mahvediyor.

Şimdi hayvanları melezleştiren kişilere sorabilirsin: Her türden hayvanın niteliklerini yükseltmişlerdir. Meyvelerin ve sebzelerin kalitesini yükseltmek üzerine çalışan insanlara sor; onlar meyvelerin ve sebzelerin kalitesini çaprazlama yöntemini kullandıkları gibi basit bir neden yüzünden yükseltebilmişlerdir. Fakat insan hakkında biz son derece bilim dışıyız ve son derece hurafeciyiz.

Amerika'da tüm bu hurafeler yıkılmıştır. Böyle olmak zorundalardı çünkü o yeni bir ülkeydi ve tüm dünya orada buluşmuştu. Her ülkeden insanlar İspanya'dan, Portekiz'den, Fransa'dan, Hollanda'dan, İngiltere'den, İtalya'dan, Polonya'dan: Her taraftan insan orada bir araya toplanmıştır. Bütünüyle yeni bir türden çok daha zeki, çok daha sağlıklı, daha çok yaşayan, daha cesur, macera için muazzam bir kapasiteye sahip bir insanoğlu doğmuştur.

Bir Hintli, bir İngiliz ve bir Amerikalı mezarlıkta yürüyorlardı. "Öldüğünüzde yanınızda kimin gömül-müş olmasını isterdiniz?" diye sordu Amerikalı arkadaşlarına.

"Mahatma Gandi," dedi Hintli.

"Winston Churchill" dedi İngiliz.

"Ben Raquel Welch'in yanında olmak isterdim" dedi Amerikalı.

"Bir dakika, o henüz ölü değil ki" dedi Hintli.

"Biliyorum" dedi Amerikalı. "Ben de ölü değilim zaten."

Amerika'daki küçücük çocuklar bile herkesten çok daha fazla kavrayış, zekâ gösteriyor.

Jimmy biraz serserilik yapan genç oğluna nasihat verme zamanının geldiğine karar verdi.

"Bob, artık genç bir adam olmaya başladın ve artık hayatı daha çok ciddiye alman gerektiğini düşünüyorum. Bir düşün: Eğer ansızın ölürsem sana ne olacak?" dedi.

"Bana bir şey olmayacak, ben buralarda olacağım" diye yanıtladı çocuk. "Esas mesele sana ne olacak, sen nerelerde olacaksın?"

Sana anımsatmak durumundayım, "*phony*" (sahte) sözcüğü Amerika'dan gelmiştir. O "*telefon*" sözcü-

günden gelmiştir. Birisi ile telefonda konuşurken değişimi fark ettin mi? Ses aynı değildir, sesin tonu aynı değildir ve diğer tarafta başka bir Amerikalı mı yoksa bir hayalet mi olduğunu kim bilebilir?

Duyduğuma göre... Çok iyi bir psikanalizci süper zengin bir milyarderini tedavi ediyordu. Ne kadar onun ücreti milyonlarca insanın ödeyebileceğinin ötesinde olsa da süper zengin adam için bu hiçbir şeydi. Zengin adam devam etti: Bir yıl geçti ve o, psikanalizcinin koltuğunda uzanır ve saçma sapan şeylerden bahsedip dururdu...ki bunlar *senin* de kafanı meşgul ederdi. Onları içinde tutman gerektiği de başka bir şeydi ama psikanalizde *senin* de onları dışarı atman gerekir.

*Bir insan
ne kadar ilkelse,
ne kadar
medeni değilse
o kadar canlıdır.
Ne kadar medeni hale
gelirsen o kadar
plastik olursun:
Yapay olursun,
fazlasıyla yapmacık
olursun,
topraktaki köklerini
yitirirsin.*

Psikanalizci sıkılmaya başlamıştı ama süper zengin adamı başından atamadı çünkü ondan çok para kazanıyordu. En sonunda buna Amerikan tarzı bir çözüm buldu: Zengin adama, "Çok sayıda hastam var ve bazen sizin seanslarınız üç saat, dört saat, beş saat sürüyor. Sizin zamanınız var, sizin paranız var. Naçizane bir tavsiyem olacak. Sizi dinleyecek bir ses kayıt cihazı bulunduracağım, benim dört ya da beş saatim ser-

best kalacak ve geceleyin vaktim olduğunda kaseti dinleyebilirim" dedi.

Zengin adam, "Harika!" dedi.

Ertesi gün psikanalizci ofisine girerken zengin adamın dışarı çıktığını gördü. "Bu kadar çabuk mu? İşiniz bitti mi?"

"Hayır, ben de ses kayıt cihazımı getirdim. Benim kaset çalarım senin ses kayıt cihazıyla konuşuyor, niçin beş saatimi heba edeyim? Ses kaydediciler bunu yapabiliyorken her gün buraya gelmemin ne anlamı var?" dedi.

İnsan işte böyle yavaş yavaş daha çok mekanik hale gelir. O bir şeyler söyler, o bir hayat yaşar ama bunların hepsi robot gibidir.

Dale Carnegie, Amerika'nın en meşhur felsefecilerinden birisidir. O Amerika dışındaki hiçbir yerde bir felsefeci olarak kabul edilmezdi ama onun kitabı, *Dost Kazanma ve İnsanları Etkileme Sanatı*, İncil'den sonra en çok satan kitaptır. Ve o, ipe sapa gelmez şeylerle doludur! O her kocanın günde en az üç kez karısına, "Sevgilim, seni çok seviyorum, sensiz yaşayamam. Sensiz ben bir hiçim" demesini öneriyor. Bunu gerçekten hissetmesi ya da hissetmemesi önemli değildir.

Sahtekârlığı görebiliyor musun? Şayet gerçekten aşırıksan, "Seni seviyorum" demek sözcükler yetersiz kaldığı için çok zordur. Mekanik bir rutini üç ya da dört kez tekrar etmek...hiçbir şey söylemek istemiyorsun. Sen sadece bir gramofon kaydısin. Belki plağın iğnesi takılmıştır: "Sevgilim seni seviyorum." Sevgili de

cevaplar ve derinde her ikisi de birbirinden nefret eder. "Özgürlüğümü mahveden kadın bu." "Beni hapis eden adam bu."

Tüm Amerikan tarihinde sadece tek bir adama saygı duyuyorum ve o adam da Walt Whitman'dır. Başka herhangi bir Amerikalının pek saygıya değer olduğunu düşünmüyorum. Ancak Walt Whitman dünya tarihinin devleri arasındadır.

Walt Whitman muhtemelen tüm Amerikan tarihinde, bir mistik olmaya en çok yaklaşmış kişidir. Yoksa Amerikan zihni son derece sıgıdır. Onun böyle olması kaçınılmazdır çünkü o sadece üç yüz yaşındadır. O her şey hakkında merak duyan bir çocuğun zihnidir: O devamlı olarak şunu ve bunu sorar ve sen henüz cevap bile vermeden o, başka bir soruya geçmiştir. O yanıtla çok da ilgili değildir. O sadece meraklıdır. O aynı anda her şeyi bilmek ister. O bir dinden diğerine, bir ustadan diğer ustaya gider. O dünyanın en uzak noktasına yanıtları aramak için gider. Fakat her şey neredeyse bir moda gibi kalır.

Psikologlar, Amerika'da hiçbir şeyin üç yıldan fazla sürmediğini bulmuştur. Herhangi bir moda için genellikle sınır budur. Belli bir diş macunu, belli bir sabun, belli bir şampuan, saç şekillendiricisi, belli bir guru: Onların hepsi aynı markette sunulur. Amerika'da her insanın işini her üç yılda bir değiştirdiği, karısını her üç yılda bir değiştirdiği, yaşadığı şeyleri her üç yılda bir değiştirdiği hesaplanmıştır. Üç yıl yeterince uzunmuş gibi geliyor: Yeni bir şeye ihtiyaç var...

Walt Whitman, Amerika'da doğmuş olmak için çok zor bulunan bir birey gibi gözüküyor. O Doğu'da bir yerlerde doğmuş olmalıydı. Ve o, Doğu'yla son derece ilgiliydi.

Walt Whitman Amerika'da pek de iyi anlaşılammış inanlardan biridir. Fakat yine de o, Amerika'nın gurur duyabileceği yegâne insandır.

Bir insan ne kadar ilkelse, ne kadar medeni değilse o kadar canlıdır. Ne kadar medeni hale gelirsene o kadar plastik olursun: Yapay olursun, fazlasıyla yapmacık olursun, topraktaki köklerini yitirirsin. Sen çamurlu dünyadan korkarsın. Dünyadan uzakta yaşamaya başlarsın; kendine sanki bu dünyadan değilmişsin gibi poz verirsin. Tantra sistemi şöyle der: Gerçek kişiyi bulmak için köklere gitmek zorundasın.

Bu yüzden Tantra şöyle der: Hâlâ medenileşmemiş, eğitilmemiş, kültürlü olmayan kişiler daha canlıdır, daha yaşam doludur. Ve bu çağdaş psikologların

da gözlemlediği şeydir. Afrika kökenli bir Amerikalı beyaz bir Amerikalıdan daha canlıdır: Beyaz adamın korkusu budur. O siyah adamdan çok korkar. Korku şudur: Beyaz Amerikalı çok plastik hale gelmiştir ve siyah Amerikalı hâlâ yaşam doludur, hâlâ ayakları yere basar.

*Hayat herhangi bir
amaca doğru
ilerlemiyor, hayatın
kendisi amaçtır.
O nihai bir şeye
doğru evrimleşmiyor;
tam şu an şimdi ve
burada yaşam nihaidir.*

Amerika'daki beyazlar ve siyahlar arasındaki çatışma aslında siyah ve beyaz arasındaki çatışma değildir, o gerçek ve plastik arasındaki çatışmadır. Ve beyaz Amerikalı çok korkuyor çünkü temelde o, şayet siyah Amerikalılara izin verilirse kendi kadını kaybedeceğinden, beyaz Amerikalının kadını kaybedeceğinden korkuyor. Siyah adam daha yaşam dolu, cinsel olarak daha güçlüdür, daha canlıdır; onun enerjisi hâlâ vahşidir. Ve bu medenileşmiş insanların en büyük korkusudur: Kadını kaybetmek. Onlar şayet daha yaşam dolu insanlar mevcut olursa kadınlarını ellerinde tutamayacaklarını bilirler.

Tantra der ki: Hâlâ ilkel olanların dünyasında gelişme olasılığı mevcuttur. Sen yanlış yönde gelişmişsin; onlar henüz gelişmemiştir. Onlar hâlâ doğru yönü seçebilirler, onlarda daha çok potansiyel vardır. Ve onların silmesi gereken herhangi bir şey yoktur; onlar doğrudan ilerleyebilirler.

*Her şeyde nihai bir amaç var mı yoksa
yaşam sadece bir kaza mı?
Hayatın nihai bir hedefe doğru evrimleştiğini
söyleyebilir miyiz?*

Özellikle Batılı zihin için hayatın amaçsız olduğunu anlamak çok zordur. Batı amaç terimleri ile düşünmektedir fakat Doğu amaçsızlık terimleri ile düşünmektedir. Doğu hayatın bir iş olmadığını, onun bir oyun olduğunu ve bir oyunun gerçekte bir amacı olma-

dığını; onun amaçsız olduğunu söyler. Yahut oyunun kendisinin amaç olduğunu, oynamanın yeterli olduğunu söyleyebilirsin. Hayat herhangi bir amaca doğru ilerlemiyor, hayatın kendisi amaçtır. O nihai bir şeye doğru evrimleşmiyor; tam şu an şimdi ve burada yaşam nihaidir.

Bir şey elde etmeye çalışan zihin asla saadet bulamaz, o her zaman gergin olacaktır. Ve ne zaman bir şey elde edilirse bir şey elde etmeye çalışan zihin, engellenmiş hissedecektir çünkü artık yeni hedefler oluşturulmuştur. Amerika'da olan şey budur. Geçen yüzyılın pek çok hedefine ulaşılmıştır, bu yüzden Amerika çok derin bir mutsuzluk içindedir. Amerika'yı kurmuş olanların tüm hedefleri ve Amerikan anayasasının neredeyse tümü amacına ulaşmıştır. Amerika'da, tüm insanlık tarihinde ilk kez toplum müreffeh hale gelmiştir. Neredeyse herkes zengindir. Amerika'daki yoksul bir adam Hindistan'daki zengin bir adamdır.

Amaçlara neredeyse ulaşılmıştır. Şimdi ne yapmalı? Toplum zengin olmuştur: Yiyecek vardır, barınma vardır, herkesin bir arabası, radyosu, televizyonu vardır: Şimdi ne yapmalı? Derin bir hayal kırıklığı hissedilir, başka bir takım hedeflere ihtiyaç vardır ve görünen o ki hiçbir hedef yoktur. Bir araba yerine iki araba olabilir —iki arabalık bir garaj hedef haline gelmiştir — ya da iki evin olabilir ama bu on yıl içinde gerçekleşecektir. Hedef ne olursa olsun elde edilebilir. O zaman bir şey elde etmeye çalışan zihin çok mutsuz hisseder. Ne yapmalı? Ona yeniden bir hedef gerekir ve sen bir hedef uydurmak zorundasın.

Bu yüzden tüm Amerikan iş hayatı artık yeni hedefler uydurmak üzerine kuruludur. İnsanlara hedef ver: Reklamların ve tüm reklam işinin yaptığı şey budur. Hedefler yarat, insanları baştan çıkar:

*Sadece bir şey
elde etmeye
çalışmayan zihin
huzurlu olabilir.*

"Artık hedef *bu!* Buna sahip olmak zorundasın aksi taktirde yaşamın anlamsız!" onlar koşturmaya başlar çünkü onların bir şey elde etmek isteyen bir zihni vardır. Fakat bu nereye götürür? Bu daha çok ve daha çok nevroza götürür.

Sadece bir şey elde etmeye çalışmayan zihin huzurlu olabilir. Ancak bir şey elde etmeye çalışmayan zihin sadece arka plandaki kozmik bir amaçsızlıkla mümkündür. Şayet tüm varoluş amaçsızsa o zaman senin için amaçlı olmanın bir gereği yoktur. O zaman sen oynayabilirsin, sen şarkı söyleyebilirsin ve dans edebilirsin, keyif alabilirsin, sevebilirsin ve yaşayabilirsin ve herhangi bir hedef yaratmaya ihtiyaç yoktur. Şimdi ve burada, tam şu anda, nihai olan mevcuttur. Şayet sen mevcut olabilirsen nihai olan senin içine girebilir ancak sen burada mevcut değilsin. Senin zihnin gelecekte bir yerde, birtakım hedeflerde.

Hayatın hiçbir amacı yok ve onun güzelliği de bu. Şayet birtakım amaçlar olsaydı, hayat bir araç olurdu: Sadece boş olurdu. O bir iş değildir, o bir oyundur. Hindistan'da biz ona *leela* deriz. *Leela* kozmik oyun anlamına gelir...sanki Tanrı oyun oynuyor. Enerji taşıyor, herhangi bir amaç için değil sadece kendi başına

eğleniyor; sadece bir çocuk oyunu. Amaç ne? Kelebeklerin peşinden koşmak, kumsalda renkli taşlar toplamak, güneşin altında dans etmek, ağaçların arasında koşmak, çiçekler toplamak: Amaç ne? Bir çocuğa sor, sana bir aptalmışsın gibi bakacaktır: Herhangi bir amaca ihtiyaç yok.

*Kelebeklerin peşinden
koşmak, kumsalda
renkli taşlar toplamak,
güneşin altında
dans etmek, ağaçların
arasında koşmak,
çiçekler toplamak:
Amaç ne?
Herhangi bir amaca
ihtiyaç yok..*

Senin zihnin bozulmuştur. Üniversiteler, kolejler, eğitim, toplum seni bozmuştur. Senin içinde çok derinlerde, bir şeyin bir amacı yoksa yararsızdır şeklinde bir koşullanma yaratmışlardır; bu yüzden her şeyin bir amacı olmak zorundadır. Oyun oynayan bir çocuğun hiçbir amacı yoktur. En iyi ihtimalle çocuk açıklayacak olsa, "İyi hissetti-

ğim için. Koşarken daha canlı hissediyorum. Çiçekleri toplamaktan keyif alıyorum, çok mutlu oluyorum" şeklinde açıklardı. Fakat bir amaç yoktur. Eylemin kendisi güzeldir, mutluluk vericidir. Canlı olmak yeterlidir, herhangi bir amaca gereksinim yoktur. Niçin başka bir şey isteyesin? Sadece canlı olduğun için tatmin olamaz mısın? Bu o kadar büyük bir olaydır ki! Sadece kendini bir taş olarak düşün. Öyle olabilirdin çünkü hâlâ pek çoğu taştır. Geçmişte bir yerlerde, bir zamanlar sen bir taş olmuş olmalısın. Kendini bir ağaç olarak düşün. Bir yerlerde bir ağaç, bir kuş, bir hayvan, bir böcek olmuş olmalısın. Ve sonra kendini bir insan olarak

düşün: Bilinçli, tetikte, zirvede, tüm olasılıkların tepesinde. Ve sen bununla tatmin olmuyorsun. Senin bir amaca ihtiyacın var aksi taktirde hayat gereksizdir.

Senin zihninin iktisatçılar, matematikçiler, din bilginleri tarafından bozulmuştur. Onlar senin zihnini bozmuşlardır çünkü onlar sürekli olarak amaçtan bahsediyor. Onlar, "Sana bir şey kazandıran işleri yap, hiçbir yere götürmeyen bir şey yapma" der. Fakat ben sana diyorum ki gereksiz olan şeylerden ne kadar keyif alabilirsen o kadar mutlu olacaksın. Ne kadar çok amaçsız olan şeylerden keyif alabilirsen, o kadar masum ve mutlulukla dolu hale geleceksin.

Herhangi bir amaca ihtiyaç duymadığında sen basitçe kendi varlığını kutlarsın. Sadece olduğun için sadece nefes aldığın için şükran duyarsın. Nefes alabilmen, uyanık, bilinçli, canlı olman ne kadar büyük bir lütuftur. Bu yeterli değil mi? Sayesinde iyi hissedebileceğin, sayesinde değerli hissedebileceğin, sayesinde hayatın meşrulaşabileceği bir şeyi elde etmeye ihtiyacın var mı? Olduğun şeyden daha fazla neyi elde edebilirsin? Hayatına daha fazla ne ekleyebilirsin? Ona daha çok ne katabilirsin? Hiçbir şey eklenemez ve bu gayret; bir şey ekleme çabası seni mahvedecektir. Ancak pek çok asırdır, tüm dünyada her çocuğa onlar amaç sahibi olmayı öğretmektedir. "Vaktini boşa harcama! Hayatını boşa harcama!" ve ne demek istiyorlar? Onlar, "Hayatını bir banka hesabına dönüştür. Öldüğün zaman zengin ölmelisin. Amaç budur," demek istiyorlar.

Burada Doğu'da "Zengin yaşa" derler. Batı'da, "Zengin bir adam olarak öl" derler. Ve bunlar tamamıyla farklı şeylerdir. Şayet zengin bir şekilde yaşamak istersen, şimdi ve burada yaşamak zorundasın, tek bir an dahi kaybolmaz. Şayet bir şeyi elde etmek istersen bir zengin adam olarak öleceksin fakat bir yoksul adamın hayatını yaşayacaksın, hayatın yoksul olacak.

Zengin insanlara bak: Onların yaşamları kesinlikle yoksuldur çünkü onlar hayatını bankadaki paralara dönüştürüyorlar, hayatlarını paraya, büyük evlere, kocaman arabalara çeviriyorlar. Onların tüm gayreti hayatı nesnelerle değiştirmektir. Öldüklerinde onların şeylerini sayabilirsin. Bir meditasyoncunun bir şey elde etmeye çalışmayan bir zihne ihtiyacı vardır ancak bir şey elde etmeye çalışmayan bir zihin sadece sen amaçsızlığın içinde tatmin olabilirsen mümkündür. Sadece tüm kozmik oyunu anlamaya çalış ve onun bir parçası ol. Ciddi olma çünkü bir oyun asla ciddi olmaz. Ve şayet oyun senden ciddi olmanı bile talep et-

se, neşeli bir şekilde ciddi ol, gerçekten ciddi olma. O zaman tam şu an zengin hale gelir. O zaman tam şu an nihai olanın içine yönelebilirsin.

Nihai olan geleceğin içinde değildir o şimdiki zamandır, şimdi ve burada saklıdır. Bu yüzden amaç nedir di-

*Olduğun şeyden
daha fazla neyi
elde edebilirsin?
Hayatına daha fazla
ne ekleyebilirsin?
Ona daha çok
ne katabilirsin?*

ye sorma: Öyle bir şey yok ve ben onun olmamasının güzel bir şey olduğunu söylüyorum. Şayet bir amaç olsaydı o zaman senin Tanrının sadece yönetici bir direktör ya da büyük bir iş adamı ya da bir sanayici ya da bunun gibi bir şey olurdu.

Niye iş adamı gibi düşünerek zaman harcayasın? Niçin daha çok ve daha çok oyun oynar gibi, ciddileşmeden, mutluluktan kendinden geçercesine yaşanmasın? Mutluluktan kendinden geçmek senin bazı çabalarla elde edebileceğin bir şey değildir, mutluluktan kendinden geçmek bir yaşam tarzıdır. Anbean mutlu olmak durumundasın, basit şeylerden keyif alman gerekir ve hayat tat alınacak milyonlarca fırsat tanır. Şayet sen amaç odaklıysan onları ıskalayacaksın. Şayet sen amaç odaklı değilsen her an mutluluktan kendinden geçebilecek pek çok fırsata sahip olacaksın. Bahçedeki bir çiçek, yalnız bir çiçek...şayet sen amaç odaklı değilsen dans edebilirsin. Akşamın ilk yıldızı...şayet sen hedef odaklı değilsen şarkı söyleyebilirsin. Güzel bir yüz...şayet sen hedef odaklı değilsen ondaki ilahi olanı görebilirsin. Her yanda ilahi olan gerçekleşiyor, nihai olan yaşıyor. Ancak sen sadece amaç odaklı değilsen ve oyuncuysan onu görebileceksin.

ABD'ye ilk ziyareti sırasında Batı kıyısını gezmekte

*Mutluluktan
kendinden geçmek
senin bazı çabalarla
elde edebileceğin
bir şey değildir,
mutluluktan
kendinden geçmek
bir yaşam tarzıdır.*

olan bir İngiliz, bir Amerikalı'yla muhabbete başladı. "Diyorum ki gerçekten etkileyici bir ülkeniz var: Hoş kadınlar, büyük şehirler... Fakat, eski dostum biraz dürüst olmama izin verersen, gerçek şu ki: Hiç aristokrasiniz yok."

"Ney yok?" diye sordu Amerikalı

"Aristokrasi yok."

"O da nedir?" diye sordu Amerikalı, boş boş bakarak.

"Ha, bilirsin işte. Anne babası asla hiçbir şey yapmamış ve büyük babası ve büyükannesi asla hiçbir şey yapmamış; ailesi her zaman için çalışmadan kalmış, herhangi bir şey yapmayan insanlar" diye yanıtladı İngiliz.

"Ha, tamam!" Amerikalının yüzü anlamış olduğu için ışıldadı. "Bizde de var onlardan ama biz onlara ay-lak diyoruz."

Bir ülke ne kadar çok eğitilmişse, deliren insan sayısının da o kadar arttığını biliyor muydun? Amerika bugün en çok sayıda delirmiş insana sahiptir. Bu onur duyulacak bir meseledir! Bu Amerika'nın en eğitilmiş, en medeni ülke olduğunu kanıtlar. Amerikan psikologları aynı sistem bir asır daha sürecek olursa Amerika'da akıllı bir insan bulmanın zor olacağını söylüyorlar. Bugün bile dört kişiden birisinin zihni sallantıdadır.

Tek başına Amerika'da üç milyon insan her gün psikanalizciye danışıyor. Yavaş yavaş Amerika'daki

doktorların sayısı azalırken psikanalizcilerin sayısı artıyor. Doktorlar da insanın hastalıklarının yüzde sekseninin bedene değil zihne ait olduğunu söylüyor. Ve anlayış geliştikçe bu oran artıyor. İlk önce yüzde kırk diyorlardı, sonra yüzde elli demeye başladılar; şimdi ise hastalıkların yüzde sekseninin bedenden değil zihinden kaynaklandığını söylüyorlar. Ve seni temin ederim ki yirmi ya da yirmi beş yıl sonra hastalıkların yüzde doksan dokuzunun bedenden değil zihinden kaynaklandığını söyleyecekler. Bunu söylemek zorunda kalacaklardır çünkü bizim tüm yoğunlaşmamız insanın zihnine odaklıdır. Beyin hastalıklı hale gelmiştir.

Sıradan bir şekilde, herkesin yaptığı şekilde öfkelenen bir adam —ona saldırırsan öfkelenir— tehlikeli birisi değildir çünkü o asla tehlikeli olduğunu kanıtlayabilecek kadar öfkeyi biriktirmez. Ancak öfkesini sürekli bastıran bir adam bir volkanın üzerinde oturuyordur; her an bu volkan patlayabilir. O ya intihar edecektir ya cinayet işleyecektir; bundan azı işe yaramaz.

Baskıcı dinler yüzünden dünyada bu kadar çok pornografi vardır. Pornografi din adamı yüzünden vardır, "Playboylar yüzünden" değil. Aslında Playboylar sadece din adamlarının yan ürünüdür. Bu kadar çok pornografi vardır çünkü seks bu kadar çok bastırılmıştır; o bir yol bulmak ister, çıkış bulmak ister. Ve seksi bir kez bastırmaya başladığında o, saptırılmış yollar bulmaya başlar. O politik bir hile haline gelebi-

lır. O cinselliktir başka bir şey değil, bastırılmış cinsel-
liktir.

Bu nedenle dünyanın her yerindeki ordularda seks bastırılır. Ve Amerikan askerleri, ilk kez bir ordu-
da cinselliğin yaşanmasına bir şekilde izin verildiği
için; bu basit neden yüzünden sürekli zorluk çekmek-
tedirler. Amerikan askerleri kazanamaz onların yenil-
gisi mutlaklır. Ne yaparlarsa yapsınlar, nereye gider-
lerse gitsinler onlar yenilecektir çünkü Amerikan as-
kerleri tüm dünyada yeni bir olgudur: Onlar cinsel ola-
rak bastırılmamıştır. Onlar Ruslar karşısında kaza-
namazlar; onlar Vietnamlılar karşısında bile kazanama-
mıştır. Zavallı Vietnamlılar, tüm insanlık tarihinde şu
ana kadar var olmuş en büyük dünya güçlerinden biri-
ni yenilgiye uğratmışlardır çünkü şayet seks bastırılır-
sa bir adam çok tehlikeli, gerçekten tehlikeli hale gele-
bilir. O içinde kaynıyordur. O çok sert vurmak ister, o
şiddet uygulamak ister.

Cinsel olarak tatmin olmuş bir kimse gerçekten
öldürmekle ilgilenmez. Aslında araştırmalar, Ameri-
kan ordusundaki askerlerin en azından yüzde otuzu-
nun silahlarını savaşta kullanmadığını gösteriyor. Yüz-
de otuz çok büyük bir orandır. Ve şayet askerlerin
yüzde otuzu silahlarını kullanmıyorsa, onlar basitçe
her gün cepheye gidiyor ve hiç kimseyi öldürmeden
geri geliyor demektir. Onlar nasıl kazanacak? Onlar
öldürmekle ilgilenmiyor, öldürme arzusu yok.

Öldürmek sadece seks çok fazla bastırıldığında
ortaya çıkar. Bir toplumun; müreffeh, zengin, cinsel

olarak özgür olduğu her seferinde yoksul, geri kalmış, baskıcı toplumlar tarafından yok edilmiş olması gerçeği gariptir. Yunan medeniyetinin kaderi buydu, Roma medeniyetinin kaderi buydu, Hindu medeniyetinin kaderi buydu ve bu Amerikan medeniyetinin de kaderi olacaktır. Bir toplum ne kadar ilerlemişse, daha az gelişmiş olanlar daha çok bastırdığı için gelişmemiş olanlar tarafından yok edilmeye karşı daha korunmasız olması çok gariptir. Onlar daha aptaldır, onlar daha ahmaktır; onlar hâlâ din adamını dinliyordur.

Son Olimpiyat oyunları esnasında, Amerikan güreş takımının kamp merkezinde, antrenör John Mack, sporcusu 'Boğa' Mike Flamm'ı çıkacağı maç için uyarıyordu.

Mack, "Biliyorsun ki güreşeceğin Gürcü güreşçi İvan Katruvky dünyadaki en iyi güreşçilerden bir tanesi ancak o, senin kadar iyi değil. Onu korkutucu kılan tek şey yaptığı boyunduruk hareketi. Eğer bir kez bir adamı boyunduruğa alırsa o adamın işi bitmiş demektir. Yirmi yedi rakibini boyunduruğa aldı ve hepsinde rakibi on saniye içinde pes etti.

"Bu yüzden çok dikkatli olmak zorundasın Boğa. Asla seni boyunduruğa almasına izin verme. Eğer seni bir kez kaparsa bittin demektir!" dedi.

Boğa, Mack'in İvan'ın sakat bırakan boyundurugundan nasıl kaçılacağına ilişkin talimatlarını dikkatlice dinledi. Müsabakanın ilk üç dakikasında ne Amerikalı ne de Gürcü avantaj yakalayamadı. Kalabalık di-

ken üstündeydi. Sonra ansızın velvele koptu. Boğa Flamm, İvan'ın boyunduruğunun pençelerinin içine düştü ve acı ile inliyordu. Mack maçı kaybettiklerini biliyordu ve alanı derin bir üzüntüyle terk etti. Koridorda ilerlerken Boğa'nın acıyla inleyen sesinin yankıları hâlâ ona ulaşıyordu. Ve sonra Mack tam kamp merkezine girerken salondan gelen muazzam bir bağıris ve uzun yıllardır sahip olduğu deneyim boyunca hiç duymamış olduğu büyük bir alkış koptu. Ayaktakiler muazzam bir gürültü koparıyorlardı. Bağırışlardan Boğa'nın maçı kazandığını Mack anlamıştı ama buna bir anlam veremedi. Bu akıl almaz dönüşün nedeni ne olabilirdi?

Bir dakika sonra Flamm, takımın soyunma odasına ağır ağır yürüyerek geldi. Antrenörü kollarıyla onu sardı ve "Boğa, nasıl oldu da bu cehennemi boyunduruktan kurtulabildin?" dedi.

Flamm, "Aslında beni öylesi şekillere soktu ki hayatımda hiç duymadığım kadar acı hissettim. Kemiklerim kırılıyor zannettim. Ve tam bayılmak üzereyken tam önümde asılı duran iki tane haya gördüm, umutsuzca bir hamleyle hayaları ısırdım. Ah Mack! Bir adamın kendi hayalarını ısırduğunda neler yapabileceğini hayal bile edemezsin" dedi.

Buda

İnsan muhteşem bir potansiyelin tohumudur: İnsan Budalığın tohumudur. Her insan bir Buda olmak üzere doğar. İnsan bir köle değil, bir efendi olmak için doğar. Ancak potansiyelini gerçekleştiren çok az insan vardır. Ve milyonlarca insanın potansiyelini fark edemelerinin nedeni, zaten sahip oldukları için onu doğal karşılamalarıdır.

Yaşam sadece gelişmek, olmak, çiçek açmak için bir fırsattır. Kendi içinde yaşam boştur; sen yaratıcı olmadığın sürece onun içini mutlulukla dolduramayacaksın. Sen kalbinde söylenecek bir şarkıya sahipsindir ve edilecek bir dansa sahipsindir fakat bu dans ve bu şarkı görünmezdir: Onu henüz duymadın bile. O varlığının en derinindeki özünde derinlerde gizlenmiştir; o su yüzüne çıkarılmalıdır.

*Sen kalbinde
söylenecek
bir şarkıya sahipsindir
ve edilecek bir dansa
sahipsindir fakat
bu dans ve
bu şarkı görünmezdir:
Onu henüz
duymadın bile.*

'Kendini gerçekleştirme'nin anlamı budur. Hayatını bir gelişmeye dönüştürebilmiş, hayatını uzun bir kendini gerçekleştirme yolculuğuna dönüştürmüş, olması gereken kişi haline gelmiş insan çok enderdir. Doğu'da biz bu adama Buda dedik, Batı'da biz bu adama Mesih dedik. *Mesih* sözcüğü, *Buda* sözcüğü ile tam olarak aynı anlama gelir: Yuvaya varmış olan kimse. Hepimiz evini arayan gezginleriz ancak arayış son derece bilinçsizdir: Ne aradığımızı, kim olduğumuzu, nereye gittiğimizi tam olarak fark etmeden karanlıkta el yordamıyla arıyoruz. Biz akıntıdaki bir kibrit çöpü gibiyiz, biz rastlantısal olarak kalmaya devam ediyoruz. Bu mümkün olur çünkü etrafındaki milyonlarca insan aynı teknededir ve sen yaptığın şeylerin aynısını milyonlarca insanın yaptığını gördüğünde o zaman, haklı olmalısın çünkü milyonlarca insan yanlış olamaz. Senin mantığın budur. Ve bu mantık temelinden yanlıştır: Milyonlarca insan doğru olamaz. Bir kişinin doğru olması çok enderdir; bir kişinin hakikati görmesi çok enderdir. Milyonlarca insan yalan bir hayat, şaşaalı bir hayat sürer. Onların varoluşu sadece yüzeyseldir; onlar, merkezin hiç farkında olmadan çeperde yaşarlar. Ve merkez her şeyi içerir: Merkez Tanrı'nın krallığıdır.

Budalığa doğru, sınırsız potansiyelinin farkına varmaya doğru ilk adım, bugüne kadar hayatını boşa harcamak olduğunu, bu ana kadar tamamıyla bilinçsiz bir şekilde kaldığını fark etmektir.

Bilinçli olmaya başla; varabilmek için yegâne yol budur. Bu çetindir, bu zordur. Rastlantısal kalmak ko-

laydır; o zekâ gerektirmez, bu yüzden o kolaydır. Herhangi bir aptal bunu yapabilir: Tüm aptallar bunu zaten yapıyor. Rastlantısal olmak çok kolaydır çünkü asla olan hiçbir şey için sorumlu hissetmezsin. Her zaman için sorumluluğu başka bir şeyin üzerine atabilirsin: Tanrı, kader, toplum, ekonomik yapı, devlet, kilise, anne, baba, ebeveynler... Sorumluluğu başka birisinin üzerine atmaya devam edebilirsin bu yüzden o kolaydır. Bilinçli olmak demek tüm sorumluluğu kendi omuzlarının üzerine almak demektir. Sorumlu olmak Budalığın başlangıcıdır.

Sorumlu sözcüğünü kullanırken onu sıradan bir şekilde ima ettiği görev bilinci anlamında kullanmıyorum. Onu gerçek, özündeki anlamıyla kullanıyorum: Karşılık verme kapasitesi. Benim verdiğim anlam budur. Ve karşılık verme kapasitesi sadece sen bilinçli isen mümkündür. Şayet derin uykudaysan nasıl karşılık verebilirsin. Eğer uykudaysan kuşlar şarkı söylemeye devam edecektir ama sen duymayacaksın. Ve çiçekler açmaya devam edecektir ve sen asla güzelliği, hoş kokuları, onların varoluşa yağmasının coşkusu asla algılayamayacaksın.

Sorumlu olmak demek tetikte, bilinçli olmak demektir. Sorumlu olmak demek, dikkatli olmak demektir. Mümkün olduğunca çok farkındalıkla eylemde bulun. Küçük şeyler bile — sokakta yürümek, yiyeceğini yemek, banyonu yapmak — mekanik olarak yapılmamalıdır. Onları tam farkındalıkla yap.

Yavaş yavaş küçük eylemler parıldamaya başlar

ve zamanla bu eylemler berraklaşacaktır. Bu berraklaşmış eylemler senin içinde birikmeye devam edecek ve en sonunda...patlama. Tohum patlamıştır, potansiyel gerçek olmuştur. Artık sen bir tohum değil, bir lotus çiçeğisin, altın bir lotus çiçeği, bin yapraklı bir lotus çiçeğisin.

Ve bu muhteşem bir rahmet anıdır; Buda onu *nirvana* olarak adlandırır. Kişi ermiştir. Artık daha fazla elde edilebilecek bir şey, gidilebilecek başka bir yer yoktur. Dinlenebilirsin, rahatlayabilirsin: Yolculuk bitmiştir. Muazzam bir mutluluk o an, ortaya çıkar, muhteşem bir kendinden geçiş doğar.

Ancak kişi en başından başlamak zorundadır.

Batı Aristo'yu, Nietzsche'yi Heidegger'i, Camus'u, Berdyaev'i, Marcel ve Sartre'yi doğurmuştur. O kendi başına Buda'ları doğuracak mıdır? Yoksa Doğu bilinci ile buluşmasına ihtiyaç var mıdır?

Buda bilinci ne Doğulu'dur ne de Batılı'dır. Onun coğrafya ile ya da tarih ile hiçbir alakası yoktur, onun zihinle hiçbir alakası yoktur. Zihin Doğulu'dur, Batılı'dır, Hintli'dir, Çinli'dir, Japon'dur, Alman'dır fakat en derindeki saf bilinç basitçe saf gökyüzüdür: Onu hiçbir şeyle tanımlayamazsın çünkü o koşullandırılmıştır.

Doğu nedir ve Batı nedir? Koşullandırma tarzları farklı türden koşullanmalar. Bir Hindu nedir ve bir Ya-

hudi nedir? Farklı türden koşullanmalar. Bunlar hastalık adlarıdır. Sağlık ne Doğulu'dur ne de Batılı'dır.

Bir çocuk doğar ve hemen koşullandırma başlar: Koşullandırma yolları çok incedir. Doğrudan, dolaylı olarak çocuğu belirli bir kalıbın içine sıkıştırmaya başlarız. O belirli bir dil konuşacaktır ve her dilin kendine özgü düşün-

*Hayat sınırsızdır;
senin ona bakma
şeklin sınırlıdır;
ona bakmanın
sonsuz yolu olabilir.*

me yolları vardır, her dilin kendi vurguları vardır, kendine özgü yönelimleri vardır. Bu yüzden bazen bir dil-den diğerine tercüme yapmak imkânsız hale gelir; diğer dil hatta onu karşılayacak sözcüklere bile sahip olmayabilir, diğer dil hayata ve gerçekliğe bu şekilde bakmamış olabilir. Hayat sınırsızdır; senin ona bakma şeklin sınırlıdır; ona bakmanın sonsuz yolu olabilir.

Ve o zaman çocuk aile tarafından, okul tarafından, kilise tarafından, din adamı tarafından, anne babalar tarafından boyanmaya başlar. Ve bu sessizce sürer. Yavaş yavaş tüm bilincin gökyüzü kapanır; yalnızca küçük bir pencere, bir açıklık açık bırakılmıştır. Bu açıklık Hintli'dir, İngiliz'dir, Amerikalı'dır. Bu açıklık Hindu'dur, Jaina'dır, Budist'tir. Bu açıklık Doğulu'dur, Batılı'dır. Budalığı fark etmek doğumunla birlikte getirdiğin bilince yeniden sahip olmaktır. Bu kirletilmemiş saflık, bu hiçbir maskeye sahip olmayan yüz, bu masumiyet Budalıktır. Bu nedenle Budalık Doğulu ya da Batılı olamaz, o aşkındır.

Bir çocuk bir ailede yetiştiği zaman...ve her çocuk bir ailede yetişmek zorundadır, şaşırabilirsin. Bu neredeyse bir zorunluluktur, başka bir yolu yoktur; bir şekilde bir aileye ihtiyaç duyulur. Bir komün bile olsa onun kendine özgü sınırlamaları olacaktır, o bir *kibutz* olabilir fakat onun kendi sınırlamaları olacaktır. Ve bir çocuğu yetiştirmek için belli bir besleyici çevre dışında yol yoktur. Besleyici bir ortam bir zorunluluktur, onusuz çocuk hayatta kalmaz; çocuğa bakılması gerekir ancak çocuk bunun için bedel ödemek zorundadır. Bu basit değildir bu çok karmaşıktır. Çocuk sürekli olarak kendisini aileye uydurmak zorundadır çünkü aile "haklıdır," baba, "haklıdır," anne "haklıdır." Onlar güçlü insanlardır, çocuk çaresizdir. O, onlara yaslanmak zorundadır, onlara muhtaçtır, onları takip etmek zorundadır. Doğru ya da yanlış önemli değildir çocuk bir gölge, bir taklitçi olmak zorundadır.

Hinduizm budur, Hıristiyanlık budur, Doğu ve Batı zihni budur. Ve bu çok incedir; çocuk asla onun farkına varamayabilir çünkü o tek bir günde yapılmaz, o çok yavaşça işler: Tıpkı suyun dağdan aşağıya doğru akması ve akması gibidir ve o, kayaları yok eder ve taşları yok eder.

Çocuk pek çok şekillerde uyum sağlamak zorundadır. Bu uyum onu sahte, sıradan, sahtekâr yapar. Kendi varlığına karşı yalancı yapar. Artık psikologlar şunu keşfetmiştir: Eğer bir çocuğun aptal olduğu söylenirse bu böyle olmayabilir çünkü hiçbir çocuk aptal doğmaz. Muhtemelen onun uyum sağlamak zorunda

olduğu tüm aile, çevredir sorunlu olan. Şayet baba aşırı derecede entelektüelse çocuk dengeyi sağlamak için aptal bir şekilde davranmak zorunda kalacaktır. Şayet çocuk bir şekilde zekice davranırsa inceden inceye baba kızacaktır.

*Çocuk pek çok
şekillerde uyum
sağlamak zorundadır.
Bu uyum onu sahte,
sıradan, sahtekâr
yapar.*

O zeki bir çocuğa katlanamaz, o asla ondan daha zeki olmaya çalışan birisine katlanamaz. O ne söylerse söylesin çocuğu daha alt düzeyde kalmaya zorlayacaktır. Ve çocuk bir aptal gibi davranmanın hilelerini öğrenecektir çünkü o, ne zaman bir aptal gibi davranırsa her şey yolunda gider. Her şey son derece iyi olur. Baba dışardan bakılınca mutsuzluğunu gösterebilir ama içten içe tatmin olur. O her zaman çevresinde aptallar olmasını ister. Aptallarla çevrelendiğinde o en zeki kimsedir.

Bu yüzden asırlar boyunca kadınlar bir hile öğrenmişlerdir: Onlar asla bir entelektüel olmaya çalışmazlar; koca bundan hoşlanmayacaktır. Zeki olmadıklarından değil, onlar erkekler kadar zekidir fakat onlar öğrenmek zorundadır. Hiç bunu gözlemlemedin mi? Şayet karısı daha eğitimliyse koca bu konuda biraz kötü hisseder. Hiçbir erkek kendisinden daha eğitimli, kendisinden daha meşhur bir kadınla evlenmek istemez. Sadece bu değil, küçük şeylerde de böyledir: Eğer bir kadın daha uzun boyluysa hiçbir erkek onunla evlenmek istemez. Belki sırf bu yüzden kadınlar biyolojik

düzyeyde de çok uzun boylu olmamaya karar vermişlerdir — bunun psikolojik nedenleri de olabilir — aksi takdirde bir kocan olamayacaktı. Şayet çok zekiysen bir kocan olamayacak. Kadın her zaman bir çocukmuş, bir bebekmiş gibi kalır. Böylelikle koca iyi hisseder ve kadın ona yaslanabilir. Bir ailede çocuk önceden hazırlanmış bir durumun içine gelir. Her şey zaten vardır; o kendisini buna uydurmak zorundadır, o buna uyum sağlamak zorundadır. O kendisi olamaz; şayet kendisi olmaya çalışırsa her zaman başı belaya girer ve o suçlu hissetmeye başlar. Bedeli ne olursa olsun uyum sağlamak zorundadır. Hayatta kalmak en önemli şeydir, öncelikli şeydir, diğer şeyler ikincildir. Bu yüzden her çocuk aileye, anne babaya, coğrafyaya, tarihe, çevresindeki insanların niteliklerine, her çeşidinden ön yargıya, aptalca inanca, hurafelere uyum sağlamak zorundadır. Birazcık farkında hale geldiğinde ya da birazcık bağımsız hale geldiğinde o kadar çok koşullanmışsındır, koşullanma kanının, kemiklerinin ve iliklerinin içine o kadar işlemiştir ki onun dışına çıkamazsın.

*Asırlar boyunca
kadınlar bir hile
öğrenmişlerdir:
Onlar asla bir
entelektüel olmaya
çalışmazlar;
koca bundan
hoşlanmayacaktır.*

Budalık nedir? Budalık tüm bu koşullanmanın dışına çıkmaktır... Bir Buda bir bütün olarak, organik bir bütün olarak yaşayan kimse demektir. Buda bilinci aşkın bir bilinçtir. Onun Doğu ile ya da Batı ile hiçbir alakası yoktur.

Aydınlanmış bir varlığın karakteristiği nedir?

Aydınlanmış bir varlık basitçe, hayatında artık herhangi bir soru olmayan bir adam demektir. Her şey çözümlenmiştir. Aydınlanmış bir adam demek — dışarıda ne olursa olsun: Başarı ya da başarısızlık, acı ya da zevk, yaşam ya da ölüm — sürekli olarak aynı sessizlik, huzur ve mutluluk halindeki bir adam demektir.

Aydınlanmış bir adam demek, senin de muktedir olduğun fakat hiç denememiş olduğun bir şeyi deneyimlemiş adam demektir. O günün yirmi dört saati ışıkla doludur, neşeyle doludur, mutlulukla doludur. O neredeyse bir sarhoştur, ilahi olanla sarhoştur. Onun yaşamı bir şarkıdır, onun yaşamı bir dandır, onun yaşamı bir neşedir. Onun mevcudiyeti bir rahmettir. Ve şayet onu tanımak istersen, onunla birlikte olmak zorundasın. Onu dışardan izleyemezsin, ona yakınlaşmak zorundasın. Onunla yakın bir ilişki haline gelmek zorundasın. Onun kervanına katılmalısın, onun ellerinden tutmalısın. Ondan beslenmelisin ve ona izin vermelisin ve senin kalbine girmesine izin vermelisin. Ancak dışardan lütfen herhangi bir karakteristik bulmaya çalışma; bunların hepsi içsel deneyimlerdir...

Ancak bazı işaretler her zaman için verilebilir. Aydınlanmış varlığa yaklaştıkça belli bir çekim gücü, muazzam bir çekim, karizması olan bir

*Aydınlanmış
bir adama yaklaşmak
tehlikelidir çünkü
yaklaşabilirsin ama
uzaklaşamazsın.*

merkez hissedeceksin. Korkundan yaklaşamayabilirsin. Aydınlanmış bir adama yaklaşmak tehlikelidir çünkü yaklaşabilirsin ama uzaklaşamazsın. Yaklaşmak risklidir, o sadece kumarbazlar içindir, iş adamları için değil.

Dördüncü Kısım

Yeni İnsan

Bir süre önce Florida'daki Kennedy Uzay Merkezi'ni ziyaret ettiğimizde, bilimdeki uzayı keşfetmenin ve "daha iyi bir insan" yaratmanın en uç noktasını gördük. Sizin vizyonunuz "yeni insanı" yaratmakla ilgili. İlk söylediğim dünyanın en zengin ve en güçlü ülkesi için bir fırlatma rampasıdır; sizinki ise yeni bilinç için bir uçan dairedir ve buna rağmen dünyanın en yoksul ülkelerinden birisi tarafından kötülenmiştir. Biri maddedir, diğeri ruhtur. Neler oluyor?

Daha iyi bir insan fikri eski bir fikirdir. İnsanın kendisi kadar eski bir fikirdir. Çok eskidir. Herkes daha iyi bir insan için isteklidir çünkü onun kökten bir değişime ihtiyacı yoktur. Daha iyi bir insan demek, sana bir şey eklemek demektir: Sen aynı kalırsın, senin sürekliliğin kalır; bir kesinti yoktur. Ve sen zenginleşirsin, daha iyi olursun. Daha iyi bir insan fikrinin kökü hırsıdır. Bu yüzden herkes onu destekleyecektir.

Zengin ülkeler onu destekleyecektir, fakir ülkeler onu destekleyecektir. Hindistan bütünüyle Mahatma Gandi'nin yanındaydı çünkü o daha iyi bir insan çıkarmaya çalışıyordu. Daha iyi bir insan fikri devrimci değil reformcudur.

Ancak yeni bir insan fikri tehlikelidir çünkü o cesaret ister. Onun temel gerekliliği senin eski halinle ölmeni gerektirmesi ve yeni olarak doğmanı gerektirmesidir: O bir yeniden doğumdur. Bu yüzden bana karşı çıkılır. Ve sadece bana Hindistan'da karşı çıkılmıyor ve ben burada kınanmıyorum, bana dünyanın diğer herhangi bir yerinde de karşı çıkılacaktır ve ben kötüleneceğim. Hatta Florida'da bile olsam aynı şey olacak.

Aslında daha zengin ve güçlü bir ülkede daha yoksul ve açlık çeken bir ülkedekinden daha çok muhalefet olasılığı vardır. Bunun basit nedeni milyonlarca Hintlinin burada ne olduğundan haberinin olmamasıdır. Onların hiç vakti yok, onların hiç ilgisi yok. Bu, yeni bir insanın doğumu, onlar için yaşamsal bir mesele değil. Onların yaşamsal problemi nasıl hayatta kalınacağıdır. Ve sen yeni bir insanın doğumundan bahsediyorsun! Onlar hayatta kalmayı bile başaramıyor. Onların problemi tamamıyla farklı. Onlar hasta, onlar aç, onların çocukları eğitimsiz, onlar işsiz, onların hiç arazisi, yiyeceği, barınağı yok ve sen ise yeni bir insandan mı bahsediyorsun? Onlar ilgilenmez; bu onların sorunu değildir.

Ancak şayet ben Amerika'da yeni insan hakkında konuşursam hemen hapse atılır, öldürülürüm. Bana

hiç müsamaha gösterilmez çünkü bu tüm Amerikan yaşam tarzı için bir tehlike demektir.

Amerikan yaşam tarzı, hırsa dayanır ve benim yeni insanım tamamıyla hırssız olmalıdır.

Amerika'nın tüm yaklaşımı her şeyin daha iyi yapılması, her şeyin daha iyi olması şeklindedir. Bunun nereye vardığı önemli değildir ama her şey daha iyi olmalı, daha iyi ve daha iyi olmalıdır. Onlar her şeyin iyileştirilmesine takıntılıdır. Daha hızlı olmak zorundasın, daha iyi makineler, daha iyi teknoloji, daha iyi demiryolları, daha iyi yollar: Her şeyin daha iyisi. Elbette aynı şekilde daha iyi bir insana ihtiyacın var. Bu tüm Amerikan yaşam tarzına uyar. İnsan da bir nesne gibi algılanır. Tıpkı daha iyi ineklere, daha iyi köpeklerle, daha iyi arabalara, daha iyi uçaklara ihtiyaç duyduğun gibi daha iyi insana ihtiyaç duyarsın. Hiçbir fark yoktur, bu aynı mantıktır.

Ben yeni bir insandan bahsediyorum. Yeni insanın daha iyi insan olması gerekmeyebilir. O daha canlı olacaktır, o daha coşkulu olacaktır, o daha tetikte olacaktır. Fakat onun daha iyi mi, yoksa daha kötü mü olacağını kim bilebilir? Politikacılar söz konusu olduğunda o daha iyi olmayacaktır. Çünkü o daha iyi bir asker olmayacaktır; o bir asker olmaya hiç hazır olmayacaktır. O rekabetçi olmayacaktır ve tüm rekabetçi ekonomi çökecektir. O çöplük biriktirmekle ilgilenmeyecektir ve tüm ekonomi buna dayanır. Tüm reklam ajansları zihnine daha çok ve daha çok çöplük toplama fikrini getirmektedir. Yeni insanın tamamıyla farklı bir

hayata bakışı olacaktır. O daha sevecen bir hayat yaşayacaktır. Çünkü onun için sevgi zenginliktir. O paranın sevgi ya da mutluluğu satın alamayacağını bilir. O paranın sadece gerekli bir şey olduğunu; onun hayatın amacı olmadığını bilecektir. Tüm Amerikan sistemi daha iyi yapmak üzere kuruludur. "Onu daha iyi yap!" Önemli olan ne yaptığın değildir. "Eğer insanları öldürüyorsan daha iyisini yap!" Hiroşima ve Nagazaki'de ne olduğunu görebilirsin: Amerika şimdiye kadar herkese yapmış olduğundan daha iyi bir şekilde yaptı. "Aya ulaş!" Kimse niye diye sormaz. Eğer niye diye sorarsan sen delisin; böyle sorular sorulmamalıdır. Sorulmaya değer tek soru: "Aya herkesten daha iyi nasıl ulaşmalıdır? Rusya'yı yenilgiye uğrat. Ayda ilk yürüyen insan bir Amerikalı olmalı." Ne için? Önemli olan bu değil. Bana sorarsan ben hiçbir anlam veremiyorum. Ayda duran Amerikalı çok aptal görünüyor! Fakat onların düşüncesi, onların felsefesi budur: "Aptal gibi görünsen bile, daha iyi bir şekilde aptal görün. Herkesi yen!"

Yeni insan dünyanın sonu demektir. Ve yeni insan niçin kötülenir? O her zaman için kötülenmiştir. İsa öldürülmüştür çünkü o daha iyi bir insan hakkında değil yeni bir insan hakkında konuşuyordu. İsa Nicodemus'a, "Yeniden doğmadığın sürece benim Tanrı'mın Krallığına giremeyeceksin" dedi. İsa önce geçmişinin ölmesi gerektiği konusunda ısrar etti, sadece o zaman sende yeni bir bilinç yükselebilir. O çarmıha gerildi. Sokrates yeni bir insan hakkında konuşuyordu, anımsa. Niçin böylesi kültürlü insanlar bu kadar hayvansı-

laşmış, Sokrates gibi bir adamı öldürecek kadar barbarlaşmıştı. O yeni bir insan hakkında konuşuyordu. Şayet o, daha iyi bir insan hakkında konuşmuş olsaydı, ona tapınılacaktı.

Daha iyi bir insan hakkında konuşanlara tapınılmıştır çünkü onlar sana geçmişin güzel olduğunu ama daha da güzelleştirilebileceğini söylüyorlar. Onlar geçmişe karşı değiller, onlar geleneklere karşı değildir, onlar âdetlere karşı değildir; onlar tamamıyla bunların yanındadır. Gelenek temel olmalıdır ve bu temelin üzerine daha iyi bir tapınak, daha iyi bir ev yapabilirsin.

Yeni bir insan hakkında konuşmak tehlikelidir. Yeni insan geçmişten bütünüyle bir kopuş demektir: Geçmişten kendini bütünüyle kesintiye uğratmak, kökünden sökmek, geçmişi öldürmek ve şimdiyi yaşamaktır. Ve eski alışkanlıklar çok zor kaybolur. Biz daha iyi insanla ilgili şeyler duymaya alışmışızdır. O; damarlarımızda dolaşan kanın içine nüfuz etmiştir. Her aziz, her mahatma daha iyi bir insan hakkında konuşur; onun işi budur, biliyoruz. Fakat yeni bir insan hakkında? O zaman korkarız. O tamamıyla yeni bir şey getiriyor; o bizi bilinmeyen bir bölgeye götürüyor, o bizi tanıdık olanlardan kopartmaya çalışıyor. Ve biz binlerce yıl boyunca belli bir şekilde yaşadık, onun tarafından koşullandırıldık, biz onun bir parçasıyız. Sadece çok az sayıda insan onun dışına çıkmayı başara bilir. Bu yüzden benim mesajım sadece seçilmiş olan az sayıda insan için kalacaktır.

Anımsa, eski alışkanlıklar çok zor kaybolur. Ve

bizim dinlerimiz, bizim felsefelerimiz çok eskidir, bizim yaşam tarzlarımız çok eskidir. Ve ben yeninin yanında. Biz eski altındır diye düşünürüz; ve ben ise eski çöplüktür diyorum! Henry Ford'un söylediği gibi tarihin saçmalık olduğuna katılıyorum. O tamamıyla zırvalıktır! İnsanı olup bitmiş her şeyden özgürleştirmek zorundayız ve insanı bütünüyle ve kesin bir şekilde, kökten bir şekilde özgürleştirmek zorundayız.

"Anne niçin babamla evlendin?"

"Hım! Sen de mi merak ediyorsun!" diye yanıtladı annesi.

"Sizinle Teksas'da tanışmamış mıydık?"

"Ben hiç Teksas'da bulunmadım."

"Ben de hiç bulunmadım. Zannediyorum başka iki kişi buluşmuş olmalı."

Bu sarhoşlar, bu bilinçsiz insanlar tüm insanlığa hükmetmektedir. Delirmiş insanlar ve sarhoşlar: Geçmişte bu insanlar bizim için karar verici olmuştur. Biz asla uyanmış kişileri dinlemedik. Uyanmış olanlar insanı iyileştirmekten konuşamazlar. Bu hasta bir insana, "Sana hastalığını daha da güçlendirecek bir ilaç vereceğim" demek gibidir. Hasta insan onun hastalığını güçlendirmeni istemez; o ondan kurtulmak ister. O sağlıklı olmak ister.

Meditasyoncu

Bazen meditasyonu bir bilim olarak bazen de bir sanat olarak tanımlandığını duymuştum; hatta bir seferinde onu bir fark ediş olarak adlandırmıştınız. Lütfen açıklayın.

Meditasyon öylesine bir gizemdir ki herhangi bir çelişki olmaksızın bir bilim, bir sanat, bir fark ediş olarak adlandırılabilir.

Bir açıdan o bir bilimdir çünkü yapılması gereken çok net bir teknik vardır. Bunun hiçbir istisnası yoktur bu neredeyse bir bilimsel kural gibidir. Ancak başka bir bakış açısından onun bir sanat olduğu da söylenebilir. Bilim zihnin bir uzantısıdır: Onun matematiğidir, onun mantığıdır. Onun sağduyusudur.

Meditasyon kalbe aittir, zihne değil: O mantık değildir. O aşka daha yakındır. O diğer bilimsel etkinlikler gibi değil, daha çok müzik, şiir, resim, dans etmek gibidir. Bu yüzden de ona sanat denilebilir. Ancak meditasyon öylesine büyük bir gizemdir ki ona bilim ve

*Bilim
zihnin bir uzantısıdır:
Onun matematiğidir,
onun mantığıdır.
Onun sağduyusudur.
Meditasyon kalbe aittir,
zihne değil:
O mantık değildir.
O aşka daha yakındır.*

sanat demek onun için yeterli olmaz. O anlık bir fark edıştır: Onu ya anlarsın ya da anlamazsın. Anlık bir fark ediş bilim değildir, o öğretilemez. Anlık bir fark ediş sanat değildir. Anlık bir fark ediş insan anlayışındaki en gizemli şeylerden biridir.

Örneğin insanlarla karşılaşmış olabilirsin... Birisi ile ansızın dost olabileceğini o an fark edersin. Birkaç saniyeliğine otobüste onunla buluşursun ve ansızın birbirinizi her zaman, muhtemelen pek çok yaşamdır tanıyormuş gibi hissedersiniz. Ve sen tam olarak neler olduğunu anlayamazsın çünkü bu adamı ilk kez görüyorsundur. Anlık bir fark ediş çok gizemli bir şeydir. Yalnızca çok az sayıda insan onu yapabilir.

Kulak memelerini oynatabilen bir adam tanıyorum! Kulak memelerini oynatabilen başka birisini bulamadım. Şimdi bunu nasıl adlandıracaksın? Bir bilim mi? Yoksa ne? Çünkü doktorlara sordum, "Kulak memelerini hareket ettirmek hakkında ne söylersin?" Bana, "Bu imkânsız" dediler. Ama ben arkadaşımı bir doktora götürdüm ve ona, "Göster bu doktora..." dedim. Doktor, "Aman Tanrım! Kulak memelerini kolaylıkla, hiç zorlanmadan oynatıyor" dedi.

Aslında kulak memelerinin hareket etmek için biyolojik bir olasılığı yoktur. Onun üzerinde hiçbir kont-

rolün yoktur. Dene. Hiçbir kontrolün yok. Onlar senin kulak memelerin fakat üzerinde hiçbir kontrolün yok. Fakat bunu başaran bir adam tanıyorum. Ona "Bunu nasıl başarıyorsun?" diye sordum. Bana, "Bilmiyorum. Sadece en başından beri onu yapıyorum" dedi. Bu kesinlikle imkânsız, fiziksel olarak imkânsız. Çünkü bu kulak memelerini oynatmak için onları kontrol edebilmek için belli bir sinir sistemine ihtiyaç vardır ve bu sinir sistemi orada mevcut değildir. Kulak memesi sadece ettir.

Meditasyon nihayetinde anlık bir uyanıştır.

Bu yüzden binlerce yıldır insanlar meditasyon yapmakta, öğretmektedir. Fakat çok az sayıda insan meditasyonda yüksek noktalara erişmiştir. Ve hatta çok az sayıda insan bunu denemiştir. İnsanlığın çok büyük bir kısmı bunun hakkında düşünme zahmetine bile katlanmamıştır. O...senin doğuştan getirdiğin bir tohumdur. Şayet o tohuma sahip değilsen, bir usta tüm rahmetini üzerine yağdırabilir yine de sana hiçbir şey olmayacaktır. Ve şayet tohum oradaysa yalnızca ustanın mevcudiyeti, yalnızca gözlerinin içine bakışı ve muazzam derecede önemli bir şey senin içinde gerçekleşir, başka hiç kimseye açıklayamayacağın bir devrim olur.

Tüm meditasyon yapanlar için arkadaşlarına, ailelerine ne yaptıklarını açıklamak yaşadıkları zorluklardan bir tanesidir...çünkü insanlığın büyük bir kesimi bununla pek ilgilenmez. Ve bu ilgi duymayan insanlar basitçe onunla ilgilenen insanların kafalarındaki bir tahtanın eksik olduğunu, bir şeyin yanlış olduğunu düşünürler.

"Sessizce oturarak, hiçbir şey yapmayarak bahar gelir ve otlar kendiliğinden yeşerir." Fakat hepsinden önce otlarla niye ilgilenesin. Basho'nun güzel *haiku*'su

*O, senin doğuştan
getirdiğin bir
tohumdur.
Şayet o tohuma
sahip değilsen,
bir usta tüm rahmetini
üzerine yağdırabilir
yine de sana hiçbir
şey olmayacaktır.*

onlara saçma gelir. Otlar sen sessizce otursan da oturmasan da kendiliğinden yeşerir. Niçin vaktini harcayasın? Otlar kendiliğinden yeşerecek. Bırak bahar gelsin; bahar kendiliğinden gelir, otlar kendiliğinden yeşerir. Niçin zamanını harcayasın? Bu sırada başka bir şey yap.

Şayet bir insanın kalbinde halihazırda bir şey yoksa

—küçük bir tohum— o zaman onun için imkânsız olacaktır. O tekniği öğrenebilir, o sanatı öğrenebilir. Ancak yatkınlık yoksa o başarılı olamayacaktır. Bu yüzden binlerce insan meditasyona başlar ancak çok azı —o kadar az ki onlar, bir elin parmakları kadardır— aydınlanmaya ulaşabilir. Ve meditasyon aydınlanma haline gelmediği sürece sen sadece zamanını boşa harcamışsındır.

Bir kişinin meditasyonunda derinleştığının göstergeleri nelerdir?

Gerçekten bunun hiçbir kilometre taşı yoktur çünkü belirli bir yol yoktur. Ve herkes başka bir yol-

dadır, hepimiz tek bir yolda değiliz. Aynı meditasyon tekniğini bile takip ediyor olsanız, aynı yolda değilsiniz, olamazsınız. Herkese açık bir yol yoktur. Her yol bireyseldir ve kişiseldir. Bu nedenle bu yoldaki hiç kimsenin deneyimleri senin için yardımcı olmayacaktır; daha da kötüsü onlar zararlı olabilir.

Bir kimse kendi yolunda bir şey görüyor olabilir. Şayet o, sana bunun bir ilerleme göstergesi olduğunu söylerse, sen kendi yolunda aynı işareti göremeyebilirsin. Aynı ağaçlar senin yolunda olmayabilir, aynı taşlar senin yolunda olmayabilir. Bu yüzden tüm bu saçmalıkların kurbanı olma. Yalnızca belli içsel hissedişler ilişkilidir. Örneğin şayet ilerliyorsan o zaman bazı şeyler kendiliğinden olmaya başlayacaktır. Birinci olarak giderek daha çok ve daha çok tatmin hissi duyacaksın.

Gerçekten meditasyon tamamıyla tatmin edici olduğunda kişi o kadar mutlu hisseder ki meditasyon yapmayı unutur. Çünkü meditasyon bir çaba, bir tatminsizliktir. Şayet bir gün meditasyon yapmayı unutursan ve hiçbir bağımlılık hissetmezsen, hiçbir boşluk hissetmezsen, hiç olmadığı kadar mutlu hissedersen o zaman bil ki bu iyi bir işarettir. Meditasyonu yapacak olan pek çok insan vardır ve sonra onu yapmazlarsa kendilerine garip şeyler olur. Eğer yaparlarsa hiçbir şey hissetmezler. Eğer yapmazlarsa o zaman boşluk hissederler. Yaparlarsa onlara hiçbir şey ol-

*Meditasyon
aydınlanma haline
gelmediği sürece
sen sadece zamanını
boşa harcamışsındır.*

maz. Eğer onu yapmazlarsa o zaman bir şeylerin eksik olduğunu hissederler.

Bu sadece bir alışkanlıktır. Sigara içmek gibi, içki içmek gibi, herhangi bir şey gibi. Bu sadece bir alışkanlıktır. Meditasyonu bir alışkanlık haline getirme. Bırak o canlı olsun! O zaman tatminsizlik yavaş yavaş ortadan kalkacaktır; doygunluk hissedeceksin. Ve sadece meditasyon yaparken de değil. Şayet bir şey sadece meditasyon yaparken gerçekleşiyorsa o sahtedir, o hipnozdur. Bunun bazı iyi tarafları vardır ama o çok derine inmeyecektir. Bu sadece göreceli olarak iyidir. Şayet hiçbir şey olmuyorsa, hiç meditasyon, hiç saadet anları olmuyorsa bunun için endişelenme. Şayet bir şey oluyorsa ona yapışma. Şayet meditasyon doğru şekilde, derinlemesine ilerliyorsa tüm gün boyunca kendini dönüşmüş olarak hissedeceksin. İnce bir mutluluk her anın içinde mevcut olacaktır. Her ne yapıyorsan yap, içerde sakın bir merkez hissedeceksin: Doygunluk. Elbette sonuçlar olacaktır. Öfke daha az olacaktır ve daha az mümkün olacaktır. O giderek kaybolacaktır. Niçin? Çünkü öfke meditasyon halinde olmayan bir zihni gösterir: Kendisiyle barışık olmayan bir zihni gösterir. Bu yüzden sen başkalarına kızarsın. Temelde sen kendine öfkelisin. Kendine kızgın olduğun için başkalarına kızmaya devam edersin.

Sadece sana çok yakın olan insanlara kızdığını gözlemledin mi? Ne kadar yakınsan o kadar kızarsın. Niçin? Bir kişiyle aranda ne kadar büyük mesafe var-

sa o kadar az öfke olacaktır. Bir yabancıya kızmazsın. Karına, kocana, oğluna, kızına, annene kızarsın. Niçin? Niçin sana daha yakın kişilere daha çok kızarsın? Nedeni şudur: Sen kendine karşı öfkeliisin. Bir kişi sana ne kadar yakınsa o, seninle o kadar özdeşleşmiştir. Sen kendine kızgınsın. Bu yüzden kim senin yakınındaysa, öfkeni onun üzerine atabilirsin. O senin bir parçan olmuştur.

Meditasyonla sen kendinle giderek daha çok ve daha çok mutlu olacaksın: Unutma, kendinle.

Bir kimse kendisi ile daha mutlu olduğunda bu bir mucizedir. Bize göre biz ya birisine öfkeliyizdir ya da birisi ile mutluyuzdur. Bir kimse kendisi ile daha mutlu olduğunda bu gerçekten kişinin kendine âşık olmasıdır. Ve sen kendine âşık olduğunda, kızmak çok zordur. Tüm bu öfke anlamsızlaşır. Daha az ve daha az öfke olacaktır, daha çok ve daha çok sevgi ve daha çok şefkat olacaktır. Bunlar işaretler olacaktır, genel işaretler olacaktır.

*Niçin sana
daha yakın kişilere
daha çok kızarsın?
Nedeni şudur:
Sen kendine karşı
öfkeliisin. Bir kişi
sana ne kadar yakınsa
o, seninle o kadar
özdeşleşmiştir.*

Bu yüzden şayet ışıklar görmeye başlarsan ya da güzel renkler görmekteysen çok fazla bir şey elde ettiğini zannetme. Onlar iyidir ama gerçek psikolojik değişiklikler olmadığı sürece tatmin olmuş hissetme: Daha az öfke, daha çok sevgi; daha az zulüm, daha çok

şefkat. Bunlar gerçekleşmediği sürece renkler ve ışık görmeyen ve sesler duymayan çocuk oyunudur. Onlar güzeldir, çok güzeldir; onlarla oynamak iyidir fakat meditasyonun amacı bu değildir. Onlar yolda ortaya çıkar, onlar sadece yan ürünlerdir fakat onlarla uğraşma.

Pek çok insan bana gelir ve "Mavi bir ışık görüyorum, bu neyin göstereci? Ne kadar ilerlemişim?" der. Mavi ışık işe yaramayacaktır çünkü senin öfken kırmızı bir ışık yayıyor. Temel psikolojik değişiklikler anlamlıdır. Bu yüzden oyuncaklara kanma, bunlar oyuncaktır, ruhsal oyuncaklar. Bunlar varış noktası değildir.

Bir ilişkide neler olduğunu gözlemle. Artık karına nasıl davranıyorsun? Gözlemle, bir değişiklik var mı? Anlamlı olan bu değişikliklerdir. Hizmetçine nasıl davranıyorsun? Bir değişiklik var mı? Bu değişiklik önemlidir. Ve şayet bir değişiklik yoksa o zaman mavi ışığı çöpe at; onun hiçbir yararı yoktur. Kendini kandırıyorsun ve kendini kandırmaya devam edebilirsin. Bunlar kolaylıkla öğrenilebilen numaralardır.

Bu yüzden sözde dindar adam, kendisini dindar hissetmeye başlar: Çünkü artık o, şunu ve bunu görüyordur. Ancak o aynı kalır; hatta daha da kötü hale gelir! Senin gelişimin ilişkide gözlemlenmek zorundadır. İlişki aynadır. Yüzünü orada gör. Her zaman ilişkinin ayna olduğunu hatırla. Şayet meditasyonun derinleşirse, ilişkilerin değişecek; bütünüyle değişecek. Şiddet değil, sevgi ilişkilerinin temel notası ola-

cak. Şu anki haliyle temel nota şiddettir. Birisine baktığında bile, şiddet içeren şekilde bakarsın. Ancak sen buna alışkınsın.

Benim için meditasyon bir çocuk oyunu değildir, o derin bir transformasyondur. Bu transformasyonu nasıl tanımalı? O senin ilişkilerindeki her ana yansıyor. Birisine sahip olmaya mı çalışıyorsun? O zaman sen saldırgansın. Nasıl bir kimse başka birisine sahip olabilir? Birisine hükmetmeye

mi çalışıyorsun? O zaman sen saldırgansın. Nasıl bir kimse herhangi birisine hükmedebilir? Sevgi hükmedemez, sevgi sahiplenemez.

*Şiddet değil,
sevgi ilişkilerinin
temel notası olacak.
Şu anki haliyle temel
nota şiddettir.
Birisine baktığında bile,
şiddet içeren şekilde
bakarsın.*

Bu nedenle ne yaparsan yap, farkında ol gözlemle ve sonra meditasyon yapmaya devam et. Kısa süre içinde değişimi hissetmeye başlayacaksın. Artık ilişkilerde hiç sahiplenme yoktur. Yavaş yavaş sahiplenme ortadan kalkar. Ve sahiplenme olmadığında ilişkinin kendine özgü bir güzelliği vardır. Sahiplenme varken her şey kirlenir, çirkinleşir, insanca olmaz. Fakat biz o kadar hilekârızdır ki kendimize ilişkilerde hiç bakmayız çünkü orada gerçek yüz görülebilir. Bu yüzden biz ilişkilerimize gözlerimizi kaparız ve içerde bir şeyin görülebileceğini zannetmeye devam ederiz.

İçerde hiçbir şey göremezsin. Öncelikle içsel transformasyonunu dışarıdaki ilişkilerinde hissedeceksin ve

ondan sonra derine ineceksin. Ancak o zaman manevi bir şeyleri hissetmeye başlayacaksın. O nedenle araştı, ilişkilerinin içine nüfuz et ve meditasyonun ilerliyor mu ilerlemiyor mu oraya bak ve gör.

*Ne zaman
herhangi bir şey için
arzu ortadan kalkarsa,
bilinmez olanın
içine yönelirsin.*

Şayet büyüyen bir sevgi, koşulsuz bir sevgi hissediyor-
san, şayet hiçbir sebep olma-
dığı halde şefkat hissediyor-
san, şayet herkesin iyiliği, re-
fahı için derin bir hassasiyet
duyuyorsan meditasyonun ge-

lişiyordur. O zaman tüm diğer şeyleri unut. Bu göz-
lemle birlikte kendinde başka pek çok şey daha göz-
lemleyeceksin. Daha sessiz olacaksın, içerde daha az
gürültü olacak. Konuşmak gerektiği zaman konuşa-
caksın, gerek olmadığında sessiz olacaksın. Şu anki
durumda içinde sessiz kalamazsın. Daha rahat, gevşe-
miş hissedeceksin. Her ne yaparsan yap rahat bir çaba
olacaktır; zorlama olmayacaktır. Giderek daha az ve
daha az hırslı olacaksın. Nihayetinde hiç hırs olmayaca-
k. *Moksha*'ya ulaşma hırsı dahi olmayacak. *Moks-*
ha'ya ulaşma arzusunun dahi ortadan kalktığını hisset-
tiğinde *moksha*'ya ulaşmışsındır. Artık özgürsün çün-
kü arzu esarettir. Özgürleşme arzusu dahi esarettir.
Arzusuz olma arzusu dahi bir esarettir.

Ne zaman herhangi bir şey için arzu ortadan kal-
karsa, bilinmez olanın içine yönelirsin. Meditasyon ni-
hayetine ermiştir. O zaman *sansar*, *moksha*'dır: Bu
dünyanın kendisi özgürlüktür. O zaman bu yaka, di-
ğer yakadır.

Savaşçı

*Bir iş adamı ve bir profesyonel olarak,
aynı zamanda nasıl bir savaşçı olabilirim?
Aydınlanmayı ıskalayacak mıyım?*

Savaşçı olmak bir asker olmak anlamına gelmez, o zihnin bir niteliğidir. Bir iş adamı ve bir savaşçı olabilirsin; bir savaşçı ve bir iş adamı olabilirsin.

“İş adamı” zihnin sürekli pazarlık eden, daha az vermek ve daha çok almak isteyen bir niteliği demektir. “İş adamı” derken demek istediğim budur: Daha az vermeye ve daha çok elde etmeye, her zaman pazarlık etmeye, her zaman kârı düşünmeye çalışmaktır. Savaşçı da yine zihnin bir niteliğidir. Pazarlıkçının değil kumarbazın niteliğidir, her şeyi şu ya da bu şekilde riske edebilen, uzlaşmayan bir zihin niteliğidir.

Şayet bir iş adamı aydınlanma hakkında düşünürse o, onu pek çok diğer mal gibi bir mal olarak düşünür. Onun bir listesi vardır: O bir saray yapmak zorundadır, şunu ve bunu satın almak zorundadır ve so-

nunda aydınlanmayı da satın almak zorundadır. Ancak aydınlanma her zaman en sonuncusudur. Her şey gerçekleştiğinde o zaman; yapılacak başka hiçbir şey kalmadığında, o zaman. Ve bu aydınlanma da satın alınmalıdır çünkü o sadece paradan anlar.

Bir gün Mahavira'ya çok zengin bir adam gelmişti. O gerçekten çok zengindi; o her şeyi satın alabilirdi, krallıkları bile. Krallar bile ondan para ödünç alırdı.

Mahavira'ya geldi ve "Meditasyon hakkında çok fazla şey duymaktayım ve senin burada olduğun süre zarfında sen insanlarda büyük bir heyecan yarattın; herkes meditasyon hakkında konuşuyor. Meditasyon nedir? Bunun maliyeti nedir ve onu satın alabilir miyim?" diye sordu.

Mahavira bir an çekindi, bunun üzerine adam, "Parası için endişelenmene gerek yok. Sen sadece söyle ve ben ödeyeceğim. Bu konuda hiçbir sorun yok" dedi.

Bu adama ne demeli? Mahavira ona ne söyleyeceğini şaşırmıştı. En sonunda Mahavira, "Git... Yaşadığın şehirde çok yoksul bir adam var; belki de o meditasyonunu satabilir. O, onu elde etmişti ve o, o kadar yoksul ki onu satmaya razı olabilir" dedi.

Adam Mahavira'ya teşekkür etti ve hemen yoksul adama gitti ve kapısını çaldı "Meditasyon için kaç para istiyorsun? Meditasyonunu satın almak istiyorum" dedi.

Adam kahkaha atmaya başladı. "Beni satın alabilirsin bunda sorun yok. Fakat meditasyonumu sana

nasıl vereyim? O varlığımın bir niteliğidir, o bir mal değildir."

Bir iş adamı her zaman bu şekilde düşünür. Onlar bir şey satın almak için bağışta bulunur, onlar bir şey satın almak için ibadethaneler yaratır. Bir şey verirler fakat onların vermesi asla bir vermek değildir; o her zaman bir şey elde etmek içindir, bir yatırımdır.

Sana bir savaşçı ol dediğimde, bir kumarbaz demek istiyorum, her şeyi riske at. O zaman aydınlanma bir mal değil ölüm kalım meselesi haline gelir. Ve sen onun için her şeyi çöpe atmaya hazırsındır. Ve sen kârı aklına bile getirmiyorsun.

*Bir savaşçı
kazanımların peşinde
değildir; bir savaşçı
bir zirvenin,
bir deneyim
zirvesinin peşindedir.*

İnsanlar bana gelir ve "Meditasyondan ne elde edeceğiz? Onun amacı nedir? Ondan elde edeceğim kâr nedir? Eğer meditasyona bir saat ayırırsam ne elde edeceğim?" der. Onların tüm hayatı iktisattır.

Bir savaşçı kazanımların peşinde değildir; bir savaşçı bir zirvenin, bir deneyim zirvesinin peşindedir. Bir savaşçı savaştığında ne elde eder? Senin askerlerin artık savaşçı değildir, onlar sadece köledir. Bu dünyada artık savaşçılar yoktur çünkü her şey teknoloji tarafından yapılıyor. Sen Hiroşima'ya bir bomba atarsın; bombayı atan bir savaşçı değildir. Herhangi bir çocuk

bunu yapabilir, herhangi bir deli bunu yapabilir. Aslında sadece bir deli bunu yapabilir. Hiroşima'ya bir bomba atmak bir savaşçı ya da dövüşçü olmak değildir. Artık savaş geçmişteki gibi değildir; artık herhangi birisi onu yapabilir. Ve er ya da geç sadece mekanik araçlar onu yapacak. Pilotsuz bir uçak onu yapabilir. Ve uçak bir savaşçı değildir. Nitelik kaybolmuştur.

Savaşçı düşmanla karşılaşlıyordu, yüz yüzeydi. Sadece bir düşün. İki insan kılıcını çekmiş birbiri ile karşı karşıya geliyor: Düşünebilir misin? Eğer düşünürlerse kaybedecekler. Düşünce durur; kılıçlar çekildiğinde düşünce durur. Plan yapamazlar çünkü eğer plan yaparlarsa o an diğeri darbeyi indirecektir. Onlar kendiliğinden hareket eder, onlar zihinsiz hale gelir. Tehlike o kadar çoktur, ölüm olasılığı o kadar yakındır ki zihnin işlemesine izin verilemez. Zihnin zamana ihtiyacı vardır; acil durumlarda zihne izin verilemez. Sandalyende otururken düşünebilirsin fakat bir düşmanla yüzleşirken düşünemezsin.

Sokaktan, karanlık bir sokaktan geçerken ansızın bir yılan görürsün, tehlikeli bir yılan orada duruyordur, ne yapacaksın? Düşünmeye mi başlayacaksın? Hayır, zıplayacaksın. Ve bu zıplama zihninden gelmeyecektir çünkü zihnin zamana ihtiyacı vardır ve yılanların hiç zamanı yoktur; onların hiç zihni yoktur. Yılan seni sokacaktır. Bu yüzden zihne izin verilemez. Bir yılanla karşılaştığında zıplarsın ve bu zıplama varlığından gelir; o düşüncelerden önce gelir. Önce zıplarsın ve sonra düşünürsün.

Savaşçının niteliği derken demek istediğim budur: Düşünce olmadan eylem, zihin olmadan eylem; tam eylem. Savaşa gitmeden bir savaşçı olabilirsin, savaşa gitmeye gerek yoktur.

Tüm yaşam bir aciliyettir ve her tarafta düşmanlar ve yılanlar vardır. Ve yırtıcı hayvanlar sana saldırıma hazır. Tüm yaşam bir savaştır. Eğer sen tetikteysen tüm yaşamın bir savaş olduğunu ve her an ölebileceğini göreceksin. Bu nedenle aciliyet sürekli. Uyanık ol, sanki düşmanların arasında dolaşıyormuşsun gibi bir savaşçı ol. Her an herhangi bir yerden ölüm üzerine atlayabilir; zihne izin verme. Ve bir kumarbaz ol: Sadece kumarbazlar böyle atlayabilir. Atlayış o kadar çoktur ki kârı düşünenler bu atlayışı yapamaz. O bir risktir, en büyük risktir; kaybedebilirsin ve hiçbir şey elde edemeyebilirsin. Bana geldiğinde her şeyi kaybedebilirsin ve hiçbir şey elde edemeyebilirsin.

İsa'nın bir deyişini tekrar edeceğim, "Kim ki hayata tutunmaya çalışır, kim ki onu korumaya çalışır, onu kaybedecektir; ve kim ki onu kaybetmeye hazırdır, o onu koruyacaktır." Bu bir kumarbazın dilidir: Onu kaybet, onu korumanın tek yolu budur. Öl: Ölümsüz hayata, sonsuza dek sürecek hayata ulaşmanın yolu budur. Bir iş adamı dediğimde hesapçı, kurnaz bir zi-

*Bütün toplum,
eğitim, kültür,
koşullanma
seni giderek daha çok
ve daha çok korku
dolu, korkak yapar.
Risk alamazsın ve
güzel olan
her şey risklidir.*

hin diyorum. Kurnaz zihinler olma, bir çocuk asla bir iş adamı değildir ve iş adamı olmayan yaşlı bir adam bulmak çok zordur. Her çocuk bir savaşçıdır ve her yaşlı adam bir iş adamıdır. Her savaşçının bir iş adamına dönüşmesi uzun bir hikâyedir: Bütün toplum, eğitim, kültür, koşullanma seni giderek daha çok ve daha çok korku dolu, korkak yapar. Risk alamazsın ve güzel olan her şey risklidir.

Aşk bir risktir, yaşam bir risktir, Tanrı bir risktir. Tanrı en büyük risktir. Ve matematikle ulaşamayacaksın; sadece en büyük risk aracılığıyla, her şeyi ortaya koyarak ulaşabilirsin. Ve sen bilinmeyeni bilmiyorsun; bilineni riske ediyorsun. Ve bilinmeyeni bilmiyorsun.

İş adamı zihni, "Ne yapıyorsun; sahip olduğun şeyi var olup olmadığını bilmediğin bir şey için kaybediyorsun. Elindekini koru ve bilinmeyeni isteme" der. Savaşçı zihni, "Bilinen zaten biliniyor, artık onda hiçbir şey yok; o artık bir yük oluyor ve onu taşımak anlamsız. Bilinmeyen artık bilinmeli ve bilineni bilinmeyen için riske atmam gerekiyor" der.

Ve sen risk, bütünüyle risk alabilirsen hiçbir şeyi korumazsan, kendine hile yapmazsan, hiçbir şeyi saklamazsan, birden bilinmeyen seni sarmalar. Ve o geldiğinde, onun sadece bilinmeyen değil, bilinemeyecek olan olduğunu da fark edeceksin. O bilinenin karşısında değildir, o bilinenin ötesindedir. Bu karanlığın içine girmek, bu keşfedilmemiş yerlere hiçbir harita olmadan ve hiçbir patika olmadan girmek sonsuz olana tek başına girmek için savaşçının niteliğine ihtiyaç vardır.

Pek çoğunuzda hâlâ ondan biraz kalmıştır çünkü hepiniz bir zamanlar çocuktunuz; hepiniz savaşçıydınız, hepiniz bilinmeyeni hayal ederdiniz. Çocuk saklanmıştır ama o yok edilemez, o oradadır, o hâlâ varlığının içinde kendi köşesine sahiptir. Onun işlemesine izin ver; çocuksu ol ve yeniden savaşçı olacaksın. Söylemek istediğim budur.

Ve bir dükkân işlettiğin ve bir iş adamı olduğun için sıkıntıya girme, canını sıkma; herhangi bir yerde bir savaşçı olabilirsin. Risk almak zihninin bir niteliğidir, çocuksu bir niteliğidir: Güvenli olanın ötesine geçebilmek ve güvenebilmektir.

En büyük savaşçının savaşla hiçbir alakası yoktur. Onun başkalarıyla savaşmakla bir ilgisi yoktur. Onun kendi içinde yapacağı bir şey vardır. Ne kadar zafer getirse de o bir savaş değildir; o bir savaş değildir, o bir çatışma değildir. Fakat kişi bir savaşçı olmalıdır. Çünkü kişi tıpkı bir savaşçı gibi çok tetikte olmalıdır.

*Çocuk saklanmıştır
ama o yok edilemez,
o oradadır, o hâlâ
varlığının içinde kendi
köşesine sahiptir.
Onun işlemesine
izin ver; çocuksu ol
ve yeniden savaşçı
olacaksın.*

Kişi son derece dikkatli, son derece meditasyon halinde olmalıdır çünkü kişi varoluşun içindeki en karanlık kıtaya doğru gidiyor... Sonunda ışık vardır, sonsuz ışık vardır fakat önce kişi ruhun büyük karanlık gecesinde içinden geçmek zorundadır. Her çeşit tuzak

vardır, yanlış yola sapmak için tüm olasılıklar ve her türden iç düşmanlar vardır. Onlar öldürülmek ya da yok edilmek zorunda değildir. Onların dönüştürülmesi, arkadaş haline getirilmesi gerekmektedir. Öfke şefkate dönüştürülmelidir, tutku sevgiye dönüştürülmelidir. Ve bu böyle sürüp gider. Bu yüzden o bir savaş değildir ama kesinlikle kişinin bir savaşçı olması gerekir.

Bu yüzden Japonya'da bütün samuray, savaşçı dünyası meditasyondan çıkmıştır ve tüm dövüş sanatları iç huzuruna giden yollar haline gelmiştir. Kılıç ustalığı, Japonya'daki en çok meditasyon halini yaşatan şey olmuştur. Kişi son derece tetikte olmalıdır çünkü bir anlık bilinçsizlik ve işin bitti.

Gerçek bir kılıç ustası, öylesine tetikte olur ki diğer kişi saldırıya geçmeden önce, o bunu bilir. Diğerinin zihninden saldırı düşüncesi henüz geçmeden o kendisini hazırlamıştır. O hazırdır. Onun dikkati o kadar derinleşmiştir ki diğerinin düşüncelerini okumaya başlar. Söylendiğine göre şayet iki gerçek samuray dövüşürse hiçbiri kazanamaz. Dövüş sürebilir fakat kimse kazanamaz. Çünkü her ikisi de diğerinin zihnini okuyacaktır. Ve sen saldırmadan önce diğeri çoktan savunmak için oradadır.

Kılıç ustalığı aydınlanmanın en büyük kaynaklarından biri haline gelmiştir. Bu garip gözükür fakat Japonya gerçekten pek çok garip şey yapmıştır. Çay içmekten kılıç ustalığına her şey meditasyona dönüştürülmüştür. Aslında tüm yaşam meditasyona dönüştürülebilir çünkü meditasyon basitçe daha çok farkında olmak demektir.

Bu yüzden içeri doğru git ve daha farkında ol. Bir gün zafer senindir. Burası kesin-
dir. Sen sadece gereken şeyi yap: Sen bütünüyle farkında ol.

Bir seferinde bir Zen samurayı, bir Zen savaşçısı cep-
heden eve erken dönmüştü. Ve o, hizmetkârını karısı ile sevişirken yakaladı. Bir Zen insanı olarak hizmetkâra, "Endişelenme, sen işini yap, bitir. Ben dışarıda bekliyorum. Eline bir kılıç alıp benimle savaşmak zorunda kalacaksın. Şu an olan şeyde bir sorun yok. Seni dışarıda bekliyorum" dedi.

Bu zavallı hizmetkâr titremeye başladı. O bir kılıcı nasıl tutacağını dahi bilmiyordu ve efendisiye ünlü bir savaşçıydı. Kafasını tek bir hamlede uçuracaktı. Bu yüzden arka kapıdan kaçarak kendisi de bir savaşçı olan Zen ustasına gitti. Ustaya, "Başım belada. Tamamıyla benim hatam ama bir kez oldu" dedi.

Usta, onun hikâyesini dinledi ve "Endişelenecek bir şey yok. Sana nasıl kılıç tutulacağını öğreteceğim ve efendinin büyük bir savaşçı olmasının hiçbir önemi olmadığını sana söylüyorum. Önemli olan tek şey kendiliğinden olmaktır. Ve kendiliğinden olduğunda bu daha iyi olacaktır çünkü görünen o ki o, kendine güveniyor: Bu hizmetkârın hayatta kalması söz konusu de-

*Bu yüzden
içeri doğru git ve
daha farkında ol.*

*Bir gün zafer
senindir.*

Burası kesindir.

*Sen sadece
gereken şeyi yap:
Sen bütünüyle
farkında ol.*

ğil. Bu nerdeyse bir kedinin fare ile oynaması gibi olacak. Bu nedenle endişelenme. Bütün ol ve ona çok sert vur çünkü bu senin hayatta kalmak için yegâne şansındır. Bu nedenle gönülsüz olma. Koşullara bağlı kalma, belki de seni affedeceğini düşünme. O seni asla affetmeyecek. Onunla savaşmak zorunda kalacaksın. Onu kışkırttın ve ona meydan okudun. Ancak bir sorun yok: Görebildiğim kadarıyla sen kazanan olacaksın" dedi.

Hizmetkâr buna inanamadı ve usta "Şunu anlamalısın ki ben onun da ustasıyım ve onun aldığı eğitime göre davranacağını biliyorum. Kazanacağımdan mükemmel bir şekilde emin olduğundan kafasında bir koşullanma olmadan duramaz ve senin şartlanmalarının olmaması dışında bir seçeneğin yok. Sadece bütün ol. Nereye vuracağını, nasıl vuracağını bilmiyorsun. O nedenle herhangi bir yere vur, sadece çıldır!" dedi.

Hizmetkâr, "Eğer öyle diyorsanız yapacağım. Aslında hayatta kalmam için hiçbir şansım yok, o yüzden niçin bütün olarak yapmayayım?" dedi.

Zamanın geldiğini gördükten ve kılıcı nasıl tutacağını öğrendikten sonra efendisine meydan okudu, "Haydi başlayalım."

Samuray buna inanamadı. O hizmetkârın ayaklarına kapanacağını ve ağlayıp gözyaşı dökerek, "N'olur beni affedin" diyeceğini zannediyordu. Fakat bunun yerine hizmetkâr bir aslan gibi kükredi ve Zen ustasından bir kılıç almıştı. Kılıcı tanıdı ve "Onu nereden buldun?" dedi.

Hizmetkâr, "Senin ustandan. Artık gel de bu işi bitirelim. Ya ben hayatta kalacağız, ya sen hayatta kalacaksın ama ikimiz de değil" dedi. Samuray kalbinde küçük bir titreme hissetti fakat yine de "Nasıl başarabilir ki? Bu yıllar süren bir eğitim... Ben yıllardır savaşlarda dövüşüyorum ve bu zavallı hizmetkârsa..." diye düşündü.

Ama o kılıcını çekmek zorundaydı.

Hizmetkâr gerçekten delirdi. Nereye ve nasıl saldırdığını bilmeksizin oraya buraya hamle yaptı... Samuray şaşkına dönmüştü çünkü o, dövüşmeyi bilen herhangi bir savaşçı ile savaşabilirdi fakat bu adam hiçbir şey bilmiyordu ve her şeyi yapıp duruyordu! Hizmetkâr onu duvara sıkıştırdı ve Samuray ona, "Lütfen beni affet, beni öldüreceksin. Nasıl dövüşüleceğini bilmiyorsun? Ne yapıyorsun?" diye yalvardı.

Hizmetkâr, "Bunun bir şey yapmakla alakası yok. Bu benim son anım; her şeyi tam olarak yapacağım" dedi. Hizmetkâr kazanmıştı ve savaşçı da ustaya gitti ve "Nasıl bir mucize gerçekleştirdin? Beş dakika içinde nasıl büyük bir savaşçı haline geldi ve o öylesine hamleler yapıyordu ki, o kadar aptaldı ki beni öldürebilirdi. O hiçbir şey bilmiyor ama beni öldürebilirdi. Göğsüme kılıcını yaslayıp, beni kendi evimin duvarına sıkıştırdı. Beni affetmesini istemek zorunda kal-

*Önemli olan şey
insanın bütün
olmasıdır ve
bütün insan
asla yenilmez.
Onun bütünlüğü
zaferidir*

dım ve ona ne yaparsa yapsın gayet iyi olduğunu ve devam etmesini söyledim” dedi. Usta, “Bir ders alman gerekiyor: Bütün olmak, hiçbir koşula bağlı olmadan kesin olmak...sonunda zafer ya da mağlubiyet, getirdiğinin önemi yoktur. Önemli olan şey insanın bütün olmasıdır ve bütün insan asla yenilmez. Onun bütünlüğü zaferidir” dedi.

Kumarbaz

Tehlikeli yaşamak ne demektir?

Tehlikeli yaşamak, yaşamak demektir. Eğer tehlikeli yaşamıyorsan yaşamıyorsundur. Yaşamak sadece tehlikenin içinde çiçek açar. Yaşam asla güvencenin içinde çiçek açmaz; o sadece güvencesizliğin içinde çiçek açar.

*Yaşam asla
güvencenin içinde
çiçek açmaz;
o sadece
güvencesizliğin içinde
çiçek açar.*

Şayet güvence edinmeye başlarsan durgun bir havuza dönüşürsün. O zaman enerjin artık hareket etmez. O zaman korkarsın çünkü kişi asla bilinmeyenin içine nasıl gireceğini bilmez. Ve niçin risk alsın? Bilinen daha güvenlidir. O zaman tanıdık olana takıntılı hale gelirsin. Sürekli olarak ondan bıkersın, ondan sıkılırsın, onun içinde mutsuz hissedersin ama o yine de sana tanıdık ve konforlu gelir. En azından o biliniyor. Ve bilinmeyen seni tit-

retir. Bilinmeyenin fikri bile seni güvencesiz hissettirmeye başlar.

Yeryüzünde sadece iki çeşit insan vardır. Rahat bir şekilde yaşamak isteyen insanlar...onlar ölümün peşindeler; onlar rahat bir mezar istiyor. Ve yaşamak isteyen insanlar, onlar tehlikeli yaşamayı seçer çünkü hayat sadece risk olduğunda yeşerir. Hiç dağa tırmanmaya gittin mi? Ne kadar yükseğe tırmanırsan o kadar taze hissedersin. O kadar genç hissedersin. Düşme tehlikesi ne kadar büyükse, yan taraftaki uçurum ne kadar büyükse o kadar canlısındır...yaşam ve ölüm arasında, sen yaşam ve ölüm arasında öylesine asılıyken. O zaman can sıkıntısı yoktur, o zaman geçmişin tozu yoktur. Gelecek için arzu yoktur. O zaman şimdiki an çok keskindir, bir alev gibidir. O yeterlidir. Sen şimdi ve burada yaşarsın...ya da sörf yapmak ya da yamaç paraşütü: Nerede hayatı kaybetme riski varsa orada muazzam bir haz vardır çünkü hayatı kaybetme riski seni muazzam bir şekilde canlı tutar. Bu yüzden insanlar tehlikeli sporları cazip bulur.

İnsanlar dağlara tırmanıp durur, birisi Hillary'e "Niçin Everest'e tırmanmaya çalıştın? Neden?" diye sordu. Ve Hillary, "Çünkü o oradaydı: Sürekli bir meydan okuma" dedi. O riskliydi, daha önceden pek çok insan ölmüştü. Neredeyse altmış, yetmiş yıldır gruplar gidiyordu ve ölüm neredeyse kesindi. Ancak insanlar yine de gidiyordu. Cazip olan neydi?

Daha yükseğe erişmek, yerleşik olandan, hayatın rutininden daha uzağa gitmek, yeniden vahşileşmek,

yeniden hayvanlar dünyasının parçası olmak. Sen yeniden bir kaplan ya da bir aslan ya da bir nehir gibi yaşarsın. Sen yeniden bir kuş gibi gökyüzünde daha uzaklara, daha uzaklara süzülürsün. Ve her an güvence, bankadaki para, karın, kocan, ailen, toplum, kilise, saygınlık: Hepsi giderek daha uzakta ve daha uzakta kalıp siliniyor, daha da uzakta kalıyor. Sen tek başına kalıyorsun.

Bu yüzden insanlar sporla ilgilenir. Ancak bu da gerçek bir tehlike değildir çünkü sen çok çok ustalaşabilirsin. Onu öğrenebilirsin, onun için eğitilebilirsin. O son derece hesaplanmış bir risktir. İzin verirsen hesaplanmış bir risk ifadesini kullanmak istiyorum. Dağcılık için eğitilebilirsin ve tüm önlemleri alabilirsin ya da araba sürmek, hız yapmak. Saatte yüz doksan kilometre ile gidebilirsin, bu tehlikelidir, heyecan vericidir ancak sen onda çok ustalaşabilirsin ve tehlike sadece dışarıdakiler için vardır; senin için değil. Ve olsa bile bu çok sınırlıdır. Ve sonra bu riskler sadece fiziksel risklerdir. Sadece beden işin içindedir.

Ben sana tehlikeli yaşa derken sadece bedensel riskler değil, psikolojik riskler ve en sonunda da ruhsal riskler al demek istiyorum. Din ruhsal bir risktir. O öylesine yükselerek gider ki belki de dönüşü yoktur.

Ben sana tehlikeli yaşa derken sadece bedensel riskler değil, psikolojik riskler ve en sonunda da ruhsal riskler al demek istiyorum. Din ruhsal bir risktir.

Sana tehlikeli yaşa derken sıradan saygın hayatını —bir şehrin belediye başkanısın ya da bir kuruluşun üyesisin — yaşama demek istiyorum. Bu hayat değildir. Ya da sen bir bakansın ya da çok iyi bir mesleğin var ve iyi kazanıyorsun ve bankadaki paran artıyor ve her şey mükemmel bir şekilde gidiyor. Her şey mükemmel bir şekilde giderken basitçe ona bir bak: Sen ölüyorsun ve hiçbir şey olmuyor. İnsanlar sana saygı duyuyor olabilir ve öldüğünde muhteşem bir tören arkandan yapılacak. İyi, hepsi bu. Ve gazetelerde senin resimlerin basılacak ve makaleler olacak. Ve sonra insanlar seni unutacak. Ve sen bütün hayatını sadece bu şeyler için yaşadın.

İzle: Kişi tüm hayatını sıradan, günlük şeyler için ıskalayabilir. Maneviyat sahibi olmak demek, bu küçük şeylere çok fazla önem vermemek gerektiğini anlamak demektir. Onların anlamsız olduğunu söylemiyorum. Onların anlamlı olduğunu söylüyorum ama senin düşündüğün kadar anlamlı değiller.

Para gereklidir. O bir ihtiyaçtır. Ancak para amaç değildir ve amaç olamaz. Bir eve ihtiyaç vardır kesinlikle. O bir ihtiyaçtır. Ben hayattan kaçan birisi değilim ve evlerinizi yok etmenizi ve Himalayalar'a kaçmanızı istemiyorum. Eve ihtiyaç vardır. Fakat eve senin için ihtiyaç vardır. Bunu yanlış anlama. Görebildiğim kadarıyla insanlarda tüm bu şey alt üst olmuştur. Onlar sanki ev onlara ihtiyaç duyuyormuş gibi var olurlar. Onlar ev için çalışıp dururlar. Sanki bankadaki hesapları için onlara ihtiyaç varmış gibi devamlı olarak para toplayıp dururlar ve sonra da ölürlər. Ve onlar hiç

yaşamamıştır. Onlar hayatın akışını, titreşimini tek bir an bile yaşamamıştır. Onlar sadece güvencenin, saygınlığın, benzerliğin içinde hapis olmuştur.

O zaman sen sıkılırsan bu doğaldır. İnsanlar bana gelip çok sıkıldıklarını söylüyorlar. Bıkmış, takılıp kalmış hissediyorlar. Ne yapmalı? Onlar bir mantrayı tekrar ederek yeniden canlı hale geleceklerini zann ediyorlar. O kadar kolay değil. Onların tüm yaşam kalıplarını değiştirmeleri gerekecek. Sev, fakat yarın bir kadının senin için mevcut olacağını zannetme. Bunu bekleme. Kadını bir eşe indirgeme. O zaman sen tehlikeli yaşıyorsun. Erkeği bir kocaya indirgeme çünkü koca çirkin bir şeydir. Bırak erkek senin erkeğin olsun, kadının senin kadının olsun. Ve yarınını tahmin edilebilir kılma. Hiçbir şey bekleme ve her şey için hazır ol. Tehlikeli yaşa derken söylemek istediğim budur.

Biz ne yapıyoruz? Bir kadına âşık oluyoruz ve hemen din adamına ya da evlendirme dairesine evlenmek için koşmaya başlıyoruz. Evlenme demiyorum. Bu bir formalite tamam, toplumu mutlu et. Ancak zihninin en derininde asla kadına sahip olma. Asla tek bir an bile, "Sen bana aitsin" deme. Çünkü bir kimse nasıl sana ait olabilir? Ve sen kadına sahip olmaya başladığında o da sana sahip olmaya başlar. O zaman ikiniz de artık âşık değilsiniz. Sadece birbirinizi eziyor ve öldürüyorsunuz, birbirinizi felç ediyorsunuz.

Sev, fakat sevgini evlilik ile alçaltma. Çalış: Çalışmak gereklidir fakat işin senin yegâne hayatın olmasına izin verme. Oyun, hayatında kalmalıdır, hayatının merkezi olmalıdır. İş oyun için bir araç olma-

*Oyun,
hayatında kalmalıdır,
hayatının merkezi
olmalıdır.
İş oyun için
bir araç olmalıdır.*

lıdır. Ofiste çalış ve fabrikada çalış ve dükkânda çalış fakat sadece oyun için fırsata, zamana sahip olmak için. Yaşamının sadece bir iş rutinine indirgenmesine izin verme çünkü hayatın amacı oyundur.

Oyun bir şeyi kendisi için yapmak demektir.

Hatta sen bana meditasyon yapmak için gelirsın ve meditasyonu bir iş olarak alırsın. Tanrı'yı elde etmek için bir şey yapmak gerektiğini zannedersin bu saçmalıktır. Meditasyon bu şekilde yapılamaz. Oynamalısın, onu bir eğlence olarak almalısın. Onun için ciddileşmemelisin. Ondan zevk almalısın. Ondan zevk aldığında o gelişir. Onu bir iş olarak almaya, yapılacak bir görev olarak almaya başladığında —yapmak zorunda, *moksha*'ya, *nirvana*'ya, özgürlüğe ulaşmak zorunda olduğun için— o zaman yine oyun dünyasına aptal kategorilerini sokmuşsun demektir.

Meditasyon oyundur, o bir *leela*'dır. Ondan kendisi için keyif ahırsın.

Şayet pek çok şeyden kendisi için keyif alırsan daha canlı olacaksın. Elbette yaşamın her zaman bir risk, tehlike altında olacaktır. Fakat hayat böyle olmak zorundadır. Risk onun bir parçasıdır. Aslında risk onun daha iyi parçası, onun en iyi parçasıdır. Onun en güzel parçası risktir. O her anında bir risktir. Sen farkında olmayabilirsin. Sen nefes alırsın, nefes verirsın. Risk

vardır. Nefes verirken bile nefesin geri gelip gelmeyeceğini kim bilebilir. Bu kesin değildir, bunun garantisi yoktur.

Ancak tüm dini güvence olan bazı insanlar vardır. Onlar Tanrı'dan bile bahsetseler Tanrı'dan ilahi bir güvence olarak bahsederler. Onlar Tanrı'ya akıllarına getirdiklerinde, korktukları için bunu yaparlar. Şayet onlar meditasyona ve ibadete giderse, sadece sevap defterinde —Tanrı'nın sevap defteri— kalmak için giderler. "Eğer bir Tanrı varsa benim düzenli olarak kiliseye gittiğimi, düzenli olarak ibadet ettiğimi bilecektir. Bunu iddia edebilirim." Onların duaları bile bir araçtır.

*Meditasyon oyundur,
o bir leela'dır.
Ondan kendisi için
keyif alırsın.*

Tehlikeli yaşamak demek hayatı sanki her an onun sonuymuş gibi yaşamak demektir. Her anın kendi içinde bir değeri vardır. Ve sen korkmuyorsun. Ölümün orada olduğunu biliyorsun ve ölümün orada olduğu gerçeğini kabul ediyorsun ve sen ölümden kaçmıyorsun. Aslında gidip ölümle yüzleşiyorsun. Bu ölümle yüzleşme anlarından —fiziksel, psikolojik, ruhsal— keyif alıyorsun.

Ölümle doğrudan temasa geçtiğin, ölümün neredeyse bir gerçeklik olduğu bu anlardan keyif almaktır, tehlikeli yaşa derken söylemek istediğim.

Sevgi seni ölümle yüzleştirir. Meditasyon seni ölümle yüzleştirir. Ustana gelmek demek kendi ölümüne gelmek demektir. Ortadan kalkmış bir insanla yüz-

leşmek kaybolabileceğin bir uçuruma girmek demektir. Ve sen asla geri dönmeyen bir kimse haline gelirsın.

Cesur olanlar bodoslama gidenlerdir. Onlar tüm tehlike fırsatlarını ararlar, onların yaşam felsefeleri sigorta şirketlerinininki değildir. Onların yaşam felsefesi dağcılarının, sörfçülerinin, yamaç paraşütçülerinininkidir. Ve sadece dışarıdaki denizlerde sörf yapmazlar; onlar özdeki denizlerinde de sörf yaparlar. Ve sadece dışarıda Alplere ve Himalayalara tırmanmazlar; onlar içsel zirveleri ararlar.

Ancak bir şeyi anımsa: Asla risk alma sanatını

*Sevgi seni
ölümle yüzleştirir.*

*Meditasyon seni
ölümle yüzleştirir.*

*Ustana gelmek demek
kendi ölümüne
gelmek demektir.*

unutma, asla ve asla. Her zaman risk almaya muktedir ol. Ve ne zaman bir şeyi riske atma fırsatı bulursan onu asla kaçıрма ve asla bir kaybeden olmayacaksın.

Risk almak gerçekten canlı olmak için yegâne garantidir.

Yaratıcı

*Geçmişteki tüm ünlü sanatçılar
bohem yaşam tarzlarıyla bilinirlerdi.
Lütfen yaratıcılık ve disiplin hakkında
bir şeyler söyleyebilir misiniz?*

Bohem hayatı yaşanmaya değer olan yegâne hayattır. Tüm diğer yaşam türleri sadece sıradandır; onlar hayatı tutkulu ve yoğun bir şekilde yaşamaktan daha çok yavaş intihar etme yöntemleridir. Geçmişte sanatçı için başkaldırı kaçınılmaz bir şeydi çünkü yaratıcılık varoluştaki en büyük başkaldırıdır. Şayet yaratmak istiyorsan tüm koşullanmalarından kurtulmak zorundasın; aksi takdirde yaratıcılığın kopyalamak dışında bir şey olmayacaktır, o sadece bir karbon kopya olacaktır. Sen sadece bir bireysen yaratıcı olabilirsin, grup psikolojisinin bir parçası olarak yaratamazsın. Grup psikolojisi yaratıcı değildir; o daha çok kendini kaybetmiş bir hayatı yaşamaktır. O dansı, şarkıyı, coşkuyu bilmez; o mekaniktir.

Elbette şayet mekanik olursan toplumdan elde edebileceğin birkaç şey vardır. Saygınlık elde edeceksin, onurlandırılacaksın. Üniversiteler senin için senin hakkında kürsüler açacak, ülkeler sana altın madalyalar verecek, en sonunda bir Nobel sahibi olabileceksin. Ancak tüm bu şeyler çirkindir.

Dâhi bir adam tüm bu saçmalıkları, bunların bir rüşvet olması nedeni ile reddedecektir. Bir kimseye Nobel ödülü vermek basitçe, senin kurulu düzene verdiğin hizmete saygı duyulduğu, yanlış yönlere sapmamış olduğun, itaatkâr, iyi bir köle olduğun için onurlandırıldığın, senin herkesin gittiği yolu izlemiş olduğun anlamına gelir.

Yaratıcı, herkesin gittiği yolu izleyemez. O kendi yolunu arayıp bulmak zorundadır. O hayatın balta girmemiş ormanlarını araştırmak, tek başına gitmek, sürü zihninden, kolektif psikolojiden ayrılmak zorundadır. Kolektif zihin dünyadaki en düşük seviyeli zihindir; ahmak denenler dahi kolektif budalalıktan biraz daha üstündür. Ancak kolektifliğin kendine özgü rüşvetleri vardır: Şayet onlar kolektif zihnin yöntemlerinin yegâne doğru yol olduğu konusunda ısrarcı olmaya devam ederlerse insanları onurlandırır, onlara saygı duyar.

Geçmişte her türlü yaratıcının —ressamlar, dansçılar, müzisyenler, şairler, heykeltıraşlar— saygınlıktan vazgeçmek zorunda olması saf bir gereklilikti. Onların bir türden bohem hayatı, bir serseri hayatı yaşaması gerekiyordu; onların yaratıcı olmak için tek seçenekleri buydu. Bu gelecekte böyle olmak zo-

runda değildir. Şayet beni anlarsan, şayet söylediğim şeyde bir hakikat olduğunu hissedersen o zaman gelecekte herkes bireysel olarak yaşamalıdır ve bir bohem hayatına ihtiyaç kalmayacaktır. Bohem hayatı sabit, Ortodoks, gelenekçi, saygıdeğer bir hayatın yan ürünüdür. Benim çabam kolektif zihni yok etmek ve her bireyi kendisi olmak için özgürleştirmektir. O zaman bir sorun yoktur; o zaman istediğin şekilde yaşayabilirsin. Aslında insanlığın bireyin kendi başkaldırısına saygı duyduğu zaman gerçekten doğduğu gün olacaktır. İnsanlık henüz hâlâ doğmamıştır; o hâlâ rahimdedir. Senin insanlık olarak gördüğün şey sadece bir hokus pokus olayıdır. Her kişiye kendi tarzında mutlak bir özgürlük vermediğimiz sürece... ve elbette o hiç kimseye karışmamalıdır: Özgürlüğün bir parçası da budur. Hiç kimse hiç kimsenin işine karışmamalıdır.

Ancak geçmişte herkes herkesin işine burnunu sokmuştur: Hatta mutlak bir şekilde özel olan, toplumla hiç alakası olmayan şeylerin içine bile. Örneğin bir kadına âşık olursun bunun toplumla ne alakası vardır? Bu saf bir şekilde kişisel bir olgudur, bu çarşı pazara ait bir şey değildir. Şayet iki insan sevgiyle birleşmek için hemfikirse toplumun bunun içine girmemesi gerekir. Ancak toplum onun içine dolaylı yollardan, dolaysız yollardan tüm donanımıyla girer. Polis sevgililerin arasında durur; yargıç sevgililerin arasında durur; ve şayet tüm bunlar yeterli olmazsa toplumlar senin icabına bakacak bir süper polis; Tanrı yaratmıştır.

*Yaratıcılık
bireysel özgürlüğün
güzel kokusudur.*

Tanrı fikri senin banyoda bile mahremiyetine izin vermeyen, senin ne yaptığına anahtar deliğinden bakarak gözetleyen bir dikizcidir. Bu çirkindir. Dünyadaki tüm din-

ler Tanrı'nın sürekli olarak seni izlediğini söyler. Bu çirkindir. Bu nasıl bir Tanrı'dır? Onun herkesi izlemek, herkesi gözlemekten başka işi yok mudur? Göründüğü kadarı ile o, en ilahi dedektiftir! İnsanlığın yeni bir toprağa, özgürlük toprağına ihtiyacı vardır. Bohemlik bir tepkiydi, gerekli bir tepki ancak şayet benim vizyonum başarılı olursa o zaman hiç bohemlik olmayacaktır çünkü insanlara hükmetmeye çalışan sözde kolektif bir zihin olmayacaktır. O zaman herkes kendisi ile barışık olacaktır. Elbette senin hiç kimseye karışmaman gerekir fakat kendi hayatın söz konusu olduğunda onu kendi istediğin şekilde yaşamalısın. Ancak o zaman yaratıcılık vardır. Yaratıcılık bireysel özgürlüğün güzel kokusudur.

"Lütfen yaratıcılık ve disiplin hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz?" diye soruyorsun.

Disiplin güzel bir sözcüktür fakat geçmişte tüm güzel sözcüklerin kötüye kullanılması gibi kötü amaçlarla kullanılmıştır. Disiplin sözcüğü *disciple* (mürit) sözcüğü ile aynı kökten gelmektedir; sözcüğün kökünün anlamı *öğrenme sürecidir*. Öğrenmeye hazır olan kimse bir mürittir ve öğrenmeye hazır olma süreci disiplindir.

Çok bilmiş kimse asla öğrenmeye hazır değildir. Çünkü o zaten bildiğini zanneder; o sözde bilgisinin içinde merkezlenmiştir. Onun bilgisi egosunu beslemekten başka bir şey değildir. O bir mürit olamaz, o gerçek bir disiplinin içinde bulunamaz.

Sokrates "Bildiğim tek şey var, o da hiçbir şey bilmediğim" der. Disiplinin başlangıcı budur. Hiçbir şey bilmediğin zaman elbette keşfetmek için, araştırmak, sormak için büyük bir özlem ortaya çıkar. Öğrenmeye başladığın an kaçınılmaz olarak başka bir etken takip eder. Öğrenmiş olduğun her şey sürekli olarak bırakılmalıdır aksi taktirde o bir ilgi haline gelecektir. Ve ilgi daha fazla öğrenmeyi engelleyecektir. Gerçek bir disiplin insanı asla biriktirmez; o her an bilmiş olduğu şeylere ölür ve yeniden cahil hale gelir. Bu cehalet gerçekten çok ışıltılı bir hal alır. Işıltılı bir bilmeme halinde olmak varoluştaki en güzel deneyimlerden bir tanesidir. Sen bu bilmeme hali içerisindeyken açıksındır. Hiçbir engel yoktur, keşfetmeye hazırsındır. Hindular onu yapamaz; onlar zaten bilmişlerdir. Müslümanlar onu yapamaz, Hristiyanlar onu yapamaz.

Disiplin yanlış yorumlanmıştır. İnsanlar başkalarına hayatlarını disiplin altına almalarını, şunu yapmalarını, bunu yapmamalarını söylemektedir. İnsana binlerce yapılmalı ve yapılmamalı dayatılmıştır ve bir insan binlerce yapılmalı ve yapılmamalı yaşarsa yaratıcı olamaz. O bir mahkûmdur; nereye giderse gitsin karşısına bir duvar çıkar.

Yaratıcı bir kimse tüm *-meli*, *-malı*'ları yok etme-

lidir. Onun özgürlüğe ve alana; engin bir alana ihtiyacı vardır. Onun tüm gökyüzüne ve tüm yıldızlara ihtiyacı vardır; sadece o zaman onun özdeki kendiliğindenliği gelişecektir.

O nedenle benim disiplinimin anlamının On Emir'dekilerle aynı olmadığını anımsa; ben sana hiçbir disiplin vermiyorum, ben sana sadece nasıl basitçe öğrenir halde kalınabileceğine ve nasıl asla bilmiş olunmamasına ilişkin bir iç görüş veriyorum. Senin disiplinin tam kalbinden gelmelidir, o *senin* olmalıdır: Ve arada çok büyük bir fark vardır. Başka birisi sana disiplin verdiğinde, o sana asla uymayabilir; bu sanki başka birisinin elbisesini giymek gibidir. Ya çok dar gelecektir ya da çok bol olacaktır ve sen her zaman onların içinde biraz aptal gibi hissedeceksin.

*Gerçek bir disiplin
insanı asla biriktirmez;
o her an bilmiş olduğu
şeylere ölür ve
yeniden cahil
hale gelir.*

Muhammed Müslümanlara bir disiplin vermiştir; o kendisi için iyi olmuş olabilir ama o başka kimse için iyi olamaz. Buda milyonlarca Budist'e disiplin vermiştir; bu kendisi için iyi olmuş olabilir fakat başka kimse için iyi olamaz. Disiplin bireysel bir ol-

gudur; ne zaman onları ödünç alsan, önceden konulmuş prensiplere, ölü prensiplere göre yaşamaya başlarsın. Ve hayat asla ölü değildir; hayat sürekli olarak her an değişir. Hayat bir akıştır.

Heraklit haklıdır: Aynı nehrin içine iki kez giremez-

sin. Aslında, ben senin bir kez dahi aynı nehre giremeyeceğini söylemek isterim; nehir o kadar hızla hareket ediyordur! Kişi her durum karşısında ve onun nüansları hakkında tetikte, uyanık olmak zorundadır. Ve kişi durum karşısında başkaları tarafından verilmiş olan halihazırdaki cevaplara göre değil, ana göre yanıt vermelidir.

İnsanlığın ahmaklığını görebiliyor musun? Beş bin yıl önce Manu, Hindulara bir disiplin vermiştir ve onlar hâlâ onu takip etmektedir. Üç bin yıl önce Musa, Yahudilere bir disiplin vermiştir ve onlar hâlâ onu takip etmektedir.

*Tutarlı olmaya
çalışma, aksi taktirde
ölmüş olacaksın.
Sadece ölü insanlar
tutarlıdır.*

Beş bin yıl önce Adinatha, Jainalara kendi disiplinini vermiştir ve onlar onu hâlâ takip etmektedir. Tüm dünya bu disiplinler tarafında delirtilmiştir! Onların zamanı geçmiştir, onlar çoktan mezara gömülmüş olmalıydı. Sen cesetleri taşıyorsun ve cesetler kokuyor. Ve sen cesetlerle çevrelenmiş olarak yaşarken, ne türden bir hayatın olabilir?

Ben sana anı ve anın özgürlüğünü ve anın sorumluluğunu öğretiyorum. Bir şey şu an doğru olabilir ve diğer an doğru olmayabilir. Tutarlı olmaya çalışma, aksi taktirde ölmüş olacaksın. Sadece ölü insanlar tutarlıdır.

Tüm tutarsızlıklarıyla canlı olmaya çalış ve her anı geçmişle hiçbir bağlantısını kurmadan, gelecekle de hiçbir bağlantısını kurmadan yaşa. Anı o an bağlamın-

da yaşı ve senin verdiği karşılıklar bütün olacaktır. Bu bütünlüğün güzelliği vardır ve bu bütünlük yaratıcılıktır. O zaman yaptığın şeyin her ne olursa olsun kendine ait bir güzelliği olur.

Yaşlı

Yaşlılık hakkında bana bir şey söyleyebilir misiniz?

Bir kimse ya yaşlanabilir ya da büyüyebilir. Sadece yaşlanan bir kimse yaşamamıştır. Zamanı geçirmiştir fakat yaşamamıştır. Onun tüm yaşamı bastırmak dışında bir şey değildir. Ben sana yaşlanmamayı öğretiyorum. Bu sen yaşlanmayacaksın anlamına gelmez, bunun anlamı sana başka bir boyut veriyorum demektir:

*Bir kimse
ya yaşlanabilir
ya da büyüyebilir.
Sadece yaşlanan
bir kimse
yaşamamıştır.
Zamanı geçirmiştir
fakat yaşamamıştır.*

Büyümek. Kesinlikle yaşlanacaksın fakat bu sadece beden söz konusu olduğunda böyle olacak. Fakat senin bilincin, sen yaşlanmayacaksınız; sen sadece büyüyeceksin. Sen sürekli olarak olgunluğun içinde büyüyeceksin.

Ancak dünyadaki tüm dinler öylesine bir suç işlemektedir ki onlar affedilemezler. Onlar sana nasıl yaşanacağını öğretmemişlerdir, onlar sana nasıl yaşanmayacağını öğretmişlerdir: Hayattan nasıl vazgeçileceğini, dünyadan nasıl vazgeçileceğini. Dinlere göre bu dünya bir cezadır. Sen hapistesin. Bu durumda yapılacak tek şey bu hapisneden mümkün olduğunca çabuk kaçmaya çalışmaktır. Bu doğru değildir, yaşam bir ceza değildir, yaşam öylesine değerlidir ki o bir ceza olamaz, o bir ödüldür. Ve varoluşa seni seçmiş olduğu için; senin aracılığıyla nefes aldığı için, senin aracılığıyla sevdiği için, senin aracılığıyla şarkı söylediği için, senin aracılığıyla dans ettiği için şükran duymalıdır.

Şayet bir kimse olgunlaşmanın ve anlayışın içinde gelişmeyi sürdürürse asla yaşlanmaz; kişi her zaman gençtir çünkü o her zaman öğreniyordur. Öğrenmek seni genç tutar. Kişi her zaman gençtir çünkü kişi bastırılmışlıklar tarafından ağırlaştırılmamıştır. Ve kişi ağırlıksız olduğu için kendisini bir çocuk gibi hisseder: Bu güzel dünyaya yeni gelen birisi.

Bir gün üç rahip Pittsburgh'a gidiyorlardı. Bilet satın almak için gişeye ulaştılar ve gişede bilet satan kadın, muhteşem bir güzelliğe sahipti. Üzerinde elbise namına pek bir şey yoktu —çok güzel göğüsleri vardı— ve derin dekolteli bir şey giyiyordu.

Rahiplerin en genci gişeye gitti fakat seyahat hakkındaki her şeyi unuttu: O sadece bu güzel göğüsleri

görüyordu. Kadın "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Memeburgh'a üç bilet" dedi. Kadın çıldırmıştı. "Sen bir rahipsin!" dedi.

İkincisi geldi ve onu yan tarafa itti, kadına, "Kızmayın o çok yeni, olgunlaşmamış. Siz bize sadece Memeburgh'a üç bilet verin..." dedi.

Kadın adama baktı: Bu adamların hepsi deli miydi neydi?

"...ve bir şey hatırlatmak isterim: Para üstü on cent'lik ve memeuçluk olsun."

Artık kadın bağırıp çağırmaya başlamıştı, "Bu kadarı da fazla!"

En yaşlı rahip geldi ve "Kızım, öfkelenme. Bu çocuklar manastırda kahyor. Dışarı çıkmıyorlar. Hiçbir şey görmüyorlar. Onların hayatları hakkında biraz anlayışlı olmağın: Onlar hayattan vazgeçmişlerdir. Biraz sakinleş. Bizim Memeburgh'a üç bilete ihtiyacımız var" dedi.

Kadın bu adamlara inanamıyordu: Üçü de aptal olmalıydı.

Yaşlı rahip, "Bir şeyi unutma. Sana bir nasihatim olacak: Güzel vücudunu kapatacak daha iyi elbiseler giy, aksi taktirde unutma kıyamet gününde, Aziz Finger, Peter'ini (pipisini) sana doğrultacaktır."

Takıntılı insanın durumu budur. Hayatı ne kadar reddedersen aynı hayata o kadar takıntılı hale gelirsın. Bugüne kadar biz insana takıntısız bir hayat yaşaması için izin vermedik.

Tüm dinler ve hükümetler, ben senin yanında olduğum için, senin özgürlüğünün ve takıntısız —saf, doğal akış halinde, neşeli, tüm yaşamı bir cennete dönüştüren— bir hayatın tarafında olduğum gibi basit bir neden yüzünden bana kızgındır.

Biz bulutlarda bir yerde cenneti aramıyoruz. Eğer oradaysa biz onu yakalarız fakat ilk önce biz cenneti burada yeryüzünde yaparız; bizim hazırlığımız bu olacak. Şayet biz cenneti yeryüzünde yaşayabilirsek o zaman cennet nerede olursa olsun bizimdir; hiç kimse onunla ilgili hak iddia edemez. En azından bu rahipler ve keşişler ve rahibeler! Tüm bu insanların cehenneme doğru gitmesi elzemdir çünkü onlar yüzeyde bir şeydir ve içeride ise tam zıddıdır. Doğal olmaya çalış.

Her şeyi doğal olmak için riske et ve kaybetmeyeceksin.

***Niçin “ihtiyar çapkın” diye bir deyim vardır?
Yaşlanıyorum ve insanların benim hakkımda
tam da bu sözcüklerle düşünmeye
başlayacağından şüpheleniyorum.***

Toplumdaki uzun, upuzun bastırma geçmişi nedeniyle ihtiyar çapkınlar mevcuttur. Azizlerin, rahiplerin, ahlakçıların yüzünden ihtiyar çapkın vardır.

Şayet insanların cinsel hayatlarını keyif alarak yaşamalarına izin verilirse, kırk ikisine yaklaştıklarında —unutma kırk iki diyorum, seksen dört değil— kırk ikilerine yaklaştıklarında seks onlar üzerindeki gücü-

nü yitirmeye başlar. Tıpkı bir kimsede on dört yaşındayken seksin ortaya çıkması ve çok güçlenmesi gibi, tamamen aynı şekilde kişi kırk iki yaş civarındayken ortadan kalkmaya başlar. Bu doğal bir akıştır. Ve seks ortadan kaybolduğunda yaşlı adamın tamamıyla farklı türden bir sevgisi vardır, bir merhameti vardır. Sevgisinde şehvet yoktur, arzu yoktur; ondan bir şey elde etmek istemez.

Onun sevgisinin bir saflığı, bir masumiyeti vardır; onun sevgisi bir sevinçtir.

Seks sana zevk verir. Ve seks sana sadece seksin içinde olduğunda zevk verir; o yüzden zevk elde ettiğin sonuçtur. Şayet seks baskılanmazsa, konu dışı olursa; ama, onu son derece derinlemesine yaşadığın için artık hiçbir değeri kalmaz...onun ne olduğunu biliyorsun ve bilgi her zaman özgürlük getirir. Onu tamamen biliyorsun ve onu bildiğin için gizemi bitmiştir, daha fazla keşfedilecek bir şey yoktur. Bu bilmenin içinde tüm enerji, cinsel enerji sevgiye, merhamete dönüşür. Kişi keyfinden verir. O zaman ihtiyar adam dünyadaki en güzel adamdır, dünyadaki en temiz adamdır.

Aslında, bir kadına kadın olarak ve bir erkeğe de erkek olarak bakmak doğru değildir ama seks bu bö-

*Şayet insanların
cinsel hayatlarını
keyif alarak yaşamalarına
izin verilirse, kırk ikisine
yaklaştıklarında
—unutma kırk iki
diyorum, seksen dört
değil— kırk ikilerine
yaklaştıklarında seks
onlar üzerindeki gücünü
yitirmeye başlar.*

lünmeyi yaratır. Seks artık bölücü bir güç olmadığında, insanları görürsün.

*Aslında, bir kadına
kadın olarak ve
bir erkeğe de
erkek olarak bakmak
doğru değildir ama
seks bu bölünmeyi
yaratır. Seks artık
bölücü bir güç
olmadığında,
insanları görürsün.*

Hiçbir dilde "temiz ihtiyar" diye bir deyim yoktur. Ben hiç duymadım. Ancak bu "ihtiyar çapkın" deyimini ise neredeyse tüm dillerde mevcuttur. Bunun nedeni bedenin yaşlanmasıdır, bedenin yorgun düşmesidir, beden tüm cinsellikten kurtulmak ister ama zihin bastırılmış arzular yüzünden hâlâ özlem duyar. Bedenin kapasitesi yetmediğinde ve zihin

sürekli olarak bedenin yapamayacağı bir şey için tacizde bulunduğunda, yaşlı adam gerçekten berbat bir durumdadır. Gözleri cinsellikle, tutkuyla doludur; bedeniye ölü ve uyuşuk. Ve zihniye onu dürtmeye devam eder. Pis bir görünüm, pis bir surat almaya başlar; içinde çirkin bir şeyler olmaya başlar.

Bu bana, çok sık şehir dışı iş gezilerine çıktığı için karısı ve baldızının aralarında tartıştıklarını defalarca duymuş olan bir adamın hikâyesini anımsattı. Baldız ablasına kocasının bu lüks kongre otellerinde pek çok çekici, yalnız, kariyer sahibi kadınla birlikte ortalarda dolanması nedeniyle endişe duyması gerektiğini sürekli olarak hatırlatmaktaydı.

"Ben mi endişelenecekmişim?" dedi kadın. "Niçin,

beni hiç aldatmadı. O çok sadık, çok beyefendi... çok yaşıldır."

Beden er ya da geç eskir; eskimesi kaçınılmazdır. Ama şayet arzularını yaşamadıysan, onlar etrafında gürültü koparacaktır, onlar kaçınılmaz olarak sende çirkin bir şey yaratacaktır. Ya da yaşlı adam dünyadaki en güzel adam haline gelir çünkü bir çocuğun masumiyetiyle aynı masumiyete ve hatta bir çocuğun masumiyetinden çok daha derin bir masumiyete erişir...bir bilgeye dönüşür. Fakat şayet arzular hâlâ mevcutsa, alttan akan bir akıntı gibiyse, o zaman bir kargaşaya kapılmıştır.

Çok yaşlı bir adam genç bir kadına tecavüz etmeye yeltenirken tutuklanmıştı. Seksen dört yaşındaki, böylesi yaşlı bir adamı karşısında görünce savcı, iddianameyi mahkemede tecavüzden, kurusıkı silahla saldırıya indirdi.

Eğer yaşlanıyorsan yaşlı olmanın hayatın zirvesi olduğunu unutma. Yaşlılığın en güzel deneyim olabileceğini aklından çıkarma çünkü çocuğun gelecek için umutları vardır, o gelecekte yaşar, şunu ya da bunu yapmak için çok büyük arzuları vardır. Her çocuk çok özel birisi olacağını düşünür — Büyük İskender, Josef Stalin, Mao Zedong — o arzulara ve gelecekte yaşar. Genç adam çok fazla içgüdüleri tarafından ele geçirilmiştir, tüm içgüdüleri onun içinde infilak etmektedir. Seks vardır; modern araştırmalar tüm erkeklerin her üç dakikada en azından bir kez seks düşündüğünü söylüyor. Kadınlar biraz daha iyidir; onlar her altı da-

kikada bir seks düşünür. Bu çok büyük bir farktır, nerdeyse iki katı; karılar ve kocalar arasındaki çatlakların nedeni bu olabilir!

Üç dakikada bir, bir şekilde seks zihinde şimşek gibi çakar; genç adam özgürleşemediği, son derece büyük doğal güçler tarafından ele geçirilir. Hırs yerinde duruyor ve zaman hızla akıp gidiyor ve bir şey yapmak zorunda ve bir şey olmak zorunda. Çocukluğun tüm bu umutları ve arzuları ve fantezileri yerine getirilmek zorunda; onun çok büyük bir acelesi var, çabuk olmalı.

Yaşlı adam bu çocukluk arzularının gerçekten de çocukça olduğunu bilir. Yaşlı adam tüm bu gençlik ve şa-

*Hiçbir dilde
"temiz ihtiyar" diye
bir deyim yoktur.
Ben hiç duymadım.
Ancak bu "ihtiyar
çapkın" deyimini ise
neredeyse tüm dillerde
mevcuttur. Bunun
nedeni beden
yaşlanmasıdır, bedenin
yorgun düşmesidir,
beden tüm cinsellikten
kurtulmak ister ama
zihin bastırılmış arzular
yüzünden hâlâ
özlem duyar.*

mata günlerinin geçmiş olduğunu bilir. Yaşlı adam fırtınanın geçtiği ve sessizliğin hükmü sürmeye başladığı durum ile aynı haldedir; bu sessizlik son derece güzel, derin, zengin olabilir. Şayet yaşlı adam hakikaten olgunsa, ki bu çok ender olarak vuku bulur, o zaman o çok güzel olacaktır. Fakat insanların sadece yaşları büyür, kendileri büyümmez. Dolayısıyla problem de budur.

Büyü, daha çok olgunlaş, daha fazla tetikte ve farkında ol. Ve yaşlılık sana verilen son fırsattır: Ölüm gel-

meden önce hazırlan. Ve kişi ölüme nasıl hazırlanır? Daha çok meditasyon haline girerek.

Şayet hâlâ gizli kalmış bazı arzular varsa ve beden yaşlanıyorsa ve beden bu arzuları yerine getirmede yetersiz kalıyorsa endişelenme. Bu arzular üzerine meditasyon yap, izle, farkında ol. Sadece farkında, gözlemci, tetikte olarak bu arzular ve içinde taşıdıkları enerji dönüşüme uğrayabilir. Ama ölüm gelmeden önce tüm arzulardan özgürleş.

Tüm arzulardan özgürleş derken, sadece tüm arzuların *nesnelerinden* özgürleş demek istiyorum. O zaman saf bir özlem vardır; bu saf özlem ilahidir, bu saf özlem Tanrı'dır. O zaman nesnesiz saf bir yaratıcılık vardır, adressiz, varılacak yersiz; sadece saf enerji, hiçbir yere gitmeyen saf bir enerji havuzu. Budalık budur işte.

Efendi

Batı dünyasında “özgürlük” ve “efendi” neredeyse birbirini dışlayan terimlerdir. Sizinle tanışmış olanlar için bu tamamıyla uygunsuzdur. Batılı anlayış için özgürlük ve efendiyi nasıl yeniden tanımlarsınız?

Batı dünyası efendi ve mürit buluşmasında gerçekleşen muazzam hakikat ile temasa geçmemiştir. Elbette bu görünebilir değildir. Bu tıpkı sevgi gibidir fakat çok daha yüce ve çok daha derin ve çok daha gizemlidir.

Batı azizleri ve takipçilerini bilir. Azizler teslimiyet talep eder, azizler inanç talep eder. Ve sen inançlı hale geldiğin an artık yoksun; senin tüm bireyselliğin silinmiştir. O zaman sen bir Hristiyan'sın ve sen bir Yahudi'sin.

*Büyü, daha çok
olgunlaş, daha fazla
tetikte ve farkında ol.
Ve yaşlılık sana verilen
son fırsattır:
Ölüm gelmeden önce
hazırlan.*

Ancak sen, sen değilsin. Efendi ve mürit olgusu Lao Tzu ve Zerdüşt ve Gautam Buda gibi insanların olduğu altın çağlarda Doğu'da gerçekleşmişti. Onlar bütünüyle yeni bir ilişki türü yaratmışlardır.

Herkes ne Picasso gibi resim yapabilir, ne de Michelangelo olabilir. Batı bir Gautam Buda'ya sahip olma fırsatını kaçırmıştır. İsa onunla kıyaslanamaz. İsa, tüm Yahudi dogmalarına inanan bir Yahudi'dir. O inançlıdır; aslında biraz da aşırı düzeyde inançlıdır. Gautam Buda bir asidir; o hiç kimsenin takipçisi değildir. Ne de Lao Tzu herhangi birisinin takipçisidir. Onların hiçbir kutsal kitabı yoktur. Onların hiçbir inanç sistemi yoktur. Onlar kendi başlarına, yalnız araştırmışlardır. Risk almışlardır çünkü onlar kalabalıktan yalnız yollara, yolculuğun nerede sonlanacağını bilmeden girmişlerdir. Fakat kalplerine, huzurun geliştiğini gösteren küçük deneyimlere, sevginin çiçek açtığına, varlıklarına yeni hoş, kokular gelmesine, artık gözlerindeki geçmişin perdesinin olmamasına güvenmişlerdir. Ve muazzam bir netlik ve şeffaflık...ve onlar doğru yolda olduklarını bilirler.

Bir rehber yoktur ve yolda varılacak yerin ne kadar uzakta olduğunu sorabileceğin hiç kimseye rastlayamayacaksın. Bu tek başınalıktan tek başınalığa bir uçuştur. Fakat bir kez bir adam hakikati kendi başına bulduğunda doğal olarak hiçbir organize olmuş dine, hiçbir din adamına, arabuluculara ihtiyaç olmadığını fark eder —o bir engeldir. Onlar senin hakikate ulaşmana engel olacaktır. Böyle bir adam hakikati bulmuş bir kimse, bir efendi olacaktır.

Fark çok incedir ve anlaşılması gerekir. Mürit bir izleyen değildir; mürit basitçe âşık olmuştur. Sevgililere takipçi demezsin. Onun varlığına, başka birisinin mevcudiyetinde bir şey dokunmuştur. Bu onun fikirlerine ikna olmakla ilgili bir şey değildir. Bu bir inanç değildir, bu bir diyalog değildir. Bu bir dönüşümdür. Bir arayan, bulmuş olan birisi ile temasa geçtiği an muhteşem bir eşzamanlılık ortaya çıkar. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken hiçbir söz söylemeden asla hayalini bile kurmamış oldukları bir şey en büyük gerçeklik haline gelir.

Bu bir inanç değildir çünkü inanç her zaman felsefelerin, her zaman ideolojilerin içindedir. Bu iman değildir çünkü iman hiç kimsenin tartışamayacağı ya da kanıtını sunamayacağı bir kurgudur. Bu güvendir. Efendi ile müridi ilişkilendiren şey güvendir. Güven sevginin en üst düzeydeki çiçeklenmesidir. Ve sevgi nasıl herhangi birisini köleleştirsin? Efendi ve müridi birleştiren şeyin sevgi olduğu gerçeği efendinin müridin özgürlüğü için her türlü olasılığı, hazırlayacağını yeterli göstergesidir; aksi taktirde o sevgiye ihanet etmiş olacaktır. Ve hiçbir efendi sevgiye ihanet edemez. Sevgi nihai hakikattir. O bunu eylemlerinde, sözcüklerinde, ilişkilerinde, sessizliğinde gerçekleştirmek zorundadır. Ne yaparsa yapsın, tek bir şeyi yerine getirmesi gerekir: Bu onun sevgisidir. Ve bir kimse karanlıkta yolu-

*Bir arayan,
bulmuş olan birisi ile
temasa geçtiği an
muhteşem bir
eşzamanlılık
ortaya çıkar.*

nu bulmaya çalışıyor, bir mürit ona gelmiştir...sadece bir din adamı onu sömürebilir, bir politikacı onu sömürebilir. Onlar — hem din adamı hem de politikacı — takipçi arıyorlar. Politikacı ve din adamı bir noktada hem fikirdir: Onların takipçiye ihtiyacı vardır sadece o zaman, onlar önemli olabilirler. Ve onlar alanlarını bölüşmüşlerdir: Politikacı alelade dünyayı ve din adamı ise ruhsal dünyayı almıştır. İkisinin arasında onlar tüm insanlığı köleleştirmişlerdir. Onlar herkesin özgürlüğünü mahvetmiştir.

En büyük katkı, sadece kendi özgürlüklerini değil aynı zamanda onları sevenlere de özgürlük sağlamış olan birkaç efendiden gelmiştir. Bu basitçe düşünülemez: Eğer beni seversen seni nasıl köleleştirebilirim. Eğer beni seversen o zaman sadece senin özgürlüğünden sevinç duyacağım. Bilinmeyene doğru, çok uzaklara, gizemlere doğru gökyüzünde kanatlarını açtığını; senin belli bir dogmaya, belli bir inanca, tarikata, dine, felsefeye zincirlenmediğini gördüğümde, bu benim mutluluğum olacaktır. Bunların hepsi farklı insanlar tarafından üretilmiş zincir için verilen farklı isimlerdir. Fakat onların amacı aynıdır.

Batı efendileri tanımamış olduğu için...o papaları tanımıştır. O peygamberleri tanımıştır, o kurtarıcıları tanımıştır, o azizleri tanımıştır. O kaçırmış olduğu bir boyuttan kesinlikle haberdar değildir ve bu boyut en değerli boyuttur... O bunu kaçırmış olduğu için çok büyük bir yanlış anlama ortaya çıkmıştı. Ezop'un güzel hikâyesini bilirsin.

Bir tilki tam başının üzerinde asılı duran olgun üzümlere ulaşmak için elinden geldiğince çok zıplıyordu, çabalıyordu. Ancak onun zıplaması üzümlere ulaşmasına yetmiyordu. Yorulmuş, terlemiş, pek çok kez düşmüş olarak onu izleyen birisi var mı diye etrafına bakındı.

Küçük bir tavşan, çalılaların arasında saklanmış izliyordu. Bu tehlikeliydi. Bu tavşan bu olayı herkese yaya bilirdi. Tilki üzümlerden uzaklaştı. Tavşan onu izledi ve "Amca, sadece bir sorum var. Ne oldu? Niçin üzümlere ulaşamadın?" diye sordu.

*Dil ortaya çıkmadan
önce deneyimin
orada olması gerekir.
Dili yaratan
deneyimdir.*

Tilki çok öfkelenmişti, "Seni gördüğüm an, benim hakkımda dedikodu yayacağından şüphelenmiştim. Bu üzümleri almamaya karar verdim çünkü onlar olgun değiller. Ve şayet herhangi birisinin bu üzümler hakkında konuştuğunu duyarsam seni öldüreceğim çünkü sen tek tanıksın."

Bu küçük bir öyküdür ama muazzam bir anlamı vardır: Erişemediğin şeyi kötülemeye başlarsın; üzümler olgun değildir.

"Batı dünyasında "özgürlük" ve "efendi" neredeyse birbirini dışlayan terimlerdir. Sizinle tanışmış olanlar için bu tamamıyla uygunsuzdur. Batılı anlayış için özgürlük ve efendiyi nasıl yeniden tanımlarsınız?" diye soruyorsun.

Efendi sözcüğü kafa karışıklığı yaratır. Bu sana bir köle olduğun fikrini verir. Birisi senin efendin olmuştur. Doğu'da bu sözcük, senin kendinin efendisi olduğun, artık bir köle olmadığını, özgürlüğünü elde etmiş olduğun anlamına gelir. Farklı dillerin farklı insanlar, farklı deneyimler tarafından oluşturulmuş ve farklı atmosferlerde gelişmiş olması bu tür kafa karışıklıklarını doğal olarak yaratır.

Kişinin kendisinin efendisi olması, Batı bilincinde asla bir hedef olmamıştır. O her zaman için başkalarını nasıl fethedeceği, nasıl başkalarının efendisi olacağı ile ilgilenmiştir. Pek çok Doğulu sözcüğü Batı dillerine çevirmek çok zordur. Aynı zorluk şayet kuantum fiziğini Doğu dillerine çevirmek istersen de vardır: Doğru sözcükleri bulamayacaksın. Dil ortaya çıkmadan önce deneyimin orada olması gerekir. Dili yaratan deneyimdir. Ve şayet denersen çok komik şeylerin ortaya çıkması kaçınılmazdır. Efendi için Doğu'da kullanılan sözcük *acharya*'dır. *Acharya* sözcüğünün anlamı, hayatını kendine özgü olarak, kendi bilincine ve farkındalığına göre yaşayan kimse demektir. Ve sen böyle bir insana yaklaştığında o sana ne verebilir. Onunla birlikte olmak sayesinde sen sadece tek bir şey öğreneceksin: Nasıl özgürce, farkında, derin bir bütünlük ve asaletle yaşanacağı. Biz efendiyi *acharya* için kullanıyoruz.

Mürit sözcüğü daha şanslıdır. Doğu'da *shishya* sözcüğü mürit ile tam olarak aynı anlama gelir. Farklı amaçlar için kullanılır ama anlam aynıdır. Mürit bir şey öğrenmeye çalışan kişidir. Mürit (disciple) kelime-

sinin kökü, disiplin kelimesinin kökü ile aynı anlama gelir. O kendini öğrenmeye, anlamaya hazırlamak demektir. O, olduğu haliyle son derece iyidir; o kullanılabilir.

Efendi sözcüğü düşünüldüğünde... Mürit bu adama âşık olmuştur ve aynı özgürlüğü, aynı dürüstlüğü, aynı bütünlüğü, aynı bilinç seviyesini öğrenmek ister. Teslimiyet meselesi söz konusu olmaz. Ve inanç meselesi söz konusu olmaz. Efendinin varlığında, efendinin atmosferinde müritler, potansiyel olarak kendi içlerinde taşımakta olduklarını bilmedikleri yeni bir boyutun içinde gelişmeye başlarlar. Efendi onlara kendi sevgisinden başka bir şey vermez, ki bunu bile verdiği söylenemez. O basitçe yağdırıyordur, tıpkı güneşin ışınlarını çiçeklerin üzerine, kuşların üzerine, tüm hayvanların üzerine yağdırması gibi; efendiye her kim yaklaşırsa üzerine sevgi yağar.

Eğer arıyorsan, öğrenmeye hazırsın. Eğer şimdiden öğrenmediysen, eğer şimdiden ön yargılı değilsen, eğer şimdiden inançlı değilsen, eğer şimdiden ruhunu birtakım teolojilere, birtakım dinlere, birtakım ideolojilere satmadıysan o zaman efendiye yakın olarak bir şeyler gerçekleştirmeye başlar. Bu, kandildeki ışığın aktarılmasıdır. Doğu'da böyle olmuştur: Kendi aleviyle buluşmuş olan bir yüreğin ateşinin, karanlıkta yolunu bulmaya çalışan başka bir yüreğe aktarılmasıdır. Sadece yakına gelerek... Biri yanan, diğeri yanmayan iki kandilin giderek yakına, daha yakına geldiğini düşün. Birden seni şaşırtacak bir an gelir: İki kandilde yanar.

Alev diğer kandile sıçramıştır. Sadece belli bir yakınlık...sevgi bu yakınlığı yaratır ve alev bir kalpten diğer kalbe sıçrar. Kimsenin teslim olması söz konusu değildir. Kimsenin inanması söz konusu değildir.

Fakat senin sorun önemlidir çünkü Doğu'da bile benim tanımladığım efendiyi normalde bulamayacaksın. Doğu derin bir karanlığın içine gömülmüştür. Gautam Buda'nın günleri artık geçerli değil. Ancak o, güzel bir anı, belki gerçekleşmiş, belki de birisinin hayal ettiği bir rüya.

Bir sabah büyük bir kral Prasenjita, Gautam Buda'ya geldi. Bir elinde güzel bir lotus çiçeği ve diğer elinde o günlerin en kıymetli elmaslarından birini tutuyordu. Gelmişti çünkü karısı ısrarla "Gautam Buda buradayken sen vaktini ahmaklarla, gereksiz şeyler konuşarak harcıyorsun" demişti.

Çocukluğundan beridir o Gautam Buda'ya gitmekteydi, sonra evlenmişti. Prasenjita'nın böyle bir şeyle ilgisi yoktu fakat karısı çok ısrarcı olduğu için, "En azından tek bir ziyaret yapıp onun ne türden bir adam olduğunu görmeye değer" dedi. Ancak o çok büyük bir egoya sahip bir adamdı. O yüzden hazinesinin en değerli elmasını Buda'ya sunmak için götürmüştü.

Oraya sıradan bir adam gibi gitmek istememişti. Herkesin bilmesi gerekiyordu...aslında o, herkesin "Kim daha büyük: Gautam Buda'mı Prasenjita'mı?"

görmesini istemişti. Elmas o kadar değerliydi ki onun için pek çok savaş ve kavga yapılmıştı.

Karısı güldü ve "Bahsettiğim adamın kesinlikle farkında değilsin, ona sunmak için bir taş yerine bir çiçek götürsen daha iyi" dedi. Anlayamamıştı ama "Bir zararı yok, ikisini de götürebilirim, bakalım ne olacak?" dedi.

Oraya vardığında ellerinden birinde taşıdığı elması ona sundu. Buda basitçe "Bırak onu" dedi. Doğal olarak ne yapabilirsin ki? Bıraktı. Belki de karısının haklı olduğunu düşündü. Diğer elinde lotusu tutuyordu ve onu sunmaya çalışırken Buda "Bırak onu" dedi.

Onu da bıraktı ve biraz korkmuştu: "Bu adam deli miydi neydi? Fakat on bin mürit..." ve orada insanların onun aptal olduğuna inandığını düşünerek durdu. Ve Buda üçüncü kez, "Beni duymuyor musun? Bırak onu!" dedi. Prasenjita, kendi kendine "Gerçekten delirdi! Elması bıraktım, lotusu bıraktım; artık hiçbir şeyim yok" diye düşündü.

Ve o an, Gautam Buda'nın eski bir müridi, Sariputta kahkaha atmaya başladı. Onun kahkahası Prasenjita'yı ona doğru döndürdü ve ona, "Niçin gülüyorsun?" diye sordu.

"Sen bu dili anlamıyorsun. O elması bırak demiyor, o lotusu bırak demiyor. O kendini bırak, egoyu bırak diyor. Elması alabilirsin ve lotusu alabilirsin ama egoyu bırak. Onu geri götürme" dedi.

Bunlar güzel günler. Birden Prasenjita'da yeni bir gökyüzü açıldı. Gautam Buda'nın önünde tam bir al-

çakgönüllülükle kendisini bırakıp ayaklarına kapandı. Ve bir daha onu hiç terk etmedi. O Gautam Buda'yı takip eden büyük kervanın bir parçası haline geldi. Krallığını tamamıyla unuttu. Her şeyi unuttu. Geride kalan tek şey, bu güzel adam, bu muazzam zarafet, bu görünmez çekim, bu gözler ve bu sessizlikti. Ve tüm bunlar onu, yakalamıştı.

Bu bir inanç meselesi değildir. Bu bir konuşma, tartışma meselesi değildir. Bu en yüksek nitelikteki sevgi meselesidir.

Bugünlerde bir efendi bulmak çok zordur ve pek çok taklitçi vardır. Taklitçiler hakkında söylenebilecek şeylerden bir tanesi onları hemen tanıyabilmendir. Senden bir şeye inanmanı istedikleri an, belli bir kurallı, belli bir talimatı takip etmeni istedikleri an, onlara iman etmeni, asla şüphe etmemeni, asla soru sormamanı istedikleri, inançtan kuşku duymamanı istedikleri an; bunlar taklitçilerin işaretleridir. Bunları nerede bulursan oradan mümkün olduğunca hızla uzaklaş.

Ancak bu insanlar dünyanın her tarafındadır, sadece Batı'da değil Doğu'da da vardır. Sana onurunu veren, sana sevgi veren, sana özgürlük veren; sende bir esaret yaratmayan ve seninle herhangi bir sözleşme yapmayan ve senden kendisinin gölgesi olmanı istemeyen; senin kendin olmanı isteyen bir efendiyle karşılaşmak çok enderdir. Öyle bir adam bulduğun an yaşamının en muhteşem anı gelmiştir. Bunu kaçırma. Taklitçiler çok fazla sayıdadır fakat hakiki efendiler son derece azdır.

Bizim çağımızın, bizim zamanlarımızın —sadece Batı'da değil — belli bir boyutu tamamıyla unutmuş olması çok yazıktır. Batı'da onlar hiç bunu keşfetmemiştir fakat Doğu'da biz bunu keşfettik ve kaybettik. Ve şayet artık kendi nihai potansiyeline erişmiş, kendi başlarına bir Tanrı haline gelmiş efendiler olmazsa o zaman karanlıkta, körlemesine, her türlü sapkınlığın içindeki müritlerin kendi asaletini, kendi özlerini bulması çok zordur.

Benim buradaki çabam, müritler yaratmak değil —bu sadece bir başlangıçtır — efendiler: Mümkün olduğunca çok sayıda efendi yaratmaktır. Dünya muazzam bir şekilde acilen farkındalığa, sevgiye, özgürlüğe, dürüstlüğe sahip çok sayıda insana ihtiyaç duyuyor. Sadece bu insanlar bu dünyanın intihar eğilimli güçler, —çok güçlü ama sevgiden daha güçlü değil — tarafından yok edilmesini önleyecek belli bir ruhsal atmosferi yaratabilir.

Zorba Buda

Başkaldırı ve asi hakkındaki fikirleriniz nelerdir?

Benim başkaldırı ve asi hakkındaki fikrim çok basittir: Bir asi geçmiş tarafından koşullandırılmış bir robot gibi yaşamayan birisidir. Din, toplum, kültür: Düne ait hiçbir şey onun yaşam tarzında, onun hayatı yaşayış tarzında herhangi bir etkiye sahip değildir.

*Benim başkaldırı
ve asi hakkındaki
fikrim çok basittir:
Bir asi geçmiş tarafından
koşullandırılmış
bir robot gibi
yaşamayan birisidir.*

O birey olarak yaşar...çarkın bir dişlisi olarak değil, organik bir bütün olarak. Onun hayatı başka birisi tarafından belirlenmez. Kendi zekâsı tarafından belirlenir. Onun yaşamından çıkan hoş koku özgürlüktür. O sadece kendisi özgür yaşamaz, o diğer herkesin de özgürlük içerisinde yaşamasına izin verir. O ne her-

hangi bir kimsenin hayatına müdahale etmesine izin verir ne de başka bir kimsenin hayatına müdahale eder. Ona göre hayat son derece kutsaldır —ve özgürlük de en yüce değerdir— öyle ki onun için her şeyi feda edebilir: Saygınlık, statü hatta hayatın kendisi.

Onun için özgürlük, geçmişteki sözde dindar insanlar için Tanrı ne anlama geliyorsa odur. Özgürlük onun Tanrı'sıdır. Çağlar boyunca insanlar bir koyun gibi, kalabalığın, güruhun bir parçası olarak gelenekleri, görenekleri takip ederek, eski kutsal metinleri ve eski disiplinleri takip ederek yaşamıştır. Ancak bu yaşam tarzı birey karşıtıdır. Eğer bir Hristiyan isen bir birey olmazsın. Eğer bir Hindu isen bir birey olamazsın.

Bir asi bütününü kendi ışığına göre yaşayan kişidir ve diğer her şeyi kendi nihai özgürlüğü adına riske atar.

Asi çağdaş insandır.

Güruh çağdaş değildir. Hindular beş ila on bin yaşındaki kutsal metinlere inanır. Aynı şey diğer dinler için de geçerlidir; ölü yaşayana hükmediyor. Asi ölüye karşı başkaldırır, hayatını kendi ellerine alır. O tek başına olmaktan korkmaz; tam tersine o tek başınlığından en değerli hazinesiymişçesine keyif alır. Kalabalık ruhun karşılığında sana güvence ve güvenlik verir. O seni esir alır. O sana nasıl yaşanacağına ilişkin talimatlar verir: Ne yapınan gerektiğini, ne yapmaman gerektiğini.

Dünyanın her tarafındaki tüm dinler on emir benzeri şeyler vermiştir: Ve bunlar geleceğin nasıl olacağı-

na ilişkin, insan bilincinin gelecekte nasıl olacağına ilişkin hiçbir fikri olmayan insanlar tarafından verilmiştir. Bu tıpkı küçük bir çocuğun senin tüm yaşam hikâyeni gençliğin ne olduğunu bilmeden, yaşlılığın ne olduğunu bilmeden, ölümün ne olduğunu bilmeden yazmak zorunda olması gibidir.

Tüm dinler ilkeldir, kabadır. Ve onlar senin hayatını şekillendirmiştir. Doğal olarak tüm dünya mutsuzlukla doludur: Senin kendin olmana izin verilmez. Her kültür senin asla orijinal yüzün değil bir karbon kopya olmanı ister.

Asi, kendi ışığına göre yaşayan, kendi zekâsına göre hareket eden kişidir. O kendi yolunu üzerinde yürüyerek yaratır, o otoyoldaki kalabalığı izlemez. Onun hayatı tehlikelidir fakat tehlikeli olmayan bir hayat, hayat değildir. O bilinmeyenin meydan okumasını kabul eder. O gelecekte karşısına çıkacak olan bilinmeyenle geçmiş tarafından hazırlanarak karşılaşmaz. İnsanlığın tüm acısını bu yaratır; seni geçmiş hazırlar ve gelecek asla geçmiş olmayacaktır. Senin dünün asla yarının olmayacaktır. Ancak şimdiye kadar insan böyle yaşamıştır: Senin dünlerin seni yarınlarına hazırlar. Hazırlığın ta kendisi bir engel oluşturur. Özgürce nefes alamazsın, özgürce sevemezsin, özgürce dans edemezsin: Geçmiş seni olası her şekilde sakatlamıştır. Geçmişin yükü o kadar ağırdır ki herkes onun altında ezilmiştir. Asi basitçe geçmişe elveda der.

Bu devamlı bir süreçtir; bu yüzden de bu, bir asinin sürekli olarak başkaldırı halinde olması demektir.

Çünkü her an geçmiş olacaktır; her gün geçmiş olacaktır. Geçmiş zaten mezarda değildir: Her an ona doğru hareket ediyorsun. Bu yüzdendir ki asi yeni bir sanatı öğrenmek zorundadır: Geçmiş olan her anın içinde ölmek sanatı. Böylece o, gelmiş olan yeni anın içinde özgürce yaşayabilir.

*Bir asi bütünüyle
kendi ışığına göre
yaşayan kişidir ve
diğer her şeyi
kendi nihai özgürlüğü
adına riske atar.*

Asi devamlı bir başkadır; sürecidir; o statik değildir. Ve benim devrimci ve asi arasında ayırım yaptığım nokta burasıdır.

Devrimci de geçmiş tarafından koşullandırılmıştır. O İsa ya da Buda tarafından koşullandırılmamış olabilir.

Fakat o Karl Marks ya da Mao Zedong ya da Joseph Stalin ya da Adolf Hitler ya da Benito Mussolini tarafından koşullandırılmıştır...onu kimin koşullandığının önemi yoktur. Devrimcinin kendi kutsal İncil'i vardır: "Das Kapital." Onun kutsal ülkesi vardır: Sovyetler Birliği; onun kendi Mekke'si vardır: Kremlin. Ve tıpkı herhangi bir dindar adam gibi o, kendi bilincine göre yaşamıyordur. O başkaları tarafından yaratılmış olan bir vicdana göre yaşıyor. Bu yüzden devrimci tepkisel birisinden başka bir şey değildir. O belli bir topluma karşı olabilir ama o her zaman için başka bir toplumun yanındadır. O bir kültüre karşı olabilir ama o, hemen diğer bir kültüre taraftardır. O sadece bir hapishaneden diğer hapishaneye: Hıristiyanlıktan komünizme; bir dinden diğerine: Hindu-

izmden Hristiyanlığa geçer. O hapishanesini değiştirir.

Asi geçmişinden basitçe çıkar ve asla geçmişin kendisine hükmetmesine izin vermez. Bu devam eden bir süreçtir. Asinin tüm hayatı yanan bir ateştir. En son nefesine kadar o tazedir, o geçtir. O hiçbir duruma geçmiş deneyimlerine dayanarak karşılık vermez; o her duruma o içinde mevcut olan bilincine göre karşılık verir.

Bir asi olmak bana göre dindar olmanın yegâne yoludur ve sözde dinler hiç de dindar değildir. Onlar insanlığı bütünüyle mahvetmiştir, insanoğlunu kleleştirmiştir, onların ruhunu zincirlemiştir; bu yüzden yüzeyden zgrmşsn gibi gözükür fakat senin derinliklerinde dinler, sana sürekli hükmetmekte olan belli bir vicdan yaratmıştır. Bir asi tüm geçmişi çöpe atan kişidir çünkü o, hayatı kendi özlemlerine, kendi doğasına göre yaşamak ister: Birtakım Gautam Budalara ya da birtakım İsa Mesihlere ya da Musalara göre değil.

Asi insanlığın geleceği için tek umuttur.

Asi tüm dinleri, tüm milletleri, tüm ırkları yok edecektir çünkü onlar insan evriminin gelişimi önündeki rmş, geçmiş engellerdir. Onlar hiç kimsenin tam olarak çiçeklenmesine izin vermiyor: Onlar yeryüzünde insanoğlu istemiyor; onlar koyun istiyor.

İsa sürekli olarak "Ben sizin obanızım ve siz benim koyunlarımsınız..." der. Ve ben hep merak etmişimdir, tek bir adam bile kalkıp "Sen neler saçmalıyorsun? Eğer biz koyunsak o zaman sen de bir koyun-

sun; ve şayet sen bir çobansan o zaman bizler de çobanız" dememiştir. Sadece onun çağdaşları değil...ama iki bin yıldır hiçbir Hristiyan, insanoğullarını koyun olarak ve kendisini de çoban, kurtarıcı olarak adlandırmamanın insanlığa büyük bir hakaret, büyük bir aşağılama olduğunu sorgulamamıştır.

"Seni kurtarmaya geldim"... ve o kendisini bile kurtaramadı. Hâlâ neredeyse insanlığın yarısı onun geri gelip kendilerini kurtaracağını umut ediyor. Sen kendini kurtaramazsın; sadece Tanrı'nın sevgili oğlu İsa Mesih gerekiyor. Ve o insanlarına, "Kısa süre içinde, siz hayattayken geleceğim" diye söz vermişti"...ve iki bin yıl geçmiştir —pek çok ömür geçmiştir— hiçbir gösterge yok...

Fakat tüm dinler aynı şeyi farklı şekillerde yapmışlardır. Krishna Gita'da ne zaman mutsuzluk olsa, ne zaman keder olsa, ihtiyaç duyulsa "Yeniden ve yeniden geleceğim" der. Beş bin yıl geçti ve bırak "yeniden ve yeniden" gelmeyi o bir kez bile gözükmedi. İfadeleri ne kadar güzel olursa olsun bu insanlar insanlığa saygı göstermemiştir.

Bir asi sana saygı duyar, geliştirmekte olan, nefes alan, titreşen her şeye saygı duyar. O kendisini senden yukarıya, senden daha kutsal olmaya, senden daha üste konumlandırmaz; o sadece senin yanındadır. O sadece tek bir şey iddia edebilir. O senden daha cesurdur. O seni kurtaramaz, yalnızca senin cesaretin seni kurtarabilir. O sana önderlik edemez, sadece senin kendi cesaretin yaşamını tatmin edecek yönde sana önderlik edebilir.

Asilik bir yaşam tarzıdır. Bana göre o, hakiki olan yegâne dindir. Çünkü şayet sen kendi ışığına göre yaşarsan pek çok kez yanlış yöne sapabilirsin ve pek çok kez başarısız olabilirsin; fakat her başarısızlık, her yanlış yol seni daha bilge, daha zeki, daha anlayışlı, daha insan kılacaktır. Hata yapmak dışında bir öğrenme yolu yoktur. Sadece aynı hatayı yeniden yapma. Senin kendi bilincin dışında bir Tanrı yoktur. Seninle Tanrı arasında arabuluculuk yapacak hiçbir papaya ya da Ayetullah Humeyni'ye ya da herhangi bir shankaracharya'ya ihtiyaç yoktur. Bunlar dünyadaki en büyük suçlulardır çünkü onlar senin çaresizliğini sömürüyorlar.

Bir süre önce papa yeni bir günah ilan etti. Kimse Tanrı'dan doğrudan günahlarını affetmesini dilememeliydi; rahip aracılığıyla af dilemek zorundasın. Tanrı'dan doğrudan af dilemek, Tanrı ile doğrudan iletişime geçmek yeni bir günahdır. Garip...çok açık bir şekilde bunun bir din olmadığını görebilirsin, bu bir iştir. Çünkü

Kişi sadece kendisi olmalıdır ve nereye götürürse götürsün yaşamın meydan okumasını kabul etmelidir. Sen yegâne rehbersin. Sen kendinin efendisisin.

insanlar doğrudan Tanrı'dan af dilerse o zaman kim rahiple günah çıkaracak? Ceza ödeyecek? Rahip gereksiz hale gelir, papa gereksiz hale gelir.

Tüm rahipler, seninle ilahi yaşam kaynağı arasın-

da arabulucuymuş gibi davranırlar. Onlar yaşamın ilahi kaynağı hakkında hiçbir şey bilmiyorlar; sadece sen kendi yaşam kaynağını bilmeye muktedirsın. Fakat senin yaşam kaynağın aynı zamanda yaşamın ilahi kaynağı ile aynıdır çünkü biz ayrı değiliz. Hiçbir insan ada değildir; altta hepimiz engin bir kıtayı. Belki yüzeyde sen bir ada gibi görünebilirsin —ve pek çok ada vardır— fakat okyanusun derinliklerinde buluşursunuz. Siz tek bir dünyanın, tek bir kıtanın parçasısınız. Aynı şey bilinç için de geçerlidir.

Ancak kişi kiliselerden, tapınaklardan, camilerden, sinagoglardan özgürleşmek zorundadır. Kişi sadece kendisi olmalıdır ve nereye götürürse götürsün yaşamın meydan okumasını kabul etmelidir. Sen yegâne rehbersin. Sen kendinin efendisisin.

Uzlaşmacı olmamanın bir asi demek olması bir yanlış anlamadır ve eski bir çağrışımdır. Uzlaşmacı olmayan birisi tepkiseldir; o öfkesinden, hiddetinden, şiddetinden ve egosundan harekete geçer. Onun eylemi bilinç temelinde değildir. Her ne kadar topluma karşı da çıksa, sadece topluma karşı olmak haklı olmak için yeterli değildir. Aslında çoğunlukla bir uçtan diğer uca gitmek her zaman için bir yanlıştan diğer yanlışa geçmektir.

Asi son derece dengelidir ve bu farkındalık, tetikte olmak ve muazzam bir şefkat olmadan mümkün değildir. O bir tepki değildir, o bir eylem değildir; eskiye karşı değildir fakat yeninin yanındadır.

Uzlaşmacı olmayan sadece geçmişe karşıdır, kurulu düzene karşıdır. Fakat onun niçin ona karşı olduğu hakkında yaratıcı bir kavrama sahip değildir. Gelecek için bir vizyonu yoktur. Başarılı olursa ne yapacaktır? O kaybolacaktır ve bütünüyle donup kalacaktır. Bunu hiç düşünmemiştir. O hiç utanç duymamıştır çünkü o hiç başarılı olmamıştır. Onun başarısızlığı kendisi için büyük bir sığınak olmuştur.

“Tepki” dediğim zaman, senin odağının basitçe bağımlı olduğunu söylüyorum: Sen özgürlüğünün ve bağımsızlığının içinden eylem yapıyorsun. Bunun çok derin yansımaları vardır. Bunun anlamı senin eyleminin bir yan ürün olmasıdır; ayrıca bu eylemlerinin çok kolaylıkla kontrol edilebileceği anlamına gelir.

Küçük bir Nasrettin Hoca hikâyesi vardır. O bir uzlaşmacı değildi, o koyu bir tepkiseldi, kesinlikle negatif bir zihindi.

Şayet babası, “Sağa doğru gitmek zorundasın” derse onun sola gideceğinden emin olabilirdin. Kısa süre sonra babası bunun farkına vardı o zaman hiç sorun yoktu. Onun sağa gitmesini istediği zaman “Lütfen sola git” derdi ve Hoca sağa giderdi. O itaat etmiyordu, o uzlaşmacı değildi fakat o, tamamıyla emir verildiğinin, kontrol edildiğinin, hükmedildiğinin aslında babasının ondan yapmasını istediği şeyi yaptığının farkında değildi.

Yavaş yavaş o da fark etmeye başladı. “Sorun nedir? Önceden babam bana sağa gitmemi isteyip de so-

la gittiğinde çok kızardı. Ben her zamanki kadar itaat etmemeye devam ediyorum ama o artık hiç şikâyet etmiyor.” Kısa süre sonra stratejiyi fark etti.

Bir gün yaşlı babası ve Nasrettin eşekleriyle nehri geçiyorlardı ve eşeğin üzerinde büyük bir çuval şeker vardı. Çuval sağ tarafa doğru yatıyordu ve kayıp nehrin içine düşme tehlikesi vardı.

Babası arkadaydı ve “Eğer çuvalı sola doğru ittir dersem, öyle acayip bir oğlum var ki onu hemen sağa doğru ittirecektir ve çuval nehre düşecektir ve tüm şeker yok olacaktır” diye düşündü. Bu yüzden, “Nasrettin, çuvalı sağa doğru ittir” diye bağırıp, eski deneyimlerine dayanarak onun çuvalı sola ittireceğini umut etti.

Fakat bu sefer Nasrettin de durumu anlamıştı, “Tamam” dedi ve çuvalı sağa ittirdi ve çuval nehre düştü.

Babası, “Ne oldu? Artık itaatsizlik yapmıyor musun?” dedi.

“Artık her seferinde itaatkâr olup olmayacağıma ben karar vereceğim. Sabit bir felsefem olmayacak. Duruma göre hareket edeceğim çünkü sen beni kandırıyordun, sen beni kullanıyordun. Ben senin oğlunum ve buna rağmen sen beni kandırıyordun. Benim itaat etmemem gereken şekilde bana emir veriyordun. Bugünden itibaren dikkatli ol, itaat edebilirim, itaat etmeyebilirim. Bugünden itibaren artık senin ellerinde tahmin edilebilir, kontrol edilebilir olmayacağım.”

Uzlaşmacı olmayan her zaman toplumun ve kurulu düzenin ellerindedir. Kurulu düzen sadece birazcık daha kurnaz olmalıdır ve o zaman uzlaşmacı olmayı kolaylıkla, hiçbir zorluk olmadan kullanabilir.

Ancak kurulu düzen asla asiye kullanamaz çünkü o kurulu düzene tepki duymuyordur. Onun gelecek hakkında, yeni insan hakkında, yeni insanlık hakkında bir vizyonu vardır. O bu hayali gerçekleştirmek, onu gerçekliğe dönüştürmek için çalışıyordur. Şayet o topluma karşıysa, hayalleri için bir engel olduğu için topluma karşıdır. Onun odağı kurulu düzen değildir. Onun odağı bilinmeyen gelecektir, potansiyel bir olasılıktır. O kendi özgürlüğünün içinden, kendi vizyonunun içinden kendi hayallerinin içinden eyleme geçer, hangi yöne gideceğine onun bilinci karar verir.

Sizin asiniz ‘Zorba Buda’ ile nasıl ilişkilendirilebilir?

Benim asim benim yeni insanım Zorba Buda'dır.

İnsanlık ya ruhun gerçekliğine ve maddenin illüzyonuna ya da maddenin gerçekliğine ve ruhun gerçekliğine inanarak yaşamıştır. İnsanlığın geçmişini maneviyatçılar ve maddeciler olarak ikiye ayırabilirsin. Ancak hiç kimse insan gerçeğine bakma zahmetine katlanmamıştır. O aynı zamanda her ikisidir. O ne maneviyattır —o sadece bilinç değildir— ne de sadece madde. O madde ve bilinç arasındaki muazzam ahenktir.

Ya da muhtemelen madde ve bilinç iki ayrı şey değildir, sadece aynı gerçeğin iki yüzüdür: Madde bilincin dış kısmıdır ve bilinç maddenin içidir. Ancak geçmişte bu birliği ilan etmiş tek bir felsefeci, ermiş ya da dindar bir mistik yoktur; onların hepsi insanı bölmenin, bir tarafa gerçek ve diğer tarafa da sahte demenin taraftarıydılar. Bu yeryüzünün her köşesinde şizofren bir atmosfer yaratmıştır.

Sen sadece bir beden olarak yaşayamazsın. İsa, "İnsan sadece ekmekle yaşayamaz" derken demek istediği budur. Fakat bu hakikatin sadece yarısıdır. Sen sadece, tek başına bir bilinç olarak yaşayamazsın, sen ekmek olmadan da yaşayamazsın. Varlığının iki boyutu vardır. Ve her iki boyut da doyurulmalıdır, gelişmesi için eşit fırsat tanınmalıdır. Ancak geçmiş ya birinin yanında, diğerinin karşısında olmuştur ya da diğerinin yanında ve ilkinin karşısında olmuştur.

İnsan bir bütünlük olarak kabul edilmemiştir. Bu mutsuzluk, keder ve muazzam bir karanlık yaratmıştır; binlerce yıl sürmüş, sonu yokmuş gibi gözüken bir gecedir. Şayet bedenini dinlersen kendini kötölürsün; şayet bedenini dinlemezsen acı çekersin: Açsın, yoksulsun, susuzsun. Şayet sadece bilincini dinlersen gelişimin tek taraflı olacaktır: Bilincin gelişecektir fakat bedenin büzülecektir ve denge kaybolacaktır. Ve dengede sağlığın vardır, dengede bütünlüğün vardır, dengede coşkun, şarkın, dansın vardır.

Batı bedeni dinlemeyi seçmiştir ve bilincin gerçekliği söz konusu olduğunda ise tamamıyla sağır hale

gelmiştir. Sonuç olarak ortaya çıkan şey muhteşem bilim, muhteşem teknoloji, müreffeh bir toplum, dünyevi, sıradan şeylerin zenginliğidir. Ve tüm bu refahın arasında ruhsuz, tamamen kaybolmuş; kim olduğunu bilmeyen, niçin var olduğunu bilmeyen, doğanın bir hilkat garibesi ya da bir kaza eseri gibi hissedilen zavalı bir adam. Maddi dünyanın, bedeninin —maddenin— zenginliği ile birlikte bilinç gelişmediği sürece o çok ağırlaşır ve ruh çok zayıf düşer. Sen kendi buluşların, kendi keşiflerin ile çok ağırlaşırsın. Senin için güzel bir hayat yaratmaktansa onlar Batı'daki tüm entelektüeller tarafından hissedilen yaşamaya değmeyen bir hayat yaratırlar.

Doğu bilinci seçmiştir ve maddeyi ve maddi olan her şeyi, beden dahil maya olarak, yanılsama olarak, çöldeki bir serap gibi sadece görünen ama kendi gerçekliği olmayan bir şey olarak kınamışlardır. Doğu bir Gautam Buda, bir Mahavira, bir Patanjali, bir Kabir, bir Farid, bir Raidas yaratmıştır: Muazzam bilince ve çok büyük farkındalığa sahip upuzun bir insanlar silsilesi. Ancak o, aynı zamanda milyonlarca aç, köpekler gibi açlıktan ölen —yeterli yiyecek olmayan, içmek için temiz suyu olmayan, yeterli giyecek olmayan, yeterli barınma olmayan— insan yaratmıştır.

Garip bir durum... Batı'da her altı saatte bir milyarlarca ve milyarlarca dolar değerindeki süt ürününü ve diğer yiyecekleri arttığı için okyanusa dökmek zorunda kalınıyor. Onlar depolarını şişirmek istemiyorlar, onlar fiyatları düşürmek ve ekonomik yapıyı mah-

vetmek istemiyorlar. Diğer taraftan Etiyopya'da her gün bin kişi ölüyor ve aynı zamanda Avrupa Birliği piyasası o kadar çok yiyecek yok ediyor ki onları yok etmenin maliyeti bile milyonlarca dolar tutuyor. Bu yiyeceğin maliyeti değil; bu onları okyanusa götürmenin ve okyanusa dökmenin maliyetidir. Bu durumun sorumlusu kimdir?

Batı'daki en zengin adam, ruhunu arıyor ve kendisini hiç sevgisiz, sadece tutkulu, sığ buluyor; dua yok sadece pazar ayinlerinde öğretilen papağan sözcükleri. Onda hiç dindarlık yok, diğer insanlar için hiç duygu yok. Yaşama, kuşlara, ağaçlara, hayvanlara hiç saygı yok: Yok etmek çok kolay.

Şayet insanın sadece madde olduğu öğretilmemiş olsaydı. Hiroşima ve Nagazaki gerçekleşmezdi. Şayet insanın gizli kalmış bir Tanrı, gizli kalmış bir ihtişam olduğu; yok edilmesi değil keşfedilmesi, yok edilmesi değil gün yüzüne çıkarılması, Tanrı'nın tapınağı olduğu öğretilmiş olsaydı bu kadar çok sayıda nükleer silah üst üste yığılmazdı. Fakat eğer insan sadece bir maddeyse, sadece kimyaysa, fizikse, deriyle kaplı bir iskeletse o zaman ölümle birlikte her şey ölür, hiçbir şey kalmaz. Bu yüzden bir Adolf Hitler için gözünü bile kırpmadan altı milyon insanı öldürmek mümkün hale gelir. Şayet insanlar sadece maddeyse üzerinde bir kez daha düşünmeye bile gerek yoktur.

Batı ruhunu, iç dünyasını yitirmiştir. Anlamsızlıkla, can sıkıntısıyla, azapla çevrelenmiştir, kendisini bulamıyor. Bilimin tüm başarısı hiçbir fayda etmiyor çün-

kü evde her şey var fakat evin efendisi kayıp. Burada Doğu'da ise efendi canlı fakat ev boş. Aç karınla, hasta bedenle, etrafını saran ölümle neşeli olmak zor; meditasyon yapmak imkânsız. Bu yüzden gereksiz bir şekilde biz zavallıyız. Bizim tüm azizlerimiz, tüm felsefecilerimiz, maneviyatçılarımız ve maddecilerimizin hepsi birlikte insana karşı işlenen bu çok büyük suçtan sorumludurlar.

Zorba Buda cevaptır. O madde ve ruhun sentezidir. O madde ve bilinç arasında bir çelişki olmadığı için, her iki tarafta da zengin olabileceğimizin ilanıdır. Dünyanın sunduğu, bilim ve teknolojinin ürettiği her şeye sahip olabiliriz ve yine de bir Buda'nın, bir Kabir'in, bir Nanak'ın manevi varlığında bulduğu mutluluk çiçeklerine, Tanrısallığın hoş kokusuna, nihai özgürlüğün kanatlarına sahip olabiliriz.

Zorba Buda yeni insandır. Asidir.

Onun isyanı insanın şizofrenisini yok etmeyi, bölünmüşlüğü yok etmeyi, maddeciliğin karşısındaki maneviyatçılığı ve maneviyatçılığın karşısındaki maddeciliği yok etmeyi içerir. O beden ve ruhun birlikteliğinin manifestosudur: Varoluş maneviyatla doludur, dağlar

*Ben Buda'ya
dans etmek için
enerji veriyorum ve
ben Zorba'ya
varoluşun ve evrenin
çok uzak kaderine
ulaşan gökyüzünün
ötesini görmek için
gözler veriyorum.*

*Benim asim
Zorba Buda'dan
başkası değildir.*

bile canlıdır, ağaçlar bile duyarlıdır, bütün varoluş her ikisidir; ya da muhtemelen enerji sadece kendisini iki şekilde madde olarak ve bilinç olarak ifade ediyordur. Enerji saf haldeyken kendisini bilinç olarak ifade eder; enerji kaba, yoğun, saf halde değilken madde olarak görünür. Ancak tüm varoluş bir enerji alanından başka bir şey değildir.

Bu benim deneyimimdir, bu benim felsefem değildir. Ve bu modern fizik ve onun araştırmaları tarafından destekleniyor: Varoluş enerjidir.

İnsana her iki dünyaya birlikte sahip olma hakkı tanıyabiliriz. Ne diğer dünyayı elde etmek için bu dünyadan vazgeçmemize gerek var ne de bu dünyanın tadını çıkarmak için diğer dünyayı reddetmemize gerek var. Aslında ikisine de sahip olmaya muktedirken tek bir dünya ile yetinmek gereksiz yere yoksul olmaktır.

Zorba Buda en zengin olasılıktır. O kendi doğasını sonuna kadar yaşayacaktır ve bu dünyanın şarkılarını söyleyecektir. O ne yeryüzüne ihanet edecektir ne de gökyüzüne ihanet edecektir. O bu dünyanın sahip olduğu her şeyde —tüm çiçekler, tüm zevkler— hak iddia edecektir ve ayrıca o gökyüzündeki tüm yıldızlar için de hak iddia edecektir. O tüm varoluşu kendi evi olarak görecektir.

Geçmişin insanı yoksuldur çünkü o varoluşu bölmüştür. Yeni insan, benim asim, Zorba Buda, tüm dünyanın kendi evi olduğunu ilan eder. Onun içindeki her şey bizim içindir ve biz onu mümkün olan her şekilde hiç suçluluk duymadan, hiç çelişkiye düşmeden,

ZORBA BUDA

hiç ayırım yapmadan kullanmalıyız. Seçimsiz bir şekilde maddenin sahip olduğu tüm olasılıklarm tadını çıkar ve bilincin sahip olduğu olasılıkların hepsinden zevk al.

Bir Zorba ol fakat orada durma. Bir Buda olmaya doğru sürekli ilerle. Zorba yarım, Buda yarım.

Çok eski bir hikâye vardır:

Bir şehrin yakınındaki bir ormanda iki dilenci yaşardı. Doğal olarak birbirlerine tüm diğer profesyoneller gibi —iki doktor, iki profesör, iki aziz— düşmandılar. Biri kördü ve diğeri sakattı. Ve her ikisi de rekabet ediyordu; bütün gün şehirde birbirleri ile yarışıyorlardı.

Fakat bir gece tüm orman yandığı için kulübeleri alev almıştı. Kör adam koşup dışarı kaçabilirdi, fakat nereye koşacağını göremiyordu, ateşin nereye yayılmamış olduğunu göremiyordu. Sakat adam ateşten çıkmak için nerelerin uygun olduğunu görebiliyordu ama koşup kaçamıyordu. Alevler çok hızlıydı ve vahşiydi. Bu yüzden sakat adam sadece ölümün geldiğini görebiliyordu.

Birbirlerine ihtiyaçları olduğunu fark ettiler. Sakat adam ansızın, "Diğer adam koşabilir, kör adam koşabilir ve ben görebilirim" diye fark etti. Tüm rekabeti unuttular. Böylesi kritik anlarda, her ikisi de ölümle yüz yüze olduğunda ikisinin de aptalca düşmanlıkları unutulması gerekiyordu. Onlar muhteşem bir sentez yarattılar; kör adamın sakat adamı omuzlarında taşıması

*Yeni insan,
benim asim,
Zorba Buda,
tüm dünyanın
kendi evi olduğunu
ilan eder.*

*Onun içindeki
her şey bizim içindir
ve biz onu
mümkün olan
her şekilde hiç
suçluluk duymadan,
hiç çelişkiye
düşmeden,
hiç ayırım yapmadan
kullanmalıyız.*

konusunda hemfikir oldular ve onlar tek bir adam gibi iş görecektirlerdi: Sakat adam görebilirdi ve kör adam koşabilirdi. Hayatlarını kurtardılar ve birbirlerinin hayatlarını kurtardıkları için dost oldular; ilk defa aralarındaki mücadeleye son verdiler.

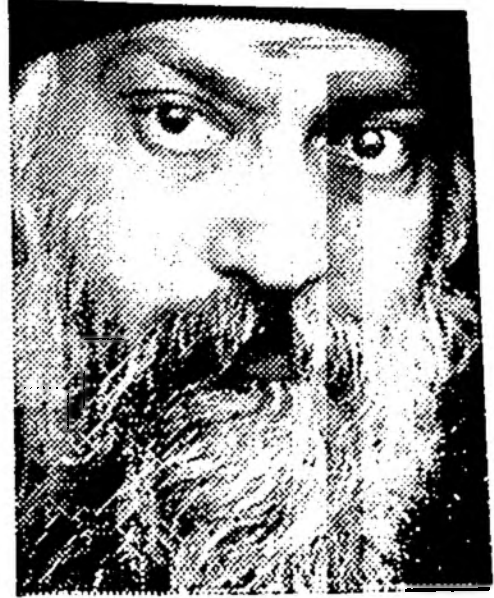
Zorba kördür, o göremez fakat dans edebilir, şarkı söyleyebilir, eğlenebilir. Buda görebilir fakat o sadece görebilir. O saf gözdür, sadece netliktir ve algıdır. Fakat o dans edemez, o sakatlanmıştır, o şarkı söyleyemez, o eğlenemez.

Zaman gelmiştir. Dünya alev almıştır; herkesin hayatı tehlikededir. Zorba ve Buda'nın buluşması tüm insanlığı kurtarabilir. Onların buluşması yegâne umuttur. Buda bilince, netliğe, ötesini görecektir gözler, neredeyse görünmez olanları görecektir gözler katkıda bulunabilir. Zorba tüm varlığını Buda'nın vizyonuna sunabilir ve onun sadece kupkuru bir vizyon olarak kalmayıp onu bir dansa, eğlenceye, zevkten kendinden geçiren bir yaşam tarzına dönüşmesine izin verebilir.

Ben Buda'ya dans etmek için enerji veriyorum ve ben Zorba'ya varoluşun ve evrenin çok uzak kaderine ulaşan gökyüzünün ötesini görmek için gözler veriyorum. Benim asim Zorba Buda'dan başkası değildir.

YAZAR HAKKINDA

Osho'nun öğretileri, bireysel anlam arayışından, toplumun yüzleştiği en acil sosyal ve siyasi meselelere kadar geniş bir alanı kapsadığı için herhangi bir kategoriye sokulamamaktadır. Kitapları yazılmamış, otuz beş yıllık bir süre zarfında uluslararası bir izleyici kitlesi-

ne yaptığı konuşmaların ses ve görüntü kayıtlarından yazıya dökülerek derlenmiştir. Osho, Londra'da yayınlanan, *Sunday Times* tarafından Yirminci Yüzyıl'ın bin önemli insanından birisi ve Amerikalı yazar Tim Robbins tarafından "İsa Mesih'ten bu yana hayata gelmiş en tehlikeli insan" olarak tanımlanmıştır.

Osho, kendi çalışmaları hakkında, yeni tür bir insanın doğumu için uygun şartları oluşturmaya katkı yaptığını söylemiştir. Bu yeni insanı sıklıkla "Zorba-Buda" olarak tanımlar. Hem Yunanlı Zorba gibi dün-

yevi zevklerden, hem de Guatam Buda'nın sessiz dinginliğinden zevk alabilen bir insan. Osho'nun bütün çalışmalarına derinlemesine işlemiş olan vizyon hem Doğu'nun sonsuz bilgeliğini, hem de Batı bilim ve teknolojisinin en yüksek potansiyelini kavrar.

Osho ayrıca çağdaş hayatın hızlanmış temposunu kabul eden meditasyon yaklaşımı ve içsel dönüşüm bilimine yaptığı çığır açan katkılarıyla tanınmıştır. Onun özgün, aktif meditasyonları beden ve zihnin birikmiş stresini atmak için tasarlanmıştır. Bu sayede düşünceden özgürleşmek ve meditasyonun dingin ruh halini yaşamak daha kolay olur.

Yazarın otobiyografisi olarak Türkçe'de yayınlanmış bir kitabı mevcuttur:

"Osho - Provakatör Mistik: Aykırı bir Spiritüelin Gerçek Yaşam Öyküsü" Omega Yayınları, 2004, İstanbul

ULUSLARARASI OSHO MEDİTASYON BELDESİ

Uluslararası Osho Meditasyon Beldesi tatiller için muhteşem bir yerdir ve orada insanlar yeni bir yaşam biçimini daha çok farkında olarak, rahatlamış ve eğlenceli bir şekilde doğrudan tecrübe edebilirler. Hindistan'daki Mumbai (Bombay) kentinin yaklaşık olarak 160 km güneydoğusundaki Pune'da yer alan belde, dünyanın yüz ülkesinden her yıl gelen binlerce ziyaretçiye çok çeşitli programlar sunar.

Orijinal olarak Maharajalar ve varlıklı İngiliz sömürgeciler için yazlık bir dinlence yeri olarak kurulan Pune, şimdilerde çok sayıda üniversiteye, yüksek teknolojiye ve endüstriye sahip modern bir kent olarak gelişmektedir.

Meditasyon beldesi, Koregaon Park olarak bilinen banliyösündeki 160.000 m²'lik bir alana yayılmıştır. Beldenin yerleşkesinde yeni açılan otel, sınırlı sayıda ziyaretçiye kalma olanağı sunabilmektedir. Ayrıca, yakınlarda çok sayıda otel ve özel apartman dairesi birkaç günden birkaç aya kadar kalınabilecek olanakları son derece uygun koşullarda sunabilmektedir.

Beldenin meditasyon programlarının hepsi, Osho'nun gündelik hayata keyifle katılan ve sessiz derinliğinde gevşeyebilen, nitelik olarak yeni insan vizyonu üzerine kuruludur. Programların çoğu modern, iklimli tesislerde yapılır. Bireysel seanslar, kurslar ve grup çalışmaları, yaratıcı sanattan, bütünsel sağlık tedavilerine; bireysel dönüşüm ve terapiden, ezoterik bilimlere; spor ve boş zamanları değerlendirmede Zen yaklaşımından, ilişki ve kadın-erkek meselelerine kadar her şeyi kapsar. Bireysel seanslar ve grup olarak yapılan atölye çalışmaları yıl boyunca, tam gün devam eden meditasyon programlarına paralel olarak sürer. Beldenin içindeki açık mekânlarda yer alan kafe ve restoranlar, beldenin kendi çiftliğinde organik olarak yetiştirilen sebzelerle yapılan geleneksel Hint yemeklerinin yanı sıra, çeşitli uluslararası mutfaklardan yemekleri de sunar. Beldenin kendine ait güvenli, filtre edilmiş su kaynağı bulunmaktadır.

Daha fazla bilgi için: www.osho.com

Dünya erkek enerjisi ve onun hâkimiyeti yüzünden çıkan çatışmalardan, kavgalardan savaşlardan çok acı çekmiştir. Dengeye ihtiyaç vardır. Şu an yüzde doksan dokuz nispetinde erkek enerji vardır ve kadın ise sadece sınırlarda var olabilir. Bunu dengelemek için dişil enerjiler serbest kalmalıdır. Yegâne umut bundadır.

Erkek nasıl sevilleceğini öğrenmek zorundadır. Erkek kalbin nasıl efendi olacağını ve zihnin ise sadık bir hizmetkâr olacağını öğrenmek zorundadır.

İçindeki erkek ve içindeki kadın birbirinin içinde kaybolduğunda, birbirinin içinde eridiğinde; artık ayrı olmadığında, tek parça haline gelmiş bir bütün olduğunda sen bir birey haline gelmiş olursun. Unutma, sen olduğundan daha başka bir şey olamazsın. Bu kalbinin derinliklerine işlesin: **Sen sadece olduğun şey olabilirsin, asla başka bir şey değil.**